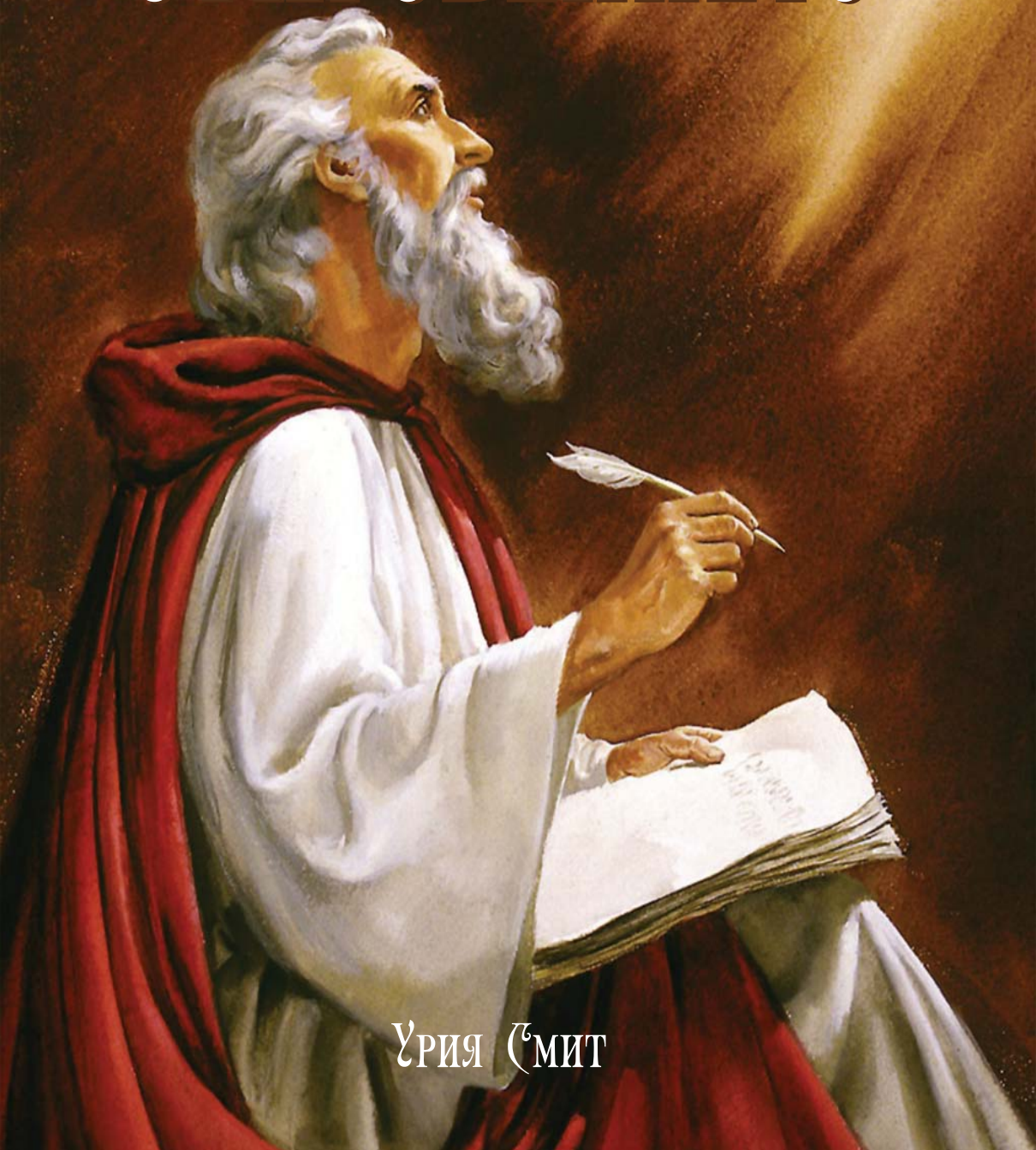

ИСТОРИЧЕСКИЯТ ОТЗВУК НА ОТКРОВЕНИЕТО

УРИЯ СМИТ

Историческият отзвук на ОТКРОВЕНИЕТО

Превод от оригинала
Съкратено и ревизирано издание

УРИЯ СМИТ

„Бидейки в плът, християните не живеят по плът, а по дух. Те прекарват дните си на земята, но са граждани на небето. Те се покоряват на законите, но със своя живот стоят над тях. Те обичат всички и от всички търпят гонения. Осъждат ги и ги омъртвяват, но те са живи. Те са бедни, но мнозина обогатяват. От всичко се лишават, но всичко имат в изобилие. Тях ги проклинат, но те благославят. Християните живеят в света, но не са от света.”

Из книгата „Послание до Апоген”
на един съвременник на най-жестокия гонител на
християните - Диоклециан (от 303 до 313 г.)

Християнска печатница „Манта Принт”, София.

Съдържание:

Въведение	/4
Глава I - Встъпителното видение	/6
Глава II - Седемте църкви	/21
Глава III - Седемте църкви (продължение)	/36
Глава IV - Небесното светилище	/51
Глава V - Небесното светилище (продължение)	/57
Глава VI - Седемте печата	/66
Глава VII - Запечатването	/84
Глава VIII - Седемте тръби	/94
Глава IX - Седемте тръби (продължение)	/104
Глава X - Провъзгласяване на Адвентната вест	/119
Глава XI - Двамата свидетели	/126
Глава XII - Истинската църква	/136
Глава XIII - Преследващи сили - по име християнски	/144
Глава XIV - Трите ангелски вест	/168
Глава XV - Седемте последни язви	/200
Глава XVI - Изливането на седемте язви	/202
Глава XVII - Вавилон - майката блудница	/211
Глава XVIII - Вавилон - дъщерите	/217
Глава XIX - Триумфът на светиите	/227
Глава XX - Връзването на сатана - за хиляда години	/232
Глава XXI - Новият Ерусалим - Невестата на Агнеца	/240
Глава XXII - Реката и дървото на живота	/248
Новата земя	
Приложение - Десетте Божии заповеди	/259

ВЪВЕДЕНИЕ:

„Блажен, който прочита, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо”.

Откровение 1:3

Откровението, на гръцки „Апокалипсис”, което означава „разкритие, откровение” е описано, за да бъде „Панорама на славата Христова”. В Евангелията ни се разказва за Христовото смирение и снизхождение, за Неговите мъки и страдания, търпение, преследванията и бичуванията Му от ония, които би трябвало да благоговаят пред Него, и най-послед смъртта Му на позорния кръст - смърт, считана в онази епоха за най-позорна, която хората биха могли да наложат. В Откровението ние намираме вестта за Неговото коронясване в слава, за Неговото сдружение с Отца на престола на всесветското владичество, за Неговото господстващо провидение, за народите на земята и за второто Му идване, не като бездомен чужденец, но със сила и голяма слава, за да накаже противниците Си и да възнагради последователите Си. Един глас в пустинята беше извикал: „Ето Агнецът Божий!” - Йоан 1:29. Един глас скоро ще провъзгласи от небето: „Ето Лъвът от племето Юдово!” - Откр. 5:5.

Величествени сцени, надминаващи всяко явление се разкриват пред нас в тази книга. В нейните святи страници се отправят апели с необикновена сила към непокаяните хора във форма на заплашвания за съда, които не могат да се сравнят с никоя друга книга на Свещеното Писание. Надежда, която никой език не може да опише, е дадена тук на смирените Христови последователи в този паднал свят, в славни видения за Него, Който има ключа Давидов, Който държи служителите Си в Своята десница, Който макар и някога да бе мъртъв (Откр.1:18), сега е жив вовеки и ни уверява, че Той е тържествуваният притежател на ключовете на смъртта и на гроба; Който дава на всеки побеждаващ многократното обещание, че той ще бъде заедно с Него в бяла одежда, ще носи короната на живота и ще яде от плода на дървото на живота, което расте сред Божия рай и че Той ще го възкреси, за да седи заедно с Него на славния Му престол. Никоя друга книга не ни въвежда така изведнъж и сигурно в една друга

сфера. Необятни гледки се откриват пред нас, **картини, въвеждащи ни в други светове.** И ако някога теми от трогателен и поразителен интерес, описания и картини от най-величествен и благороден вид биха могли да приковат вниманието на човечеството, тогава Откровението ни подканва към внимателно изучаване на страниците му, което привлича нашето внимание към действителностите на едно велико бъдеще и на един невидим свят.

Предисловие:

Специално внимание за изучаване на книгите

„Данаил” и „Откровение”

„Има нужда от още по-задълбочено изучаване на Божието Слово, като особено внимание трябва да се обърне на книгите „Данаил” и „Откровение”. Светлината дадена на Данаил от Бога е предназначена за тези последни дни. Нека четем и изучаваме Данаил 12 глава. Там се намира предупреждението, което всички трябва да разберем, преди да дойде краят.

Последната книга на Новия завет - Откровението, е изпълнена с Божествени истини, които трябва да знаем. Откровението трябва да се изучава със старание и прилежност от Божиите чада и да бъде ясно разбирано. Истината не бива да бъде прикривана, защото тя ни представя какво ще бъде бъдещето.

Гържествените вести, които са дадени по реда си в книгата „Откровение” имат за цел да завладеят вниманието и умовете на Божия народ.”

Елена Вайт

ВСТЪПИТЕЛНО ВИДЕНИЕ

Глава първа

Книгата „Откровение” започва с наименованието на нейното заглавие и изговаряне на благословение над всички, които изследват внимателно важните пророчески обяснения, съдържащи се в нея. Тя казва:

Откровение 1:1 „Откровение на Исуса Христа, което Му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което трябва да стане скоро. И Той го яви, като го изпрати чрез ангела Си на Своя слуга Йоан, **2.** който възвести Словото Божие и свидетелството Исус Христово и всичко, що е видял. **3.** Блажен оня, който чете, и ония, които слушат думите на пророчеството и пазят писаното в Него; защото времето е близо.”

Заглавието - Преводачите са дали на тази книга заглавието „Откровение на свети Йоан Богослов”, но Исус Христос е Този, Който открива, а не Йоан. Йоан е само писателят, когото Христос е натоварил да напише Откровението за доброто на църквата. Не подлежи на съмнение, че Йоан е онзи ученик със същото име, който беше най-любимият и най-близкият от дванадесетте апостоли. Той беше евангелист и апостол, автор на Евангелието и на посланията, които носят неговото име. В продължение на три години, Йоан се учеше при нозете на най-великия Учител, и по този начин получи най-висшето образование, каквото смъртен човек е получавал.

Освен другите си титли, с написването на тази книга, той заслужи и името пророк, тъй като Откровението е пророчество. Все пак съдържанието на тази книга идва от по-висши източници. То не е само откровение на Исуса Христа, но и откровение на Бога, Който Му го даде. Затова то идва първо от големия източник на всяка мъдрост и истина - от Бог Отец; Той го даде на Сина Си Исус Христос, а Христос го предаде и обясни чрез един ангел на служителя Си Йоан.

Характерът на книгата - Той е изразен само в една дума „Откровение”. Откровение е нещо разкрито, нещо, което се прави по-ясно, а не нещо тайно или скрито. Мойсей във Второзаконие 29:29

казва: „Скритото принадлежи на Господа нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на чадата ни до века, за да изпълняваме всичките думи на този закон”. Затова самото заглавие на тази книга е достатъчно опровержение на общоприетото мнение в наше време, че тази книга спада към скритите Божии тайни и е била неразбираема.

Нейният предмет - „За да покаже на слугите Си онова, което трябва да стане скоро...” Неговите слуги - кои са те?

Може ли да се определи това? За кого бе дадено Откровението? То е написано за цялата църква през всички времена - до тогава, докато не остане нито едно от предсказаните събития неизпълнено. То е написано за всички онези, които претендират за названието „Негови слуги”, където и когато и да са живели. Бог е дал Откровението, за да покаже на слугите Си настоящето и бъдещето, а въпреки това някои от тълкувателите на Неговото Слово казват, че то не ни показва нищо, защото никой човек не можел да го разбере!

О, как обезславят Бога ония, които мислят така леко за Неговото Слово! Откровението ще изпълни целта, за която е дадено, и „Неговите слуги” ще научат от там „онова, което трябва да стане скоро”, а именно нещата, които се отнасят за тяхното вечно спасение.

Неговият ангел - Христос изпрати и обясни Откровението на Йоан чрез „ангела Си”. Изглежда, като че ли тази книга е била поверена на един особен ангел. Не бихме ли могли да намерим отговор на този въпрос в един важен текст от Данаиловите пророчества? В Дан. 10:13,14 ангел Гавраил, като обяснява на Данаил важните истини казва: „Обаче князът на персийското царство ми противостоеше двадесет и един дни; но, ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; аз, прочее, останах непотребен там при персийските царе, и сега дойдох да те направя да разбереш що има да стане с людете ти в последните дни; защото видението се отнася до далечни дни.” Кой е Михаил ние лесно можем да научим. В Юда (стих 9) той е наречен „Архангел” (началник на всички ангели). А ап. Павел ни казва, че когато Господ ще слезне от небето и мъртвите в Христа ще възкръснат, ще се чуе и гласът на Архангела - 1 Солун. 4:16. А чий глас ще се чуе в оня величествен час, когато мъртвите бъдат повикани за живот? Сам Господ отговаря: „Недейте се чуди на онова, защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа на Сина Божий,

и ще излязат; ония, които са вършили добро ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане”- Йоан 5:28,29. Затова гласът на Христа е, Който ще извика тогава мъртвите из гробовете им . Апостол Павел нарича този глас - „глас на Архангел”, а Юдовото писание ни казва, че Архангелът се нарича Михаил (Христос). Това е същата личност, за която бе казано на Данаил и тези три библейски текста се отнасят за Христос. Така от пророчествата на Данаил се вижда, че истините, които му бяха открити, бяха дадени от Христос и поверени на него чрез ангел Гавраил. Подобно на онова дело - да се възвестят на „възлюбения” пророк (Данаил) важни истини - е и делото на Откровението, където Христос съобщава на „любимия Си ученик” (Йоан) важни истини. И кой друг би могъл да бъде при това дело неговия ангел, освен оня, който му помагаше в по-раншното му дело - ангел Гавраил.

Изреченото благословение - „Блажен оня, който чете и ония, които слушат думите на това пророчество.” Изговорено ли е в някоя друга книга на Свещеното Писание на читателя и на изпълнителя му такова пряко благословение? А какво насърчение ни се дава при изследване на Откровението?! И трябва ли още да твърдим, че то не може да бъде разбрано? Би ли се изговорило благословение над четенето на тази книга, чието съдържание е безполезно да се изследва? Щом Бог е изговорил благословието Си върху това, ясно е, че Той е поставил печата на одобрението Си върху изследването на това чудесно пророчество. С подобно насърчение от такъв източник Божието чадло не ще остави да бъде отклонявано от изследването макар и да среща подобни фалшиви учения. Изпълнението на всяко пророчество е свързано с голяма отговорност пред Бога, затова и в Откровението има неща, които трябва сериозно да се възприемат и съблюдают; практически задължения, които човек трябва да изпълнява. Един такъв забележителен пример намираме в Откр. 14:12, където се казва: „Тук са тия, които пазят заповедите Божии и вярата Исусова”.

По-нататък Йоан казва: „защото времето е близо” и това е другата причина защо тази книга трябва да се чете и изследва. Тя става от все по-голямо и по-голямо значение за нас, които живеем в последното време. Върху тази точка ние привеждаме ценните мисли на Томпсон: **„Важността от изучаването на Откровението нараства с течение на времето. Тук има неща, които трябва да станат в скоро време!** Даже и тогава, когато Йоан проповядваше Божието Слово, свиде-

телството Исусово и всичко, което беше видял, дългия период, в който щяха да се изпълнят една след друга сцени, беше „близо”. Ако още тогава близостта беше една подбудителна причина, за да се съблюдава съдържанието на тази книга, колко повече би трябвало това да бъде сега! Всяко завършващо столетие, всяка изтичаща година прави по-голяма необходимостта да посветим свободното си от предразсъдъци време на последната книга от Свещеното Писание. И не е ли право, че необикновеното отдаване на временното, което характеризира нашето време, прави още по-благоразумно това изследване? Сигурно никога не е имало време, когато да е било по-необходимо едно силно противопоставяне, както днес. Откровението на Исус Христос, точно изучавано, оказва подходящо влияние за поправление. Дано всички християни получат в изобилна мярка благословието, което е обещано на ония, които слушат словото на това пророчество и изпълняват писаното в него, защото времето е близо!

Посвещението - След благословието следва посвещението:

Откр.1:4 - „Йоан, до седемте църкви, които са в Азия: Благодат и мир, да бъде на вас от Онзи, Който е, и Който е бил и Който иде и от седемте духове, които са пред Неговия престол **5.** и от Исуса Христа, Който е Верният Свидетел, Първороденият от мъртвите и Началникът на земните царе. На Този, Който ни люби и ни е развързал от греховете ни чрез кръвта Си, **6.** и, Който ни е направил Царство от свещеници на Своя Бог и Отец, на Него да бъде слава и господство във вечни векове. Амин!”

Църквите в Азия - В Азия имаше повече от седем църкви. Книгата Откровение от 1 до 3 гл. беше посветена на седемте църкви. Обаче книгата не беше повече приложима за тях, отколкото за другите църкви в Мала-Азия - например за ония, които бяха в Понт, Галатия, Кападокия и Витания, към които ап. Петър на времето беше отправил посланието си (1 Петр. 1:1); или за християните в Колос, Троада и Милет, които се намираха между споменатите седем църкви. Само една малка част от тази книга можеше да се отнася специално за седемте църкви или за някои християни в дните на Йоан, тъй като повечето от събитията, съдържащи се в нея, лежаха толкова далеч в бъдещето, че се простираха извън продължителността на живота от онова поколение и затова не можеха да се отнасят лично за тях.

Седемте звезди, които Човешкият Син, държеше в десницата Си (ст. 20), са обяснени като ангелите на седемте църкви. Без съмнение, всички тълкуватели на Откровението, ще се съгласят с това, че ангелите на църквата бяха техните служители. Това, че Човешкият Син ги държи в десницата Си, означава поддържащата ги сила и напътствия, които им се даваха. Но и в Неговата десница имаше само седем звезди. А само седем ли са ония, за които Великият Учител на всички църкви се грижи по такъв начин? Не би ли трябвало всички истински служители на Евангелието през цялата християнска епоха да черпят утеха от това Откровение, знаейки че те са поддържани и водени от десницата на Великия Глава на църквите? Това би било най-разумното заключение.

И пак, Йоан, поглеждайки към християнската епоха, видя „седем светилника”, представляващи седемте църкви, посред които стоеше Човешкият Син. Заставането на Христос посред тях ни представя Неговото присъствие между тях, Неговата бдителност над тях и най-точният Му контрол над всичките им дела. Но дали по този начин Той признава само седем църкви от този завет? Не би ли трябвало от това по-скоро да заключим, че тази сцена ни представя Неговото положение по отношение на всички църкви в евангелската епоха? А защо се споменават само седем? Седем е едно число, което в Писанието се употребява, за да се отбележи нещо пълно и целокупно; несъмнено то е един вид възпоменателно число за великите събития през първите седем дни от времето, според които всички столетия бяха разпределени в седмични периоди. Както седемте звезди, така и седемте светилника трябва да означават целокупността на нещата, които те представляват. Основата на Евангелието и на църквата трябва да бъде символизирана чрез тях, представени в седем подразделения или периоди; ето защо, това трябва да се приложи също така и за седемте църкви.

Но защо за тази цел бяха избрани именно тези седем църкви, които се споменават? Безспорно поради обстоятелството, че в наименованията на тези църкви, според значението на имената им, са възплътени религиозните характерни черти на ония периоди от евангелската епоха, които те респективно представят. По тези причини, под „седемте църкви” ние разбираме не само седемте църкви в Азия, чиито имена са дадени, а седем периода от християнската църква, от дните на апостолите до края на благодатното време - Откр. 1:11.

Източникът на благословието - „От Онзи, Който е, и Който е бил, и Който иде” - е един израз, който означава пълна венчост, минало и бъдеще, и може да се приложи само за Бог Отец.

Седемте духове - Този израз, очевидно не се отнася за ангелите, а за Божия Дух. Това е един от източниците, от които се измолва милост и мир за църквата. Върху интересната тема за седемте духове, Томпсон казва: „Това означава Светият Дух, наречен „седемте духове”, защото седем е едно свято и съвършено число. Той е наречен така, не за да се представи някакво вътрешно деление, а за да се изрази пълнотата и целокупността на действието Му.” А Барнес казва: „Числото седем може затова да е изобразено от Светия Дух, за да изяви многостранността или пълнотата на Неговото действие над човешките, и това, че Той по най-различни начини се вмества в работите на този свят, както се показва по-нататък в тази книга.

Неговият трон - Престолът е тронът на Бог Отец, тъй като Христос още не е заел Своя трон. Седемте духове, които са пред Неговия престол, може да са за това, за да представят факта, че Той, Светият Дух, съобразно с обикновеното изложение на Свещеното Писание, стои винаги на разположение, да бъде изпратен, за да извърши важни задачи в човешките работи.

И от Исуса Христа - Тук се споменават някои от главните качества, които принадлежат на Христа.

Той е **Верният Свидетел** - Каквото и да свидетелства Той, то е винаги вярно. Каквито и да са обещанията Му, Той винаги ще ги изпълни.

Първородният от мъртвите - Този израз е подобен на онези в 1 Коринт. 15:20,23; Римл. 8:29; Евр. 1:6 и Кол. 1:15,18, където ние намираме подобни изрази по отношение на Христос, като „начатък на умрелите”, „Първороден между многото братя”, „Първороденият преди всяко създание” и „Първороденият от мъртвите”. Но ние вярваме, че това ще рече, че Той е първият, по отношение на времето, възкръснал от мъртвите, за да има първенство във всичко. От Божия гледна точка Той беше първият, както по отношение на времето, така и по отношение на значението; тъй като в Съвета на Всевишния, макар Той да извиква „несъществуващото като съществуващо” (Римл. 4:17), вече много преди това беше решено то да получи

пълната валидност едва след и чрез Христовата победа над гроба. Така че ония, които бяха освободени от властта на смъртта, бяха вкусили това благоволение само благодарение на великите събития, които трябваше да се изпълнят на определеното време. Затова Христос е наречен „Първороденият из мъртвите” (гл. 1:5), „начатък на умрелите” (1 Коринт. 15:20), „Първороден между многото братя” (Римл. 8:29) и „Първороден измежду мъртвите” (Кол. 1:18). В Деян. 26:23 за Него се казва, че Той щеше да „възкръсне пръв от мъртвите”, или че Той щеше да е първият, Който чрез възкресението от мъртвите щеше да възвести светлина на народа.

Началникът на земните царе - В известен смисъл Христос и сега е Началник на земните царе. Апостол Павел в Ефес. 1:20, 21 ни казва, че Той бе поставен от дясната страна на Отца в небесата, над „всяко началство и власт, сила и господство, и над всяко име, с което се наричат не само в този свят, но и в бъдещия”. Най-високите титли давани в този свят са княз, крал, император, и монарх на земята, а Христос стои по-високо от всички тях. Той стои с Отца Си на трона на Всемира (Откр. 3:21) и е равен с Него по ранг, за да владее и разпорежда над народите и делата на земята. В по-тесен смисъл на думата Христос ще бъде Началник на земните царе, тогава, когато заеме Своя собствен трон и когато царствата на този свят станат „царство на нашия Бог и на Неговия Христос; (Откр. 11:15), когато те бъдат предадени в ръката Му от Отца и когато Той се яви в одежда, на която е написано: „Цар на царете и Господар на господарите”, за да строши като грънчарски съдове големците на този свят - Откр. 19:16; 2:27; Псалом 2:8,9.

Който ни е възлюбил - Никоя любов не заслужава това име в сравнение с любовта, която Христос е показал към нас. И следващото изречение подкрепя още повече тази мисъл: „И ни уми от нашите грехове чрез Своята кръв”. Коя любов може да бъде по-голяма от тази? „Никой няма по-голяма любов”, казва Христос „от тази да даде живота си за приятелите си” - Йоан 15:13. И Христос ни препоръчва да подражаваме на тази любов, чрез която Той умря за нас, докато ние бяхме още грешници. Но Той направи нещо повече. Той „ни направи пред Бога, Своя Отец царе и свещеници” - Откр. 1:6. Прокажени от греховете ние биваме очистени чрез Него; от някогашни врагове, Той ни направи не само Свои приятели, но същевременно ни въздига и в най-висока почест и достойнство. Това очистване и това въздигане в

царски и свещенически сан, за кое състояние се отнася? За сегашното или за бъдещето? - Главно за нашето бъдеще, тъй като едва тогава ще можем да се възрадваме на пълнотата на това благословение. След като спасението бъде завършено, ние сме безусловно и завинаги освободени от нашите грехове; но преди това време, те ни биват простени само условно. Когато според пророчеството, което бе дадено на победителите на Лаодикийската църква, на светиите ще бъде позволено да седнат с Христа на Неговия трон (Откр. 3:21), когато те ще вземат царството по цялото небе и ще царуват завинаги и вовеки, тогава те ще бъдат царе в такъв смисъл на думата, какъвто не могат и да си представят в настоящето си състояние. Въпреки това, нашето сегашно състояние съдържа в себе си достатъчно истинност, за да вплете тези насърчителни слова в нашите християнски хвалебни песни; защото ние още тук получаваме изкупление чрез Неговата кръв. И днес, както в дните на Йоан и на ап. Петър е истина, че Бог е определил народа Си в този свят за това, за да бъде един избран род, царско свещенство, един свят, особен народ - 1 Петр. 2:9; Дан. 7:18, 27. Затова не е за учудване, че любящият и любимият ученик отдава на Този, Който е направил така безкрайно много за нас, „слава и владичество вовеки веков!“ И нека цялата църква се присъедини към тази съвсем заслужена прослава на своя най-велик Благодетел и най-скъп Приятел!

Откр. 1:7 - „Ето, иде с облаци, и ще Го види всяко око, и ония, които Го прободоха; и ще възридаят за Него всички земни племена. Да, амин!“

Той иде с облаци - Тук Йоан ни води напред към второто идване на Христос в Неговата слава, към кулминационната точка и последното събитие, което е венецът на Неговото дело, в полза на този паднал свят. Веднъж Той дойде в слабост и унижение, а сега иде в сила и в слава. Той ще дойде с облаци по същия начин, както се възнесе и на небето - Деян. 1:9-11.

Второто пришествие видимо - „И ще Го види всяко око“; това означава всички, които ще живеят по времето на Неговото идване. Ние не знаем нищо за едно второ идване на Христос, което ще настане така тихо, както среднощния час, и ще бъде само на едно място в пустинята или в някоя тайна стая. Той ще дойде „като крадец“ не в този смисъл, да се промъкне безшумно и незабелязано в света,

за да отвлече богатства, на които няма право; Той идва, за да отведе Своето скъпо изгубено притежание, Своите светии, които е изкупил със собствената Си скъпоценна кръв като ги е изтръгнал от властта на смъртта в открита и честна борба, и за които Неговото пришествие ще бъде също така явно и триумфално. То ще стане с най-голямо величие и блясък подобно на светкавица, „която излиза от изток и се вижда дори до запад” - Мат. 24:27. Идването Му ще стане с тръбен звук, който ще проникне до най-далечните краища и дълбини на света, и с такъв силен глас, че спящите светии ще бъдат събудени от пръстта - Мат. 24:31; 1 Солун. 4:16. Той ще дойде „като крадец” за безбожните за това, защото упорито затварят очите си за знаменията на Неговото близко пришествие и не искат да вярват на уверенията на Свещеното Писание, че Той е вече пред вратата. Да свързваме пришествието на Господа с две явления - едно открито и едно тайно, както това мнозина правят, не можем да се съгласим, защото Библията не поддържа такова нещо.

И ония, които Го прободоха - Ония, които бяха участвали главно в сцените на страданията при Неговата смърт, ще Го видят да се връща на земята триумфално и в голяма слава. Но как така тези безбожни хора ще възкръснат тогава, когато общото възкресение на безбожните ще стане едва в края на хилядата години след второто идване на Христа? - Откр. 20:1-6. Върху тази точка Данаил ни осветлява. Той казва: „И в онова време великият княз Михаил, Който се застъпва за твоите люде, ще се повдигне; и ще настане време на страдание, каквото никога не е бивало, откак народ съществува до онова време; и в онова време твоите люде ще се отърват - всеки който се намери записан в книгата. И много от спящите в пръстта на земята ще се събудят, едни за вечен живот, а едни за срам и вечно презрение.” - Дан. 12:1, 2.

Частичното възкресение на праведни и безбожни

Тук ни се съобщава за едно частично възкресение на известна класа праведни и безбожни, преди да стане общото възкресение на едната или на другата от тези две класи. Не всички, от спящите в земната пръст, ще се събудят. Праведните ще се събудят за вечен живот, а безбожните - за вечен укор и посрама. И това възкресение става във връзка с времето на голямата скръб, („каквато не е била, откак съществуват люде”), която наставя точно преди явлението на нашия

Господ. Тези безбожни, които участваха в сцената на разпятието и на най-голямото унижение на нашия Господ при позорното престъпление извършено над Него, ще бъдат възкресени, за да Го видят да идва в Неговото видимо величие, триумфиращ сред огнени пламъци, за да отплати на ония, които не познават Бога и не искат да бъдат послушни на Евангелието (Дан. 12:2).

Отговорът на църквата - „Да, амин!“ Макар че Христовото пришествие ще бъде за безбожните една сцена на ужас и гибел, за праведните обаче, то ще бъде сцена на радост и триумф. Когато за безбожните започне скръбта, тогава за светиите започва успокоението. Идването в огнени пламъци, за да се отдаде отплата на безбожните, ще донесе на всички, които вярват в Него почивка и вечен мир - 2 Сол. 1:6-10. Всеки приятел и последовател на Христос с голяма радост ще посрещне всяка вест и знамение за Неговото пришествие.

„И в онзи ден ще рекат: Ето, Тоя е нашият Бог; чакахме Го, и Той ще ни спаси; Тоя е Господ, чакахме Го; ще се зарадваме и развеселим в спасението Му.“ (Исая 25:9).

Откр.1:8 - „Аз съм Алфа и Омега, начало и край, казва Господ, Който е, Който е бил, и Който иде, Всемогъщият.“

Тук ни се представя друг говорител. До сега Йоан беше говорителят, но този стих няма никаква връзка с предшестващия, нито със следващия. Затова лицето, което говори тук, трябва да се разпознае по употребените изрази. Ние отново имаме израза: „Който е, Който е бил, и Който иде“, който както вече обяснихме се отнася за Бога. По такъв начин първата главна част на тази глава завършва много добре, като великият Бог сам се открива като един вечен и всемогъщ Бог, както в миналото, така и в бъдещето и затова е в състояние да изпълни Своите заплахи и обещания.

Откр.1:9 - „Аз, Йоан, който съм и ваш брат и съучастник в скръбта и в царството, и в търпението Исус Христово, бях на острова, наречен Патмос, заради Словото Божие и заради свидетелството Исус Христово.“ Тук темата се променя; Йоан описва мястото и обстоятелствата, при които му бе дадено Откровението. Той се нарича най-напред брат на цялата църква и съучастник в скръбта й, произлизаща от християнското вероизповедание в този живот.

И в царството - Тези думи са дали повод за не малко спорове. Дали наистина Йоан е искал с тези думи да каже, че християните още в сегашното си състояние са в царството Христово, или дали пишейки Откровението, той вярваше, че царството Христово беше вече възстановено? Буквалното царуване на светиите лежи още в бъдещето. Само „през много скърби ще влезем в царството Божие”- Деян. 14:22. А когато сме влезли вече в царството, скръбта ще е преминала. Скръбта и царството Божие не могат да бъдат едновременно. Уейкфилд превежда: „Аз, Йоан, ваш брат и съучастник в търпението и в скръбта на царството Исус Христово”. Блумфилд казва, че под думата „скръб” и „търпение” трябва да се разбират мъки и трудности, които ще трябва да се понесат поради делото Христово, а „царство” означава, че той ще бъде съучастник с тях в пригответното за тях царство. Той казва: „Най-доброто обяснение на това място можем да намерим във 2 Тим. 2:12, където се казва: „Ако търпим с Него, то ще и да царуваме с Него”. От всичко това ние можем да заключим, че макар в настоящото състояние да имаме едно царство на благодат, царството, за което споменава Йоан е бъдещето царство на славата и че страданията и търпението ни подготвят за неговите радости.

Мястото - Островът, наречен Патмос е един малък скалист остров при западното крайбрежие на Мала-Азия, между остров Икария и пред планините на Милет, където в дните на ап. Йоан, се намираше най-близката християнска църква. Пристанищният град лежи на една висока, стръмна скала, спускаща се отвесно към морето; това е единственото населено място на този самотен остров. На скалата, на която е разположен градът на пътешественика, се намира една пещера в скалата, в която по стари предания, Йоан е имал видението и където е написал Откровението. Този пуст остров през римско време е бил определен като място за заточение. Ето защо Йоан, който беше осъден на заточение, бе изпратен там. Приема се от всички, че тази жестока присъда била изговорена над апостола през царуването на император Домициан в 94 г. сл. Хр.; и от този факт се заключава, че Откровението трябва да е било написано в 95 г. или в 96 г. сл. Хр. Йоан бе извикан в Рим да отговаря за вярата си. Тук пред властите ученията на апостола бяха изопачени. Лъжливи свидетели го бяха обвинили, че проповядва размирни ереси. Чрез тези обвинения, враговете му се надяваха да постигнат унищожението му. Йоан бе хвърлен в казан с врящо масло, но Бог запази живота на верния

Си слуга, както запази и тримата евреи в огнената пещ (Дан. 3 глава). На думите: „Така погиват всички, които вярват в този измамник Исус Христос от Назарет”, Йоан отговори: „Моят Господ търпеливо понесе всичко, което сатана и неговите ангели можаха да изобретят, за да Го подложат на унижения и мъчения. Той даде живота Си, за да спаси света. Аз съм почетен, че ми бе позволено да страдам заради Него. Слаб, грешен човек съм аз. Христос беше свят, безукорен и неосквернен. Той не стори грях, нито се намери лъжа в устата Му”.

Отново ръката на преследването се стовари върху апостола. С императорски декрет Йоан бе заточен на остров Патмос. Неговите врагове мислеха, че тук влиянието му няма да се чувства вече и най-накрая ще умре от трудности и мъка.

Причината за заточението - „Заради Божието Слово и заради свидетелството Исус Христово.” Това беше голямото престъпление и провинение на ап. Йоан.

Тиранинът Домициан, облечен в пурпура на римския император, постигнал печална известност в историята повече поради пороците си, отколкото заради високото си положение в живота, трепереше пред този остарял, но безстрашен апостол. Той не желаше да позволи разпространението на чистото Евангелие сред границата на империята си. Затова заточи Йоан на самотния Патмос, където щеше да бъде извън света. След като го изолира на това пусто място и го осъди на тежка работа в каменоломните, императорът, без съмнение, вярваше, че ще затвори устата завинаги на този проповедник на правдата и че светът никога вече не ще чуе за него.

Вероятно и гонителите на Джон Бънян имаха същите намерения и мисли като го затвориха в тъмницата на Белфорд. Но, когато човек мисли, че е погребал истината във вечна забравя, Господ я възкресява в десеторно по-голяма слава и сила. От мрачната и тясна килия на Джон Бънян се излъчи една духовна светлина, която чрез Библията, е допринесла много за напредъка и възприемането на Евангелието. Така и от пустия остров, на който Домициан вярваше, че е угаснал завинаги поне един факел на истината, се яви най-славното откровение, за да разпръсне божествената си светлина над целия християнски свят до края на дните. Мнозина ще отдадат почест на любимия апостол и ще бъдат пленени от неговите възхитителни видения, а

съвсем не ще познават името на чудовището, което стана причина за неговото заточение. Наистина и за сегашния живот са приложими тези думи на Свещеното Писание, които гласят: „Паметта на праведния е благословена, а името на нечестивите ще умре.”- Притчи 10:7.

Откр.1:10 - „В Господния ден бях обзет от Духа и чух зад себе си силен глас като от тръба, който казваше: „Аз съм Алфа и Омега, първият и последният.”

Обзет от Духа - Изолиран от всички свои съмишленици по вяра и почти от целия свят, Йоан не беше изолиран нито от Бога, нито от Христа, нито от Светия Дух, нито от ангелите. Той продължаваше да общува със своя Господ. Изразът: „Обзет от Духа” („в изстъпление Духом”) представя най-високата степен на духовно въздигане, което някой може да постигне чрез Божия Дух. Това беше знакът за началото на неговото видение.

В Господния ден - Кой ден се разбира под това наименование? Под тези думи трябва да се разбира седмият ден от седмицата, съботата на Господа, нашия Бог.

В „Обяснение на Евангелието” на Барнес четем: „Онова, което говори още повече против твърдението, че първият седмичен ден бил „Господният ден”, е фактът, че нито Бог Отец, нито Синът, някога са въздигали първият седмичен ден по-високо от другите работни дни. Никой от Двамата не е благославял този ден и не му е приписвал никаква особена святост. Ако този ден е бил въздигнат в Господен ден, за това, че Христос е възкръснал в него, на нас сигурно би било съобщено за това посредством Божествено вдъхновение. Под „Господния ден” се разбира съботата на Господа. Този възглед може да се докаже най-ясно:

1. Когато в началото Бог даде на човека шест дни от седмицата за работа, Той запази седмия ден за Себе Си, благослови го и го освети за Негов свят ден, защото една седма част от времето е Негова.
2. Мойсей каза на израилевия народ в пустинята Синай, на шестия ден от седмицата: „Утре е събота, свята почивка на Господа” - Изход 16:23. След това ние идваме на Синай, където Великият Законодател провъзгласи с такава тържественост Своя морален закон. В този основен закон над всички земни закони Той изяви претенция за Своя

осветен ден със следните думи: „А седмият ден е събота на Господа, твоя Бог; ... защото в шест дни създаде Господ небето и земята и всичко, що е в тях, а на седмия ден си почина; затова Господ благоволува съботния ден и го освети.”- Изход 20:10, 11. А около 800 г. след това Бог говори чрез пророк Исаия и каза: „Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята воля в светия Ми ден, и наречеш съботата наслада, свята на Господа, почитаема, и Го почиташ като не следваш своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа”- Исаия 58:13,14. В новозаветното време, ние чуваме Оня, Който е едно с Отца, да казва ясно: „Синът Човешки е Господар и на съботата”- Марко 2:28. Погрешно е схващането, че съботата е дадена само за евреите, а не за целия човешки род. Може ли някой да оспорва, че „Господният ден” е този ден, за който Господ изрично казва, че Той е негов Господар? От тук ние виждаме, че и Бог Отец и Синът еднакво претендират за съботата и затова никой друг ден, освен съботата на великия Творец, не може да се нарече Господен ден.

Откровение 1:11 - „Каквото виждаш, напиши на книга и прати го до седемте църкви: до Ефес, до Смирна, до Пергам, до Тиатир, до Сардис, до Филадельфия и до Лаодикия. **12.** И обърнах се да видя Този, Който ми проговори; и като се обърнах, видях седем златни светилника; **13.** И в сред светилниците видях Един, Който приличаше на Човешкия Син, облечен в дълга дреха и препасан около гърдите със златен пояс; **14.** а главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му като огнен пламък; **15.** и нозете Му приличаха на лъскава мед, като в пещ пречистена, а гласът Му беше като на много води; **16.** и имаше в десницата Си седем звезди; и от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни; и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си. **17.** И когато Го видях, паднах при нозете Му като мъртъв; а Той сложи десницата Си върху мене и каза: Не бой се, Аз съм първият и последният, и живият; **18.** бях мъртъв, и ето, живея до вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада” (гроба).

Седем златни светилника - Това не може да бъдат първообразите на седемте златни светилника, които се употребяваха при храмовата служба в Стария завет; защото онова беше, всъщност, един светилник със седем разклонения, и за него се говори винаги само в единствено

число. А тук имаме седем и те изглежда че са повече светила, отколкото само свещници, тъй като те пръскат светлина по цялото пространство. Те нямат никакво сходство с някогашния светилник; напротив, светилата тук са така отдалечени едно от друго, че Синът Човешки може да се движи между тях.

Синът Човешки - Най-важната и интересна фигура в сцената, която се разкрива пред Йоановите очи, е величествената поява на едно същество, подобно на Човешкия Син, представляващо Христос. Описанието, което се дава тук на Неговата дълга до нозете одежда, на белоснежната Му коса, която обаче не е побеляла от старост, но Го облива в блясък и небесна слава, на очите Му, подобни на огнен пламък, на подобните Му на разтопена мед нозе, и на гласа Му, подобен на шум от много води - цялото това описание е ненадминато по величественост и слава. Поразен от присъствието на това свято същество и може би от силно чувство за собственото си недостойнство, Йоан падна като мъртъв в нозете Му. Обаче една успокояваща го ръка се сложи върху главата му и един благ и мелодичен глас го увери, че няма защо да се страхува. И днес християните имат тази хубава привилегия да бъдат докосвани от същата успокояваща ръка, и в часове на изпитания и страдания, да бъдат утешавани от същия кротък глас с насърчението: „Не бой се!“ Но най-насърчителното уверение между тези утешителни думи е заявлението на Всевишния, Който живее вечно, че Той има властта над смъртта и над гроба. „Аз имам“, казва Той, „ключовете на ада и на смъртта“. Смъртта е един победен тиранин, защото друг Един има пълна власт; и този Друг е неизменният Приятел и помазаният Изкупител на Своя народ. Затова не жалете за праведните умрели! Те са в сигурна ръка. Един враг ги отнема за малко време, обаче един Приятел има ключа от мястото на техния временен затвор, гроба.

Откр.1:19 - „И тъй, напиши това, което си видял, което е и което има да стане след това.“ Тук Йоан получава една заповед от небето да напише цялото Откровение, което щеше да се отнася главно за неща, лежащи далеч в бъдещето. В някои случаи обаче, то се отнася и за събития, които бяха минали, или тъкмо се развиваха, и това указание се даде главно от небето, за да се подготвят бъдещите събития, които щяха да настанат след онова време, за да не остане нищо от дългата верига на пророчествата неспоменато или неизвестно.

Откр.1:20 - „Това е тайната на седемте звезди, които видя в десницата Ми и седемте златни светилника. Седемте звезди са ангелите на седемте църкви; и седемте светилника са седемте църкви.”

Ако бихме допуснали, че Човешкият Син държи в ръката Си само грижата за спасението на седемте назовани църкви в Мала Азия и иска да остане само посред тях, ние бихме се заблудили. Грижата и присъствието на Господа не се ограничават само върху едно определено число църкви, а се посвещават на целия Му народ и то не само през времето на Йоан, а през всички времена. „И ето, Аз съм с вас през всичките дни”, беше казал Той на учениците Си, „до края на света” - Матей 28:20.

СЕДЕМТЕ ЦЪРКВИ

Глава втора

След като в първата глава Йоан разкри темата си чрез едно общо споменаване на седемте църкви, представени чрез седемте светилника, и на служителите на църквата, представени чрез седемте звезди, тук той разглежда всяка църква по отделно. Той записва до всяка църква определената за нея вест и отправя всяка по отделно до ангела или до водителя на църквата.

Ефес - Апостолската ера

от 34 до 100г. сл. Хр.

Откр. 2:1 - „На ангела на Ефеската църква напиши: Това казва Оня, Който държи седемте звезди в десницата Си, Който ходи сред седемте златни светилника; **2.** Зная твоите дела, труда и търпението ти, и че не можеш да търпиш злите човеци, и си изпитал ония, които наричат себе си апостоли (а не са), и си ги намерил лъжливи; **3.** и имаш търпение, и за Моето име си издържал и не си се уморил. **4.** Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. **5.** И

тъй спомни си от къде си изпаднал, и покай се и върши първите си дела; ако ли не, ще дойда при тебе скоро и ще вдигна светилника ти от мястото му, ако се не покаеш. **6.** Но имаш това добро, че мразиш делата на николаитите, които и Аз мразя. **7.** Който има ухо, нека чуе, що говори Духът към църквите: На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е всред Божия рай.”

Църквата в Ефес - Седемте послания трябва да се вземат като пророчества за седем последователни периода на църквата от началото до края на времето.

С Ефеската църква, Исус Си послужи като символ за цялата християнска църква в апостолския век. Верният и Истинен Свидетел казва: „Зная делата ти, трудът ти и търпението ти”.

Някои видни библейски тълкуватели поддържат възглед, който най-добре ще предадем с думите на Витиринг: „Под това символично описание на седемте църкви в Азия, Светият Дух е предначертал седем различни периоди в развитието на християнската църква, които трябва да се простират до пришествието на нашия Господ. Тези периоди посредством описанията на имената, състоянията и обстоятелствата на тези църкви, са били представени символично, за да могат християните от тези отделни периоди да се огледат сами и от представените им пророчески изображения да могат да осъзнаят своите добри качества и своите грешки и така да могат да извлекат за себе си предупреждение и наставление.”

Първата църква, която се споменава, е Ефес. Според пророческото приложение, тази църква трябва да бъде първоначалната и да представя първия стадий или апостолския период на църквата. Думата „Ефес” означава „желателен”, което значение е наистина много подходящо и характерно за състоянието и обстоятелствата на църквата в нейното първоначално състояние. Тези първи християни бяха получили Христовото учение в неговата пълнота. Те се радваха на благотворното действие на благословенията от дарбите на Светия Дух. Те се отличаваха с делата, труда и търпението си. Верни на чистите принципи, които Христос им беше дал, те не можеха да търпят лошите хора. Те изпитваха ония, които се явяваха като „апостоли”, познаваха техния истински характер и намираха, че бяха лъжци.

Ангелът на църквата - Ангелът на църквата трябва да е вестителят или проповедникът на църквата; а тъй като всяка от седемте църкви представлява състоянието на един период от християнската църква, то и ангелът на всяка църква трябва да символизира проповедниците на целия онзи период; и така под ангела на всяка църква трябва да се подразбират всички верни служители на Христа през всеки стадий на църквата. Различните вести, макар и да са отправени към проповедниците, се отнасят не само до тях, а чрез тях и до самата църква.

Причината за недоволството - „Но имам против тебе това”, казва Христос, че си оставил първата си любов.” Една църква, която се отклонява от основните учения и от библейските морални закони, сигурно се нуждае също така от предупреждение, както един човек, който оставя първата си любов. Недоволството произлизаше не от едно отпадане от благодатта, нито от това, че любовта беше угаснала, а само от нейното отслабване. Никаква ревност и никакви страдания не могат да заместят липсата на първата любов. В живота на християнина никога не бива да дойде време, когато любовта му към Христа да охладнее, или когато запитан кога е обичал Христа най-горещо, да не е в състояние да отговори без колебание: „Никога не съм Го обичал така много, както сега!” Но, ако настъпи и такова време в живота му, то нека си припомни от каква висота е паднал, да се замисли върху това и да си припомни добре някогашното си блажено общение с Бога, да прибърза да се разкае искрено за охлаждането си в службата за Господа и отново да оправи стъпките си в предишния богоугоден християнски път. Любовта, както и вярата, се показва в дела, и първата любов винаги е последвана от произлизащите от нея първи чудесни дела.

Предупреждението - „И ако не, ще дойда при тебе скоро и ще вдигна светилника ти от мястото му, ако се не покаеш.” Тъй като споменатото тук идване е безусловно, то трябва да се разбира символично и във всеки случай трябва да означава едно възмездие и посещение за наказание. Отнемането на светилника означава отнемането на светлината и привилегиите на Евангелието и предаването им в ръцете на други, докато църквата бъде в по-добро състояние да изпълнява възложените ѝ задължения.

Изтичането на периода на една църква не е еднозначно с отнемането на светилника ѝ, а означава само отнемането на привилегиите на тази църква. Това не би било нещо по-малко, отколкото отхвърлянето ѝ от Христос, Който не би поверил на такива представители разпространението на светлината на Своята истина и на Евангелието в света. И това Евангелие може да се приложи както за цялата църква, така и за отделните ѝ членове.

Николаитите - Как Христос е винаги готов да изкаже признателност на народа Си за всяко добро качество, което той притежава! Има ли нещо, което да може да се одобри, Той го споменава най-напред. И след като в тази вест до църквата в Ефес Той изброява нейните похвални качества и после грешките ѝ, за да покаже, че не обича да оставя незабелязани добрите качества, Той добавя, че знае как те мразеха делата на николаитите, които и Той мразеше.

В ст. 15 се осъждат делата на тази секта. Изглежда, че николаитите са били хора, чиито дела и учения са били мерзост за Бога. За произхода на тази секта ние не знаем нищо. Техните учения и религиозни обичаи са допусkali и общността на жените, тъй като те са гледали равнодушно на прелюбодеянието и разврата, и са позволявали яденето на идоложертвено.

Покана за бдение - „Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите.” Така сериозно и внушително се апелира към всеобщото внимание за тези крайно важни неща, отнасящи се за всички. Същите думи се отправят и към всяка от седемте църкви. Когато беше на земята, Христос си служеше със същия израз, когато искаше да обърне внимание върху Своите важни поучения. Тези думи Той употреби, когато говореше за мисията на Йоан (Мат. 11:15), за притчата за сеяча (Мат. 13:9) и за притчата за плевелите (Мат. 13:43), които описват края на света. Същият израз е употребен и при посочването на изпълнението на пророчеството в Откр. 13:9.

Обещанието към победителите - „На ония, които побеждават”, се дава обещание, че те ще ядат от дървото на живота, което е в рая или в Божията градина. Къде е раят? Отговор: В третото небе. Апостол Павел във 2 Коринт. 12:2 пише, че познавал един човек (подразбиращ себе си), който е бил възнесен до третото небе. Това означава, че дървото на живота трябва да е именно в този рай. В Библията се споменава само за едно дърво на живота; за него се казва шест пъти,

а именно: три пъти в Битие и три пъти в Откровението. И всеки път, когато се говори за него, думата е определена с определителния член „то”- дървото на живота. То е дървото на живота от първата книга на Библията, дървото на живота от последната книга, дървото на живота в Едемския рай отначало и дървото на живота в небесния рай, който Йоан видя. Но щом има само едно дърво - и то беше в началото на земята - може да се запита, как е станало, че сега то е на небето? - То е било пренесено горе, в Божия рай. А това, че дървото на живота и самия рай са били пренесени от земята на небето, може да се приеме, понеже има достатъчно добри основания. По този предмет ние цитираме следното изречение из „Библейската история” на Курц, стр.50: „Божият разпореждане, с което Той натовари херувимите, да пазят пътя към дървото на живота (Бит. 3:24), се явява не само като една справедлива строгост, но и като едно утешително обещание. Благословеното място, от което човекът бе изпъден, нито е съвсем унищожено, нито е изоставено на запустение и разрушение, а бе отнето от човека на земята, за да може то в последствие пак да се даде на човека, когато бъде изкупен. Откр.22:1,2.

Градината, която някога беше посадена и уредена от Бога, изпадна подобно на другите земни неща под проклятие; обаче божествената и райската част от нея бе запазена от това и предадена на грижите и надзора на херувимите. И сега истинският рай се намира в невидимия свят. Един образец от него беше даден на Израилевия народ в лицето на Светая Светих от светилището, според образца, който Мойсей видя на планината (Изх. 25:9,40); а самият истински рай ще слезе някога от небето на земята като една обновена родина на хората (Откр. 21:10).”

Затова на побеждаващия е обещано да бъде възвърнато повече от онова, което Адам беше изгубил. Това обещание, обаче, е дадено не само на победителите от онази църква, но и на побеждаващите от всички столетия. В наградите на небето няма никакви предпочитания или ограничения. Скъпи читателю, опитай се и ти да победиш в борбата; оня, на когото бъде позволено да види дървото на живота в Божия рай и да вкуси от неговия плод, никога вече не ще умре. Времето, посветено на тази първа църква или период се простира от възкресението на Христа до края на първото столетие или до смъртта на Йоан - последният от апостолите.

Смирна - Ера на мъченичество - от 100 до 313г. сл. Хр.

Откр. 2:8 - „И до ангела на Смирненската църква пиши: Това казва първият и последният, Който бе мъртъв и оживя. **9.** Зная твоите дела, твоята скръб и сиромашия (но пак си богат), и как те клеветят ония, които наричат себе си юдеи, а не са, но са от сатанинската синагога. **10.** Не бой се от това, което скоро ще пострадаш. Ето, дяволът, скоро ще тури някои от вас в тъмницата, за да бъдете под изпитание, и ще имате скръб десет дни. Бъди верен до смърт и аз ще ти дам венеца на живота. **11.** Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите: Който победи, няма да бъде повреден от втората смърт.”

Както виждаме, Господ се представя при всяка църква, изброявайки някои от Своите качества, които Му се виждаха особено подходящи за свидетелството, което отправяше към нея. На църквата в Смирна, която беше пред огнена проба чрез преследвания, Той се открива като такъв, Който беше мъртъв, но пак оживя. Ако за тях беше отредено да запечатат свидетелството си със смъртта си, те трябваше да си спомнят, че над тях бяха очите на Оня, Който сподели същата участ, но възтържествува над смъртта, и Който имаше власт да изведе и тях от техните мъченически гробове.

Бедност и богатство - „Зная сиромашията ти”, казва Христос, „но пак си богат”. Това на пръв поглед изглежда като противоречие. Но кои са истински богатите на този свят? - Ония, които са „богати във вяра и наследници на царството” (Яков 2:5). Богатството на този свят, за спечелването на което хората полагат толкова старания и заради което те често проиграват собственото си щастие тук и бъдещия вечен живот, не е валидна монета в небето. Един известен писател е казал много сполучливо: „Има много богати бедняци и много бедни богаташи.”

Който казват за себе си, че са юдеи, а не са - Името „юдеи” тук явно не трябва да се разбира в буквален смисъл. Начинът, по който ап. Павел се изказва за това, обяснява добре тази гледна точка. Той казва в Римл. 2:28, 29: „Защото не е юдеин оня, външно такъв, нито е обрязване онова, което е външно в плътта; но юдеин е тоя, който е такъв вътрешно; а обрязване е това, което е на сърцето, в дух, а не

в буквата; чиято похвала не е от хората, а от Бога.” В Гал. 3:28 ап. Павел ни казва, че в Исуса Христа няма разлика между юдеин и езичник, но щом принадлежим на Христа и ние сме Авраамово потомство (в истинския смисъл), и затова и ставаме, според обещанието, негови наследници. Ако някои твърдят, че думата юдеин, никога не можела да се приложи за християни, то това е едно противоречие не само на изявленията на ап. Павел, но и на свидетелството на Верния и Истинен Свидетел на църквата в Смирна. Някои лицемерно са претендирали, че били юдеи в християнския смисъл на думата, макар че в характера им не е имало нищо, което да свидетелства, че той е бил такъв, какъвто Бог е изисквал. Такива са били от сатанинското съборище.

Десетдневната скръб - Тъй като тази вест е пророческа, то и споменатото в нея време трябва да се вземе пророчески и затова да означава десет години. Известен и забележителен факт е, че последното и най-кръвопролитното от десетте преследвания от езическия Рим беше през времето на Диоклециан и продължи 10 години от 303 до 313г. сл. Хр. Ако тези послания нямаха пророчески характер, тъкмо по тази точка би било много трудно да се намери приложение за посоченото време, тъй като в такъв случай, то би трябвало да означава само десет обикновени дни на скръб.

Верен до смърт - От думите „до смърт” мнозина са искали да докажат, че праведните ще получат наградата си при смъртта; обаче доказателства за такова твърдение не могат да се представят, тъй като никъде не е казано, че праведните ще получат венеца на живота веднага след смъртта. Затова ние трябва да потърсим други библейски текстове, за да се убедим, кога ще бъде даден венеца на живота. И наистина, много библейски текстове ни дават ясни указания за това. Ап. Павел ни казва, че този венец ще му бъде даден в деня на Христовото явление (2 Тим. 4:8); във време на последната тръба (1 Коринт.15:51,54); когато сам Господ ще слезне от небето (1 Сол. 4:16,17). Ап. Петър казва, че това ще стане, когато се яви Пастиреначалникът (1 Петр. 5:4); Христос казва - при възкресението на праведните (Лука 14:14) и когато Той ще дойде втори път, за да отведе народа Си в жилищата, приготвени в дома на Отца Му, за да бъде вечно с него (Йоан 14:3). „Бъди верен до смърт” - Който е бил така верен, на него ще му бъде даден венеца на живота; тогава, когато ще бъдат възнаградени всички Божии светии.

Наградата на победителя - „Няма да бъде повреден от втората смърт.” Не са ли тези Христови думи една хубава забележка към онова, на което Той някога поучаваше учениците Си, казвайки: „Не се бойте от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а бойте се повече от Оня, Който може и душата и тялото да погуби в пъкъла” - Мат. 10:28. Наистина смиренските християни можеха да бъдат избивани в този живот, но човеци не можеха да им отнемат бъдещето съществуване, затова те не трябваше да се страхуват от ония, които убиваха тялото, нито да се боят от онова, което имаше да пострадат, защото техният вечен живот беше скрит в Христос.

Втората смърт е единствената смърт, от която трябва да се страхувате. Сатана може да докара смърт на верните последователи на Христа, но те ще бъдат запазени от втората и вечна смърт. Те ще блаженстват във вечния живот, докато сатана и неговите ангели ще бъдат осъдени завинаги на втората и вечна смърт.

Смирна - Означава „миро” от едно благоуханно растение и е сигурно сполучливо наименование на една Божия църква, която минава през огнените изпитания на преследванията и оставя за Него „една благоуханна миризма”. Ние вече се приближаваме към времето на император Константин, където църквата отново се показва в един стадий, на който подхожда съвсем друго наименование, което намира потвърждение, както в следната вест, така и в историята.

Периодът, който отговаряше на свидетелството за Смирненската църква или християните, които притежаваха качествата на смиренските християни се простираше от 100г. до 313г. сл. Хр. От тогава започва друг един период от развитието на църквата.

Пергам - Възвишение **от 313 до 538г. сл. Хр.**

Откр. 2:12 - „До ангела на Пергамската църква пиши: Това казва Тоя, Който има двуострия меч: **13.** Зная, къде живееш, там, където е престола на сатана; и държиш здраво името Ми и не си се отрекъл

от вярата в Мене, даже в дните на Моя верен свидетел Антипа, когото убиха между вас, където живее сатана. **14.** Но, имам малко нещо против тебе, защото имаш там някои, които държат учението на Валаам, който учеше Валаак да постави съблазън пред израилтяните, та да ядат идоложертвено и да блудстват. **15.** Така също имаш и ти някои, които държат подобно на ония, ученията на николаитите. **16.** Затова покай се; и ако не, ще дойда при тебе скоро и ще воювам против тях с меч, който излиза от устата Ми. **17.** Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите: На този, който победи, ще дам от скритата манна; ще му дам и бяло камъче, и на камъчето ново име написано, което никой не познава, освен оня, който го получава.”

Срещу Смирненската църква, както видяхме, не беше произнесено никакво осъдително слово. Преследванията винаги са били средство за пречистване на църквата и за подбуждане на членовете към благочестие и набожност. Но ние достигнахме до едно време, когато започнаха да се проявяват влияния, допринасящи за това, да тласнат църквата в заблуда и да дадат възможност на злото да се промъкне всред нея.

Пергам - означава висота, възвишение. Периодът, означен чрез тази църква, може да се счита от дните на император Константин, или по-точно от неговото мнимо обръщане в християнството, в 323 г. сл. Хр., до въздигането на папството в 538г. сл. Хр. Това беше един период, през който верните Божии служители имаха да се борят против един дух на светска политика, високомерие и привидно християнство между такива, които се наричаха Христови последователи, и трябваше да се укрепят здраво срещу отровните дела на тайната на беззаконието, които в последствие се изявиха в пълното развитие на папството, представено като „човека на греха”.

Където е престолът на сатана - Христос отбелязва неблагоприятното положение на народа Си през този период. От тези думи не трябва да се разбира, че сатана живее на едно определено място. За жалост, трябва по-скоро да се приеме, че сатана е навсякъде и особено там, където има християни, за да ги изкушава. Обаче има времена и периоди, когато дяволът действа с особено голяма сила и периодът на Пергамската църква трябва да се причисли към този. През време на този период Христовите учения бяха изопачени. Тайната на беззаконието работеше прикрито и сатана положи

истинската основа на най-удивителната от всички системи на безбожие - папството. Тук започна големият отпадък, който ап. Павел беше предсказал във 2 Солунци 2:3,4.

„Никой да не ви измами по никой начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви **човекът на греха**, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи като Бог в Божия храм и представя себе си за Бог”.

Антипа - Това се отнася за една група лица, а не за отделен човек, за което има достатъчно основания да се приеме. А и не може да се посочи едно историческо указание за подобно лице. По тази точка В. Милер казва: „Приема се, че Антипа не е една личност, която е съществувала тогава, но чрез това име се означава една класа хора, която се е противопоставила на властта на епископите и на папите през ония дни. Защото всъщност тази дума се състои от две думи: „анти”, което значи „против”, и „папа”. По онова време в Константинопол и Рим, където епископите и папите тъкмо бяха започнали да проявяват властта си, мнозина претърпяха мъченическа смърт. Тази власт дори наскоро след това успя да подчини земните царе и потъпка с нозе правата на Христовата църква.

Причината за укора - Неблагоприятните временни условия не са никакво извинение за заблуда в църквата. Макар тази църква да съществуваше в едно време, когато сатана действаше най-усилено, все пак неин дълг беше да се пази чиста от лошите учения. Затова християните от този период се укоряват, че са позволили на николаитите и на ония, които поддържаха учението на Валаам, да останат между тях (виж обяснението за николаитите, в ст. 6). Какво е било учението на Валаам, от части е обяснено в стиха. Той учеше Валаак да вкара в грях Израилевите синове. Подобен доклад за неговите дела и постъпки се намира в Числа гл. 22-25 и 31:13-16. От там се вижда, че Валаам заради голямото възнаграждение, което Валаак му предлагаше, беше склонен да прокълне Израилевите синове. Но, тъй като Бог не допусна той да ги прокълне, той реши да приведе в изпълнение лукавия си план по друг начин. А именно, той посъветва Валаак да съблазни Израилевите синове чрез красивите жени на моавците, при което те щяха да ги склонят да вземат участие

в идолослужението и във всички свързани с това развратни празненства. Този план успя. Мерзостите на идолослужението се разпространиха в Израилевия лагер. Този грях навлече Божието проклятие над тях и 24 000 човеци паднаха поразени от Божиите язви поради това.

Ученията, които бяха укорени в Пергамската църква, имаха подобен характер и водеха към духовно идолослужение и към една незаконна връзка между църквата и света. От този нечист дух по-късно произлезе обединението на светската и църковната власт, което достигна върха на развоя си в папството.

Онези дни бяха дни на опасност за Христовата църква. Верните знаменосци бяха малцина, макар и истината да не бе останала без свидетели, в онова време изглеждаше като че ли заблудата и суеверието ще вземат пълно надмощие и истинската религия ще се заличи от земята.

Покай се - Покаянието трябва да стане чрез поправление или премахване на ония, които поддържаха такива гибелни учения. Христос им съобщи, че ако те не послушат този съвет, Той ще дойде над тях, т.е. ще ги осъди и ще се бори против тях (против ония, които поддържаха такива учения); и цялата църква щеше да се счита отговорна за заблудите на тези отцепници понеже ги търпеше в средата си.

Обещанието - На ония, които побеждават, се обещава, че ще ядат от съкровенията манна и ще получат от Господа бяло камъче, с написано на него ново и скъпоценно име. Но ние вярваме, че тези неща, както и много други обещания, дадени на побеждаващите, се отнасят изцяло за бъдещето и ще бъдат дадени чак тогава, когато дойде времето за възнаграждението на светиите.

Върху новото име Веслей дава следното подходящо обяснение: „Яков, след победата си, получи новото име „Израил“. Искаш ли и ти да знаеш, какво ще бъде твоето ново име? Пътят за това е ясен - побеждавай! Тогава ти ще го прочетеш на бялото камъче.”

Тиатир - Църквата в пустинята от 538 до 1798г.

Откр.2:18 - „До ангела на Тиатирската църква пиши: Това казва Божият Син, Който има очи като огнен пламък, и Чиито нозе, приличат на лъскава мед: **19.** Зная твоите дела и любовта, вярата, служенето и търпението ти, и че последните ти дела са по-много от първите. **20.** Но имам против тебе това, че търпиш жената Езавел, която нарича себе си пророчица и която учи и прилъгва Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено. **21.** И дадох ѝ време да се покае, но не иска да се покае от блудството си. **22.** Ето, Аз скоро ще я тръшна на болно легло; и ще туря в голяма скръб ония, които прелюбодействат с нея, ако се не покаят за делата си. **23.** И чадата ѝ ще убия с мор. И всички църкви ще познаят, че Аз съм, Който изпитвам вътрешности и сърца; и ще въздам на всеки от вас според делата му. **24.** А на вас и на другите в Тиатир, които не държат това учение и които не са познали сатанинските дълбини, казвам: Няма да наложа на вас друг товар, **25.** но дръжете онова, което имате, докато дойда. **26.** И на този, който победи и който се пази докрай, за да върши дела чисти като Моите, ще дам власт над народите; **27.** И („...ще ги управлява с железен жезъл; те ще се строшат като грънчарски съдове”), както и Аз получих от Отца Си. **28.** И ще му дам утринната звезда.”

Ако сме определили вярно периода на Пергамската църква, така че да завършва с въздигането на папството, в 538г. сл. Хр., следва че периодът на Тиатирската църква трябва да започва от тогава и да продължава през всичкото време на проявата на тази богохулна сила - 1260 години на папско владичество, т.е. от 538г. до 1798г. сл. Хр.

Тиатир - означава „благоуханна миризма на труд” или „жертва на съкрушение”. Това наименование е много характерно за Христовата църква през време на дългия период на папския триумф и на преследванията на християните. Това бе епоха на такива ужасни скърби в църквата, каквито до тогава вярващите не бяха виждали (Мат. 24:21). Ето защо, заради делата си на любов, заради службата, вярата и търпението си, тази църква получава похвала от Оня, Чиито очи са като огнен пламък. Тези дела се споменават още веднъж,

като че заслужават двойна награда. И последните дела са по-много от първите. Беше настъпило едно подобрене на състоянието, в растенето на благодатта и едно нарастване във всички тези основни добродетели на християнството. Тази е и единствената църква, похвалена заради напредъка в духовните неща. Но, както и при църквата в Пергам, неблагоприятните условия не можеха да бъдат извинение за фалшивите учения в църквата, и в тази църква всички дела на любов, служба, вяра и търпение не представляваха никакво оправдание за подобен грях. Затова на тези християни се прави упрек, че търпяха фалшивите учения в църквата.

Историята на Езавел отговаря във всяко отношение на църковната история през това **„време, времена и половин време”** - 1260 години на папско господство. Нейното падение стана в 1798г., когато папа Пий VI бе пленен от французите и му бе нанесена смъртна рана (Откр.13:10).

Жената Езавел - също, както в предшестващата църква Антипа не беше личност, а означаваше известна група хора, така несъмнено е и с Езавел. Уатсоновият библейски речник казва: „Името Езавел (Откр. 2:20) е употребено символично. От Милеровите „Четива” ние даваме следните обяснения: „Езавел е едно библейско име, името на жената на Ахав, която уби Господните пророци, подведе мъжа си в идолослужение и поставяше пророците на Ваал да ядат на собствената ѝ трапеза. По-подходяща фигура не би могло да се употреби, за да се символизира папската мерзост - (3 Царе 18, 19, 21 гл.). От тази история, както и от разглеждания стих се вижда, че тази църква позволяваше на папските свещеници да проповядват на членовете ѝ и да ги поучават на тези мерзости.” („История на валдензите”).

„Обширният коментар” прави следната забележка върху ст. 23: „Тук се говори за „чада”, което подкрепя мисълта, че под това се разбира една секта”. Наказанията, с които е заплашена тази жена тук, са в хармония със заплашванията от други части от тази книга срещу Римската църква, символизирана чрез покварената жена, майка на всяка блуд и мерзост на земята (гл. 17-19). Смъртта, с която се заплашва, е несъмнено втората смърт в края на хилядата години от Откр. 20 глава, когато се дава справедлива отплата от Оня, Който изпитва „сърцата и вътрешностите” на всички човеци. По-нататък се заявява: „И на всеки ще въздам според делата му”; - едно доказателство, че отправената до

тази църква вест сочи символично на наградата или наказанието на онези, които ги заслужават.

И всички църкви ще узнаят - Поради този израз някои твърдяха, че седемте църкви не можели да означават седем последователни периода, но че трябвало да се считат за обикновени, съществуващи едновременно църкви, тъй като тяхното съществуване се е простирило върху цялата Евангелска епоха. Не всички църкви едновременно можеха да узнаят, че Христос беше Оня, Който изпитваше вътрешности и сърца, и е видял и е наказал делата на Езавел и на чадата ѝ. Но кога трябва да узнаят това всички църкви? - Те ще го узнаят, когато тези чада бъдат наказани със смърт и когато това стане по време на втората смърт и безбожните получат наградата си, тогава, наистина, всички църкви ще узнаят, че от Него не е било скрито нищо, никоя лоша мисъл или сърдечно намерение, тъй като със Своите подобни на огнен пламък очи, Той е прониквал във вътрешностите и сърцата на хората.

Няма да ви наложа друго бремe – С това на църквата е обещано едно отлагане на дългогодишните ѝ бремена и тежести, една временна почивка от папските угнетения. Това не може да се приложи за получаване на нови истини, тъй като истината не е бремe за никой съзнателен човек. Но дните на скръбта, които бяха настанали на църквата, трябваше да бъдат прекратени заради избраните - Мат. 24:22. „И във време на страданията си ще имат малка помощ”, казва пророк Данаил в гл. 11:34. „Но земята помогна на жената”, се казва в Откр. 12:16.

Само това, което имате, дръжте докато дойда. – Това са думи на Сина Божий, и те сочат на Неговото безусловно идване. Църквите от Ефес и Пергам се заплашваха с едно особено идване, при известни условия: „Покай се! Ако ли не, скоро ще дойда”.

Това идване не зависи от условията. То се предлага на вярващия като предмет на надежда и не може да се отнася за никое друго събитие освен за Второто идване на Господа в цялата Му слава, когато изпитанията на християните ще бъдат прекратени в борбата им срещу злото в живота и за награда ще получат венеца на правдата. Този период на Християнската църква ни извежда до едно време, когато първите знамения за скорошното Христово пришествие

започват да се явяват. В 1780г., 18 години преди завършването на този период, се изпълниха предсказаните знамения на слънцето и луната - Откр. 6:12. А по отношение на тези знамения Спасителят ни казва: „А когато започне това да се сбъдва, изправете се тогава и подигнете главите си, защото се приближава избавлението ви.” - Лука 21:28. В историята на тази църква ние идваме до една точка, където краят е така близо, че вниманието на народа може с право да бъде обърнато по- особено върху това събитие. При други случаи Христос беше казал на Своите последователи: „Търгувайте с това, докато се завърна.” – Лука 19:13. Сега Той казва: „Това, което имате, дръжте докато дойда.”

Докрай – Краят на Християнската епоха. „А, който претърпи докрай”, казва Христос, „той ще бъде спасен”- Мат. 24:13. Не е ли дадено тук на ония, които вършат Христовите дела и пазят Неговата вяра, едно подобно обещание, както в гл. 14:12?

Власт над езичниците – В този свят властват безбожните, а Христовите служители биват преследвани. Но ще дойде време, когато правдата ще възтържествува, когато всяко безбожие ще бъде изложено в истинската му светлина и ще претърпи голямо поражение и когато скиптър на властта ще бъде в ръцете на Божия народ. Това обещание се вижда от следните факти и текстове на Свещеното Писание:

1. Езичниците биват предадени от Отца в ръцете на Христос, Който ще ги поразии с железен жезъл и ще ги строши като гърнчарски съд. - Псалом 2:8,9.
2. Когато Христос поеме това дело на власт и на съд, Неговите светии ще участват заедно с Него в това - Откр. 3:21.
3. Те ще царуват с Него 1000 години. – Откр. 20:4.
4. През този период се определя мярката на наказането на безбожните човеци и на злите ангели. – 1 Коринт. 6:2,3.
5. След изтичането на 1000-та години, на светиите се дава честта да имат привилегията да извършат заедно с Христа предписаната присъда.

„За да извършат над тях написания съд! Тази чест принадлежи на всички Негови светии. Алилуя!” - Псалом 149:9.

Утринната звезда – В Откр. 22:16 Христос казва, че Той сам е утринната звезда. Утринната звезда е непосредственият предвестник за настъпващия ден. Това, което тук е наречено утринна звезда, във 2 Петр. 1:19 е наречено развиделяване на деня. За да могат да устоят през дългата нощ на бдението, на светиите е дадено Словото Божие, за да хвърля желаната светлина по пътя им. Когато зорницата изгрее в сърцата им, тогава те влизат в такова тясно общение с Христа, че сърцата им биват напълно просветлени от Неговия Дух и те започват да живеят в Неговата светлина. Тогава те вече не ще се нуждаят от достоверното пророческо слово, което свети като светило на тъмно място. Побързай, о славно време, когато светлината на небесната зорница ще огрее пътеката на малкото стадо и когато лъчи на невъобразима слава от вечния свят ще позлатят знамената на Божиите чада!

Сардис - Ера на реформация от 1798 до 1840г.

Глава трета

Продължение

Откр. 3:1 - „И на ангела на Сардийската църква напиши: Тъй казва Оня, Който има седемте духове Божии и седемте звезди: зная твоите дела; носиш име, че си жив, а си мъртъв. **2.** Буден бъди и укрепявай останалото, което е на умиране; защото не намерих делата ти съвършени пред Моя Бог. **3.** Помни прочее как си приел и си чул, и пази се и се покай. Ако ли не бъдеш буден, ще дойда върху тебе като крадец и няма да узнаеш в кой час ще дойда върху тебе. **4.** Но в Сардис имаш няколко души, които не са осквернили дрехите си; те ще ходят с Мене в бели дрехи, понеже са достойни. **5.** Който побеждава, той

ще се облече с бели дрехи, и няма да залича името му от Книгата на живота, а ще изповядам името му пред Моя Отец и пред Неговите ангели. **6.** Който има ухо, нека чуе, що говори Духът към църквите.”

Щом сме определили правилно датите на периодите на до сега разгледаните църкви, то периодът на Сардиската църква започва след 1798г. Сардис означава „Княз или песен на радост”. В този период ние включваме всички реформирани църкви, от горната дата, до голямото движение, което отбелязва една нова фаза в историята на Божия народ. Голямата грешка на тази църква е, че по име тя съществува, но в действителност е мъртва. И наистина, какво високо положение, от светско гледище, е постигнала официалната църква през този период! Разгледайте нейните високомерни титли и нейното приятелство със света! Каква гордост и популярност са се срастнали в едно, докато е изчезнал всякакъв духовен живот, докато е била премахната разделната линия между църква и свят, и докато различните църкви са се превърнали в Христови тела само по име!

Както виждаме от ст. 3, тази църква беше, на която трябваше да се възвести учението за пришествието на Господа. Защото се казва: „Ако ли не бъдеш буден, ще дойда върху тебе като крадец.” Тук са включени учението за Второто пришествие и поканата до църквата да бъде будна. За това идване на Господа се говори безусловно; само начинът, по който ще дойде Той, е свързан с едно условие. Хладкостта на църквата не ще попречи на идването на Господа; но, ако бъде будна, тя не ще бъде изненадана от Него като крадец. Само за онези, които са в такова небудно състояние, денят Господен ще дойде неочаквано. „А вие братя”, казва ап. Павел, „не сте в тъмнина, та денят да ви завари като крадец.” – 1 Солунци 5:4.

Но в Сардис имаш няколко души - До тук като че се посочва един безпримерен светски дух в църквата. Но дори и при това състояние има няколко, които не са осквернили дрехите си и които са съумели да се запазят чисти от това заразително влияние. Яков казва по този въпрос в гл. 1:27: „Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца, ето що е: да пригледва човек сираците и вдовиците в неволята им, и да пази себе си неопетнен от света.”

Те ще ходят с Мене в бели дрехи – Господ не оставя Своя народ незабелязан на никое място, колкото и малко да е неговото число.

Самотни християнино, който нямаш никого около себе си, с когото да споделяш ценната си вяра в общението ти с Господа, чувстваш ли понякога, като че множеството невярващи около тебе искат да те погълнат? Ти не си останал незабелязан, нито забравен от Господа! Множеството невярващи около тебе не може никога да бъде така голямо, че да е в състояние да те прикрие от Божиите очи, и ако ти се пазиш неосквернен от заобикалящото зло, това обещание сигурно ще се изпълни над тебе. Ти ще бъдеш облечен в бели дрехи - бялата дреха на оня, който побеждава - и ще ходиш с Господа в Неговата слава.

„Защото Агнецът, Който е сред престола, ще ги пасе и води на живи, изворни води, и Бог ще обърше всяка сълза от очите им.” - Откр.7:17.

Бели дрехи – Обличането в бели дрехи в други библейски текстове е символ на заменянето на греха с Христовата правда (виж Зах.3:4,5). „Съблечете от него оплесканите дрехи” – се обяснява чрез следния израз: „Ето, Аз отнех от тебе греха ти”.

Бялата дреха означава „правдата на светиите”, или дрехата на Христовата правда, изтъкана на небесния стан. (Откр. 19:8).

Книгата на живота - предмет на най-жив интерес! Голяма и важна книга, в която са отбелязани имената на всички, които ще наследят вечния живот. А има ли опасност, след като нашите имена веднъж са били вписани в тази небесна книга, да бъдат заличени от там?- Да! Иначе това предупреждение не би било написано. Дори и сам ап. Павел се страхуваше да не бъде отхвърлен. – 1 Коринт. 9:27. Само ако издържим и победим до край, ще бъдат запазени имената ни в онази книга. Но не всички ще победят; и, разбира се, техните имена ще бъдат заличени. Посочва ни се едно определено време в бъдещето, когато това ще се извърши. „Аз няма да залича”, казва Христос, „имената на побеждаващите”, от което се вижда, че Той ще заличи имената на ония, които не побеждават. Не говори ли и ап.Петър в Деян. 3:19 за същото време? „И тъй, покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви и да дойдат времена на освежение от лицето на Господа.” А когато на победителят се обещава, че името му не ще бъде заличено от Книгата на живота, това означава, че неговите

грехове биват заличени от книгата, в която са били отбелязани, за да не бъдат никога вече припомнени – Евр. 8:12. А това ще стане, когато настане времето на освежение от лицето на Господа. Ние бихме могли да добавим в духа на Петровите думи: „Когато зорницата огрее в нашите сърца и бъде дадена на църквата, малко преди идването на Господа и преди настъпването на славния ден. - 2 Петр. 1:19; Откр. 2:28. И когато настане този съдбоносен час, който не може да е далеч в бъдещето, какво ще бъде тогава с тебе, скъпи читателю? Ще бъдат ли заличени тогава твоите грехове и ще бъде ли запазено името ти в Книгата на живота? Или името ти ще бъде заличено от Книгата на живота, а ще останат греховете ти, за да свидетелстват против тебе?

Представянето за слава - „Ще изповядам името му пред Моя Отец и пред Неговите ангели”. Христос учеше тук на земята, че според това, дали човешките Го отричат или изповядват, почитат или презират, и Той ще ги изповяда или отрече пред Своя небесен Баща и пред светите ангели - Мат. 10:32,33; Марко 8:38; Лука 12:8,9. А кой може да си представи онази слава, да бъде признат пред всички небесни власти? Кой може да си представи блаженството на онзи момент, когато ние ще бъдем признати от Господаря на живота пред Неговия Отец и когато Той ще заяви, че ние сме били послушни на волята Му, че сме се борили успешно, че сме завършили добре пътя си, че сме Го изповядали пред човешките и сме победили, и че нашите имена са били намерени чрез Неговата заслуга достойни да останат завинаги във вечния списък на Книгата на живота!

Филаделфия - „братска любов”

от 1840 до 1844г. -

ерата на адвентното движение

Откр. 3:7 - „И на ангела на Филаделфийската църква пиши: Тъй казва Светият и Истинният, Оня, Който има ключа Давидов, Който отваря и никой не ще затвори, - затваря и никой не ще отвори; **8.** Зная твоите дела; ето, дадох ти врата отворени и никой не може

да ги затвори, понеже, имайки само малко сила, пак си упазил Моето Слово и не си се отрещъл от името Ми. **9.** Ето, давам ти някои от ония, които са от сатанинското съборище, които наричат себе си юдеи, а не са, но лъжат, - ето ще ги накарам да дойдат и да се поклонят пред нозете ти, и да познаят, че Аз те възлюбих. **10.** Понеже си упазил Моята заповед да търпиш, то и Аз ще упазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата Вселена да изпита ония, които живеят по земята. **11.** Ето, ида скоро; дръж здраво това, което имаш, за да не ти отнеме никой венеца. **12.** Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог; от гдето вече няма да излезе вън; и ще напиша на него името на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име. **13.** Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите.”

Филаделфия означава „братска любов” и изразява състоянието и духът на ония, които получиха Адвентната вест в 1844 г. Когато излязоха из църквите на различните вероизповедания, те оставиха зад себе си всички разногласия. И сърцата им биеха в единодушие, когато пробуждаха църквите и света, посочвайки идването на Човешкия Син, като единствената истинска надежда на вярващия. Себелюбието и страстите бяха оставени настрана и се подхранваше дух на освещение и на пожертвувателност. Духът Божий беше със словата и славословията на всеки истински вярващ. Ония, които не са участвали в онова движение, не знаят нищо за дълбокото изследване на сърцето, за освещението в Бога, за мира и радостта в Светия Дух и за чистотата и сърдечната любов, на която се радваха всичките вярващи и която проявяваха един към друг. А ония, които участваха в това движение, изпитваха такова свято и блажено състояние, каквото не може да се опише с думи.

Ключът Давидов - Ключът е символ на власт. Човешкият Син е законният наследник на Давидовия трон и Той е пред поемането на властта и управлението Си; затова тук Той е представен, че има ключа. Тронът Давидов, на който Той ще царува е в столицата на Неговото царство, в новия Ерусалим, който е още на небето, но ще слезе на земята, където ще остане да владее вовеки - Откр. 21:1-5; Лука 1:32, 33.

Който отваря и никой не ще затвори - За да разберем този израз необходимо е да се запознаем с делото на Христа и с делото, свързано

с Неговата служба в светилището. „Ние имаме такъв Първосвещеник, Който седна отдясно на престола на Величието в небесата, служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек”- Евр. 8:1-2. Едно подобие на това небесно светилище имаше някога тук на земята в лицето на скинията, която Мойсей беше построил - Изх. 25:8,9; Деян 7:44; Евр. 9:1,21,23,24. Това земно светилище имаше две отделения - Светая и Светая Светих – Изх. 26:33,34. В първото отделение беше светилникът, трапезата с хлябовете на предложението и кадилния олтар, а във второто - беше „златната кадилница и ковчегът на завета, отвсякъде обкован със злато, в който бяха златната стомна, съдържаща манната, Аароновият жезъл, който процъфтя и плочите на завета, а над него бяха херувимите на Божията слава, които осеняваха омилостивилището” - Евр. 9:1-5. Също така и светилището в небето, където Христос извършва службата Си, има две отделения - Евр. 9:24. А тъй като всички тези неща бяха направени според дадения образец, то следва че и в небесното светилище има същите неща, както в земното. (За оригиналния образец на златния светилник и на кадилния олтар в първото отделение виж Откр. 4:5 и 8:3; а за образца за ковчега на завета с Десетте заповеди виж Откр. 11:19). В земното светилище службата се извършваше от свещеници - Изх. 28:41, 43; Евр. 9:6,7; 13:11. Службата на тези свещеници беше едно подражание на службата на Христос в небесното светилище - Евр. 8:4,5. Всяка година в Светая Светих на земното светилище се завършваше един пълен кръг от това богослужение - Евр. 9:7, а в небесното светилище, тази служба ще се завърши само един единствен път, и то завинаги след приключване на благодатното време - Евр.7:27; 9:12. След завършването на годишната символична служба в светилището, първосвещеникът влизаше във второто отделение - Светая Светих на храма, за да извърши умилюстителното жертвоприношение и това се наричаше „очистване на светилището” - Левит 16:20,30,34; Езек. 45:18. Щом започваше службата в Светая Светих, всекидневната служба в Светая преставаше и то дотогава, докато първосвещеникът служеше в Светая Светих - Левит 16:17. Едно подобно откриване и приключване или едно променяне на службата трябваше да се извърши от Христос, когато наближеше времето за очистването на небесното светилище. А това време вече е дошло, тъй като тази служба трябваше да започне след изтичането на 2300 денонощия, в 1844 г. - според Данаил 8:14. За това събитие именно се отнася „отварянето” и „затварянето” в

разглеждания от нас стих; „отварянето” означава откриването на Неговата служба в Светая Светих, а „затварянето” - завършването на службата Му в първото отделение - Светая.

Ст. 9 може да се приложи за християните, които не са вървели заедно с увеличаващата се светлина върху истината и са се противопоставяли на ония, които са правели това. Такива ще бъдат наставени да признаят, че Бог обича ония, които изпълняват Неговото Слово и напредват в познанието за Неговата истина.

Словото на търпението - В Откр. 14:12 Йоан казва: „Тук е търпението на светиите; тук са тия, които пазят заповедите Божии и вярата Исусова.” Ония, които сега живеят в търпеливо и вярно послушание към Божиите заповеди, ще бъдат запазени и в часа на изкушението и опасностите, които ни предстоят (Псалом 91).

„Понеже си упазил Моята заповед да търпиш, то и Аз ще упазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата Вселена да изпита ония, които живеят по земята.” Откр. 3:10.

Ето ида скоро - Тук отново се говори за второто идване на Господа, и то по-тревожно, отколкото при първите съобщения. Близостта на това събитие се внушава по-дълбоко на вниманието на вярващите. Тази вест се отнася за едно време, когато това велико събитие е пред самия праг. С това отново ни се дава най-явно доказателство за пророческия характер на тези вестии. Казаното за трите първи църкви, не съдържаха никакво указание за Христовото пришествие, понеже те щяха да съществуват през едно време, когато това събитие, според Словото Божие, не можеше да се очаква. Но настъпвайки в периода на Тиатирската църква, подир която се явяват само сравнително кратки стадии на църквата до настъпването на края и през време, на която над църквата започва да изгрява великата надежда, мислите биват отправени към тази велика надежда с думите: „Това, което имате, дръжте докато дойда!” - Откр. 2:25. А преминаем ли към следващия период, към Сардиската църква, ние намираме, че тя стои още по-близо до важното събитие, като ѝ се съобщава голямата вест, сочеща на Христовото явление и напомняща на църквата дълга ѝ да бъде будна. „Ако ли не бъдеш буден, ще дойда върху тебе като крадец.” - Откр. 3:3. След това ние с течение на времето достигаем до християнската епоха, представена чрез Филадельфийската църква;

и непосредствената близост на великото събитие кара Оня, Който е „свят и истинен” да заяви наложително: „Ето, ида скоро” - Откр. 3:11. След всичко това как ясно се вижда твърдението, че седемте църкви са седем последователни състояния и че те заемат периоди, които постепенно ни въвеждат все по-близо до великия ден Господен, и че с всеки период надеждата за настъпването на това събитие става все по-силна. То ни се показва като едно събитие от все по-голямо и по-голямо значение и се проповядва на църквата с все по-голяма увереност.

Препоръчва се вяност - „Дръж здраво онова, което имаш, за да не ти отнеме никой венеца на живота.”

Стълб в храма - В тази вест на побеждаващия се обещава, че той ще бъде направен стълб в Божия храм и че никога вече няма да излезе от там. Това означава, че няма вече да има опасност той да отпадне и ще принадлежи завинаги на Господа.

Върху всеки победител е написано името на Бога на Когото той принадлежи, както и името на новия Ерусалим, към който той отива.

ЛАОДИКИЯ - „Съд на народите” - от 1844 г. до края на времето

Откр. 3:14 - „И на ангела на Лаодикийската църква пиши: Така казва Амин, Верният и Истински Свидетел, началото на Божието създание; **15.** Зная твоите дела, че не си студен, нито горещ; О, да беше ти, студен или горещ! **16.** Така, понеже си хладък, нито горещ, нито студен, ще те избълвам из устата Си. **17.** Понеже казваш: Богат съм, забогатях, и от нищо не се нуждая, а не знаеш, че ти си злочест и клет, сиромаш, сляп и гол, **18.** то съветвам те да си купиш от Мене злато, през огън пречистено, за да се обогатиш; и бяло облекло, за да се облечеш та да се не виждат срамотите на твоята голота и с колурий помажи очите си, за да виждаш. **19.** Ония, които любя, Аз ги избличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш. **20.** Ето, стоя на

вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми, и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене. **21.** На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол. **22.** Който има ухо нека слуша, що говори Духът към църквите.”

Лаодикия означава „Съд на народите”. Вестта до тази църква съдържа последните сцени от времето за изпитание. Тя открива един период на съд. Тук е описано последното състояние на Христовата църква, следователно тя трябва да се приложи за вярващите в Тройната ангелска вест - последната благодатна вест преди Христос сам да се е явил - Откр. 14:6-12, когато великият ден на умилюванието завършва и когато заседава Изследователният съд в Небесното светилище - един период, през който справедливият и свят Божий закон бива възприет като правило за живота от очакващата Христова църква.

Тъй казва Амин - Ето защо това е последната вест до църквите преди завършването на благодатното време. И макар че описанието на нейното състояние, както Той го дава на безгрижните лаодикийци, е ужасно и поразително, то не може да се оспори, защото Оня, Който свидетелства това е „Верен и Истинен”. Освен това, Той е „Началото на Божието създание” понеже делото на сътворението е започнало с Него. А и в Свещеното Писание е казано, че „всичко чрез Него стана; и което е станало нищо без Него не стана”- Йоан 1:2,3. Недоволството, което Верният и Истинният Свидетел заявява срещу лаодикийците е, че те не са нито студени, нито горещи, а хладки. Липсва им религиозна пламенност, преданост и ревност, каквито те като християни, ще трябва безусловно да проявяват при завършването на световната история, като християни и познаващи светлината на пророчеството, което осветлява пътя им. И тази хладкост се проявява в липса на добри дела. Верният и Истинен Свидетел представя това обвинение срещу тях, защото познава техните дела.

О, да беше ти студен или горещ! - В тази вест се споменават три различни състояния: студено, хладко и горещо. Важно е да се определи как се проявяват тези отделни състояния, за да можем да бъдем запазени от фалшиви заключения. Трябва да се разгледат

три състояния на духовен живот, които засягат църквата, а не света. Какво означава думата „горещ”, не е трудно да се разбере. Духът най-напред изпада в едно състояние на голяма пламенност и ревност, когато всички склонности се развиват и повишават до най-висока степен и се прилагат за Бога и за Неговото дело, изразявайки се в най-сърдечни прояви на любов. Да си хладък означава да показваш липса на описаната по-горе ревност, да се намираш в едно душевно състояние, при което липсва искреност; състояние, при което не се проявява никакво доброволно себепожертвование, никакво носене на кръст, никакво решително свидетелстване за Христа и никакво смело вървене напред с издържливост и победоносен блясък. А най-лошото е, че намиращият се в такова хладко състояние християнин обикновено е съвсем доволен от това си душевно състояние. Заплашването за отхвърляне в ст. 16 е изговорено за това, защото те не са нито студени, нито горещи. Той обръща вниманието върху три степени на духовното състояние, от които двете Му са за предпочитане пред хладкостта. И както горещината vyplъщава една радостна сърдечност и жива проява на всички способности, при което сърцето е изпълнено с радост от присъствието на Божията любов, така трябва да се приеме, че под студенина се разбира едно духовно състояние, което съвършено изключва тези душевни прояви. Но също и едно състояние, при което човекът се чувства така изоставен, че копнее за едно възвръщане на изгубените душевни съкровища. Това състояние е изразено много явно в един повик на Йов: „О, да знаех, где да Го намеря!” - Йов 23:3. В това състояние не личи нито равнодушие, нито задоволеност, а се изразява едно чувство на студенина, негодност и тревога и едно търсене на нещо по-добро. За един човек в такова състояние все още има надежда. Когато човек чувства у себе си липса на нещо и иска да го притежава, той ще се стреми сериозно да го постигне. Най-обезсърчителното у ония, които са хладки, е че те не виждат да им липсва нищо и съвсем не копнеят за нещо по-добро. Затова лесно може да си обясним защо нашия Господ предпочита да види църквата Си в едно състояние на неспокойна студенина, отколкото в приятна, лека и равнодушна хладкост. Човек не обича да остава продължително време студен, и се старее по-скоро да премине в обратното състояние. **А при хладките има опасност, че те ще останат в това състояние, докато Верният и Истинен Свидетел се принуди да ги изблъва.**

Даденият им съвет - „Купи си от Мене”, казва Верният Свидетел, „злато пречистено през огън, за да станеш богат, и бяло облекло, за да се облечеш, и помажи очите си с очно масло, за да можеш да виждаш”. С това на заслепените лаодикийци веднага се обръща вниманието върху нещата, които им липсват, и им се посочват техните големи грешки. Казва им се и къде могат да получат нещата, поради чиято липса те са така злочести и бедни, и им се изтъква необходимостта да си ги набавят в най-скоро време. Случаят е така належащ, че нашият велик Ходатай пред Небесния съд ни дава специален съвет за това.

Но с какви средства можем да купим тези неща? - Също така, както получаваме и всички други благодатни дарове на Евангелието: „Вие, които жадувате, дойдете всички при водите; дори и вие, които нямате сребро, дойдете купувайте и яжте; дойдете купувайте вино и мляко без сребро и без плата! - Исаия 55:1.

Злато, пречистено през огън - Златото е символ на земно благосъстояние и богатство. Символично то трябва да означава всичко онова, което се изразява с думите „духовно богатство”. Кои благодатни дарби са представени чрез златото? Господ казва на Смирненската църква, че познава нейната бедност, но добавя, че тя въпреки това е богата и от свидетелството Му се вижда, че нейните богатства се състояха от такива неща, които в последствие щяха да станат причина тя да получи венеца на живота. Яков казва: „Послушайте, възлюбени мои братя! Нали сиромасите на света избра Бог да бъдат богати на вяра и наследници на царството, обещано на ония, които Го обичат?” - Яков 2:5. „А вярата е”, казва ап. Павел, „жива представа за онова, за което се надяваме, и убеждение за онова, което не се вижда.” - Евр. 11:1. Да бъдеш богат в Бога, духовно богат означава да имаш едно неоспоримо право върху обещанията, да бъдеш наследник на непреходното, неопетненото и нетленно наследство, което ни е запазено в небето. А как можем ние да получим това наследство? - По същия начин, по който Авраам получи наследството си - чрез вяра. (Римл. 4:13). Ап. Павел посвещава на този важен предмет една цяла глава от посланието си към евреите (глава 11), в която изброява големите дела, извършени чрез вяра и ценните обещания, получени благодарение на тази вяра. А в Евреи 12:1 той съветва християните да отхвърлят греха на неверието, който води до заблуда и ленност. **Вярата трябва да проникне във всяка от**

нашите постъпки, ако искаме да сме угодни на Бога. Който иска да дойде при Бога, трябва преди всичко да вярва, че Той съществува; и ние можем да бъдем спасени чрез вярата, която е великият посредник за благодатта и дара от Бога. „А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които Го търсят” - Евр.11:6; Ефес.2:8. Пред нас са представени три неща, които ап. Павел в 1 Коринт. 13 гл. свързва така хубаво едно с друго: вяра, надежда и любов; но любовта е най-голяма от тях. Това е злато, пречистено през огън, което сме съветвани да си купим.

Бели дрехи - Пророк Исаия казва в глава 64:6 - „Всяка ваша правда е като омърсена дреха.” На нас се дава съвет да си купим противното на омърсената дреха - една чиста и неопетнена дреха. Същият фигуративен израз е употребен и в Захария 3:3,4. А в Откр. 19:8 Йоан казва много ясно: „А висонът (чистата дреха) е правдата на светиите.”

Очното масло - Помазването на очите, разбира се, не трябва да се вземе в буквален смисъл, тъй като в текста се говори за духовни неща, но под „очно масло” трябва да се разбира нещо, което оживява и възпламенява нашето духовно чувство. В Божието Слово ни се открива само един фактор, който предизвиква това, а именно, Светият Дух. В Деян. 10:38 ние четем: „Как Бог помаза със Светия Дух и със сила Исус от Назарет;” А Йоан, на когото бе дадено това откровение, пише до църквата в своето първо послание (глава 2:20) - „И вие имате помазание от Светия Дух и знаете всичко.” А в ст. 27. той обяснява допълнително: „И помазанието, което вие получихте от Него, пребъдва във вас и нямате нужда да ви учи някой; но понеже само това помазание ви учи на всичко и е истинско, а не е лъжливо, то пребъдвайте в него, според както ви е научило.” В глава 14:26 на неговото Евнагелие делото на помазването, което той тук описва, е същото, което по-горе е обяснено, че се извършва от Светия Дух: „А Утешителят (Светият Дух), Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, що съм ви говорил.” (виж Йоан 16:13). Така и Верният и Истинен Свидетел изрично и сериозно чрез символите „злато”, „бели дрехи” и „очно масло”, ни съветва да потърсим от Него, усърдно и бързо, едно нарастване в небесните и благодатни дарове - вяра, надежда и любов, както и правдата, която само Той може да ни даде, и помазването чрез Светия Дух.

Знакът на любовта - Това, колкото и странно да се вижда е наказанието - „онези, които обичам, Аз ги изобличавам и наказвам, затова бъди ревностен да се покаеш” (Откр.3:19). Ако оставаме без наказание, тогава ние не сме Негови чада - Евр. 12:8. Томпсон казва: „Тук е представен един общ закон на Неговото благодатно управление. Всички, до известна степен, се нуждаят от наказание и като го получават, те го чувстват като доказателство за зависимостта им от Спасителя. Това е едно трудно за възприемане учение и вярващите са мъчно възприемчиви ученици; но и тук, както и в цялото Божие Слово и в Неговото провидение важи правилото, че изпитанията са Негови благословения и че никое чадо не ще избегне наказващата пръчка. Ръбестите камъни, които не могат да бъдат поправени и изгладени биват отхвърлени, докато ония, които са избрани и са намерени за годни, биват одялани чрез длето и чук. Няма грозд на истинската лозова пръчка, който да не мине през пресата! Имайки предвид причината и целта на наказанията, които получаваме, ние трябва да бъдем ревностни и да се покаем. Не губете време и не оставяйте нито един удар на пръчката да премине напразно, а веднага се покайте! Бъдете пламенни духом, това е първото условие за насърчение.”

Христос хлопа на вратата - Нека да чуем какво казва Томпсон за това: „Тук е Сърцето на сърцата. Не гледайки на тяхното оскърбително поведение и на лишения им от любов характер, все пак Христовата любов към техните души е тъй голяма, че Той се унижава, за да получи привилегията да може да ги благослови.”

„Ето, стоя пред вратата и хлопам!” - Откр.3:20. Защо прави Той това? Наистина не е за това, че е без дом между жилищата. В дома на Отца Му, няма нито една врата затворена за Него, Той е животът във всяко сърце, светлината във всяко око, песента на всеки хвалещ Го език. А в Лаодикия Той отива да хлопа от врата на врата. Той застава тихо пред всяка една врата и хлопа, защото иде да потърси и спаси онова, което иначе би погинало, защото не може да се откаже от целта Си, да даде вечен живот, на колкото е възможно повече души, които Отец Му е дал, и защото не може да се запознае с оня, който живее в къщата, докато той не Му отвори и не Го покани да влезе вътре. Дали и ти се стараеш най-учтиво да се извиниш? Той продължава да хлопа, но в този момент ти не можеш да приемеш посещение; ти си уморен от труда; легнал си, за да си починеш; настаняваш се удобно

и поръчваш да кажат, че си много зает, а Той хлопа и хлопа. О, противна хладкост! О, безнадежден светски дух! Господарят на славата иде от Своя далечен небесен палат, иде в сиромашия, в пот и кръв, идва до вратата на някой приятел, който Му дължи всичко, каквото е, и не може да влезе! - Иде да спаси един човек, чиято къща гори, а той не го пуска вътре! О, какво великодушие и какво дълготърпение от страна на Исуса Христа! Даже езичникът Поплий прие ап. Павел и му оказа най-любезно гостоприемство три дни! (Деян. 28:7). Дали и нашите тъй наречени християни ще кажат на своя Господ, че нямат място за Него?

Ако някой чуе гласа Ми - означава, че Господ не само чука, но и моли. Той стои пред вратата, хлопащ и умоляващ, с измокрени от нощната роса коси, но все пак някои затварят ушите си за Неговата кратка молба. Не е достатъчно само да чуем, ние трябва да чуем и да Му отворим вратата. Скъпи читателю, отворени ли са твоите уши за молбите, които Изкупителят отправя към теб? Ще Му отвориш ли и ще Го пуснеш ли вътре или вратата на твоето сърце е затворена от куп нищожни земни грижи, които ти не искаш да премахнеш? Помни, че Господарят на живота никога не ще влезе насилствено. Той е благосклонен да дойде, да хлопа и да помоли да бъде пуснат, но Той влиза само в такива сърца, където бива поканен и сърдечно приет.

И сега обещанието! - „Ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене.” Колко много е вложено в това сравнение! Приятел споделя с приятел радостната вечеря! Душа обменя с душа непринудени и сърдечни мисли! Каква тържествена сцена трябва да е това, когато Царят на славата гостува! Не обикновен вид общение, не обикновено благословение и не обикновена привилегия трябва да се разбира под тези думи. Кой може да остане незатрогнат при такава нежна молба и при такава милостиво обещание? От нас не се иска дори да предложим нашата храна на този Гост. Той сам обслужва трапезата и то не с груба зелена храна, не; Той поднася храна от Своето вечно небесно хранилище. Тук Той ни дава да предвкусим от славата, която скоро ще ни открие. Тук Той ни дава залог за нашето бъдещо наследство, което е непреходно, неосквернимо и неповяхващо. Наистина, ако се подчиняваме на Неговите условия и приемаме обещанията Му, ние ще преживеем радостната опитност, че зорницата ще изгрее в нашите сърца и ние ще бъдем свидетели за настъпването на едно славно зазоряване за Божията църква.

Последното обещание - Обещанието, че Господ ще вечеря със Своите ученици, е дадено преди Той да е дал последното обещание на побеждаващите. От това трябва да се заключи, че ние ще се радваме на тези благословения на обещанието през настоящето благодатно време. „На оня, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол.” - Откр. 3:21. Тук са събрани в едно всички обещания на Господа. От състояние на противене, на отпадък и на опетненост, човекът чрез делото на Изкупителя бива възвърнат в примирение с Бога, бива очистен от нечистотата си и въздигнат от упадъка, бива направен безсмъртен и най-после поставен да седне заедно с Изкупителя на Неговия трон. Няма по-висока степен за почест и възвишение. Човешкият ум не може да обхване това състояние и човешкият език е неспособен да го опише. В този стих е дадено, не само едно чудесно обещание, но и една много важна поука. От тук ние виждаме, че Христос управлява последователно върху два престола или два трона: първият е престолът на Отца Му, а другият е Неговият собствен трон. В този стих Той обяснява, че е победил и че сега стои с Отца Си на един престол. Сега Той управлява заедно с Отца Си на трона, от към десницата Му в небето - по-горе от всяко началство и власт, сила и господство - Ефес. 1:20-22. Докато заема това положение, Той е един свещенослужител - Цар. Той е един Свещеник, „Служител на светилището на истинската скиния” - Евр. 8:2. А същевременно „седи отдясно на престола на Величието в небесата” - Евр. 1:3. Това положение и това дело на нашия Господ беше предсказано от пророк Захария и описано така: „Така казва Господ на Силите (Бог Отец): „Ето Мъжът - името Му е Отрасъл. Той ще израсте от корена Си, и ще съгради храма Господен; И Той ще вземе славата, и ще седне на престола Му (на Отца) и ще бъде Владетел; ще бъде и Свещеник на престола Му и съгласие за мир ще има между Двамата (относно жертвата и свещеническото Христово дело за покаяните).” - Захария 6:12,13. Но ще дойде време, когато Той ще промени положението Си, като напусне престола на Отца Си и заеме Своя собствен трон; а това ще стане, когато настане времето за наградата на победителите, понеже като получат наградата си, те ще седнат с Христос на Неговия престол, както Той е победил и седнал с Отца Си на Неговия престол. Това променяне на положението на Христос е описано от ап. Павел в 1 Коринт. 15:24-28 така: „А след това ще бъде краят, когато Той предаде царството на Бога и Отца, след

като унищожи всяко началство и всяка сила; защото Той трябва да царува, докато положи всички врагове под нозете Си. И смъртта най-последен враг, и тя ще бъде унощожена, защото Бог е „покорил всичко под нозете Му”; А щом се казва, че всичко Му е вече покорено, очевидно е че освен Оня, Който е подчинил на Него всичко; а когато Му бъде подчинено всичко, тогава и сам Синът ще се подчини на Оня, Който Му бе всичко подчинил, за да бъде Бог всичко във всички.”

Днес се проповядва на дълж и на шир, че Евангелието на Христа е направило Божия закон невалиден; и че „чрез вярване ние се освобождаваме от дълга да сме изпълнители на Божието слово.” Но това е учението на николаитите, което Христос осъжда безпощадно.

Слова завършват вестите до седемте църкви. Как определено и основно е тяхното свидетелство! Какви поуки съдържат те за християните от всички векове! Може със същата положителност да се каже, както за първата, така и за последната църква, че всички техни дела са известни на Оня, Който ходи посред седемте златни светилника. От Неговия пронизателен поглед нищо не може да остане скрито. И докато Неговите заплахи трябва да се виждат страшни за лицемерите и престъпниците, каквито наистина има много, как щедри, утешителни и милостиви могат да се виждат Неговите обещания за ония, които Го обичат с искрени сърца и са изпълнители на Неговите заповеди. – Откр. 22:14.

НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ

Глава четвърта

Откр. 4:1 - „След това погледнах, и ето, врата отворена на небето, и предишният глас, що бях чул като от тръба, която говореше с мене казваше: Изкачи се тук и ще ти покажа какво трябва да стане след това”.

В първите три глави Йоан представя видението на Човешкия Син, което съдържа едно описание на Неговата величествена личност и на

думите, които чу Той да изговаря с глас като шум на много води. Сега пред нас се представя нова сцена.

Отвори се една врата на небето - Нека да забележим добре какво казва Йоан: „врата отворена на небето”. Не самото небе се разтвори пред духа на Йоан, както беше случаят с дякон Стефан - Деян. 7:56; а пред него се разкри едно място или едно кътче от небето, и на него бе позволено да види какво ставаше там. Този кът, който Йоан видя разкрит, беше Небесното светилище, както ще се види ясно от други текстове на тази книга.

Какво трябва да стане след това? - Главният предмет на Откровението е да покаже бъдещи събития с цел за поучение, за назидание и за утеха на църквата.

Откр. 4:2 - „И веднага бях обзет от Духа, и ето, на небето стоеше престол, и на престола седеше някой; **3.** И Седналият приличаше на камък яспис и сардис, а около престола имаше и дъга, която на глед приличаше на смарагд. **4.** И около престола имаше двадесет и четири престола, а на престолите видях седнали двадесет и четири презвитери, облечени с бели дрехи и на главите си имаха златни венци. **5.** И от престола излизаха светкавици, гръмотевици и гласове, а пред престола горяха седем огнени светила, които са седемте Божии духове.”

Обзет от Духа - Ние иммахме вече веднъж същия израз в тази книга, а именно в Откр. 1:10 - „В Господния ден, бях обзет от Духа”, изразяващ факта, че Йоан имаше видението в събота. Щом този израз означаваше състояние или видение, то ще означава същото и тук; следователно първото видение завършва с третата глава, и тук ни се представя едно ново. А също не може да се възрази нищо срещу възгледа, че Йоан още по-рано, както това се вижда от първия стих на тази глава, беше в едно такова духовно състояние, че можа да погледне нагоре и да види една отворена врата на небето и да чуе един глас, подобен на силния звук на една тръба, който го подкани да разгледа по-отблизо небесното явление, както беше случаят с дякон Стефан, който, изпълнен със Светия Дух, поглеждалки нагоре, видя небето отворено и Човешкия Син отдясно на Отца. Това означава, че „обземаването на Духа” показва една по-висока степен на духовно превъзнасяне.

Йоан, когото небесното видение откъсна напълно от земята, вижда най-напред един престол, поставен на небето, със седящо на него Божествено Същество. Описанието на вида на тази личност, облечена в пъстрите цветове на пурпурно червения яспис и на кърваво червения сардис, е такова, че човек веднага си представя един владетел в неговите царски одежди. Около престола имаше една дъга, както за да се представи по-внушително величието на сцената, така и за да се припомни, че макар и на престола да седи един всемогъщ и неограничен Владетел, все пак Той е Бог, Който пази завета Си с нас, човешките синове (Бит. 9:12,13).

Двадесет и четирите презвитери - Въпросът относно известна определена група, който някога беше зададен на Йоан, се задава и днес: „Кои са тези и откъде са дошли?“ (Откр. 7:13,14). За забелязване е, че те бяха облечени с бели дрехи и имаха на главите си златни венци, което беше знак на борбата, която бяха водили и за победата, която бяха извоювали. От това ние заключаваме, че някога те са участвали в борбата на християнството, и че някога и те са вървели заедно със светиите по пътя на земното си странстване и са го завършили. По известни причини е намерено за добре, те да получат небесните венци в Небесното царство преди голямото множество на изкупените. Те наистина участват в славословието, което отправят към Агнеца, заедно с четирите живи същества от Откр. 5:9 - „И пееха нова песен, думайки: Достоен Си да вземеш книгата и да снемеш печатите ѝ; защото Ти бе заклан и със Своята кръв ни изкупи за Бога от всяко коляно и език, народ и племе!“ Това славословие те пееха преди разчупването на седмия печат, и именно, за да покажат, че Агнецът е достоен да вземе книгата и да разпечати печатите въз основа на това, което Той вече е извършил за изкуплението им. Също така това песнопение не гласи, че изкуплението щеше да стане по-късно, а трябваше само да изтъкне завършения факт в историята на ония, които го пеят. Това беше една група личности, изкупени от тази земя, както биват изкупени и всички други - чрез скъпоценната Христова кръв.

Четем ли и на друго място за такава група изкупени? Ние вярваме, че ап. Павел има предвид същата група, като пише на ефесяните: „Като се възкачи на високо (Христос), плени плен и даде дарове на човеците.“ - Ефес. 4:8. А обяснението на друг текст гласи: „Отведе множество пленници.“ Когато се обърнем назад към събитията,

станали във връзка с разпятието и възкресението на Христос, ние четем: „И гробовете се разтвориха, и много тела на починалите светии възкръснаха; и като излязоха из гробовете подир възкресението Му, влязоха в Светия град и се явиха на мнозина” - Мат. 27:52,53. Тук намираме отговора на нашия въпрос, взет направо от Свещеното Писание. Според това, те са от ония, които при Христовото възкресение, излязоха из гробовете си и се числят към преобразената група на ония, които Той изведе из плена на черното царство на смъртта, и когато се възнесе победоносно към небето.

Но това не е само наш възглед. Веслей също пише относно тези двадесет и четири презвитери:

„Облечени в бели дрехи” - Това и **златните венци** показват, че те вече са завършили пътя на странстването си и са заели своите места между небесните жители. Никъде те не са отбелязани като души, поради което може да се приеме, че те вече имаха преобразените си тела”. (Сравни с Мат. 27:52). Читателят трябва да обърне особено внимание на това, че споменатите двадесет и четири презвитери седяха на престоли. Поради това тези презвитери се считат като помощници на Христа в ходатайствената служба, която Той извършва в Небесното светилище. И когато съдът, описан в Дан. 7:9,10 започне в Небесното светилище, тогава техните престоли биват поставени, според както гласи този текст.

Седемте огнени светила - Тези седем огнени светила съответстват на златния светилник със седемте постоянно горящи светила в символичното светилище на земята. Според Божественото нареждане този светилник беше поставен в първото отделение на земното светилище - Изх. 25:31, 32; 37:17. И сега, когато Йоан ни описва, че е видял една отворена врата на небето, и че в отделението, което се разкри пред очите му, видял съответстващите на светилника от земното светилище седем светила, това е едно достатъчно доказателство за това, че пред неговия поглед е било разкрито първото отделение на Небесното светилище.

Откр. 4:6 - „И пред престола имаше стъклено море, подобно на кристал; а сред престола и около престола - четири живи същества, отпред и отзад пълни с очи: **7.** Първото живо същество, приличаше на лъв, второто - на теле, третото имаше лице като на човек, а

четвъртото живо същество приличаше на летящ орел. **8.** И четирите живи същества имаха всяко по шест крила, а отвътре бяха пълни с очи, и без почивка денем и нощем възклижаваха: Свят, свят, свят е Господ Бог Вседържител, Който е бил, Който е и Който иде! **9.** А когато живите същества въздаваха слава, чест и благодарност на Седналия на престола, на Живеещия вовеки веков, **10.** двадесет и четирите презвитери падаха пред Седналия на престола, покланяха се на Живеещия вовеки веков и полагаха венците си пред престола, казвайки: **11.** Достоен си Господи, да приемеш славата, честта и силата, защото Ти Си сътворил всичко, и по Твоята воля всичко съществува и е било създадено.”

Четирите живи същества от Откровение 4:6-9, са висши ангели, стоящи пред престола на Бога, които изпълняват Божията воля и изявяват силата и властта Му. Те са представители на небесния свят.

Стъкленото море - Това море не беше от стъкло, а само представляваше една гладка повърхност, която изглеждаше като стъкло, защото беше прозрачна и блестяща. Този възглед се подкрепя и от сравнението на това море с кристал. А под кристал ние си представяме една твърда и прозрачна маса като лед или стъкло.

То може да се простира в подножието на трона и така да образува Неговата основа или дори основите на самия свят град. Ние виждаме това море още един път в Откр. 15:2, и то като мястото, където победителите стоят, възхитени от радост поради окончателната им победа.

Четирите живи същества - Подобно изображение е употребено и в книгата на пророк Езекил (глава 10:14). Качествата, които трябва да се подразбират под тези символични образи са: сила, издръжливост, разум и бързина; а именно: сила в ревността, издръжливост в изпълнението на налаганите задължения, разум в познанието на Божествената воля и бързина в послушанието. Тези четири живи същества стоят много по-близо до трона, отколкото двадесет и четирите презвитери, тъй като за тях се казва, че те стоят около престола (ст. 6). Както презвитерите, така и те, в песнопението си славословят Агнеца затова, че Той е изкупил двадесет и четирите от тази земя.

И без почивка - „О, вие, блажени, непочиващи!“ се провиква с удивление Джон Веслей; съдържанието на техните постоянни славословия е: „Свят, свят, свят е Господ Бог Вседържител, Който е бил, Който е и Който иде!“ Никога от човешки уста не се е въздигало по-възвишено пееие. Същата песен те повтарят „ден и нощ“, т.е. непрекъснато. Този израз показва само начинът, по който ние пресмятаме времето тук на земята, тъй като при Божия трон не може да става и дума за нощ.

О, как често ние смъртните сме склонни да се уморяваме, когато по-често трябва да свидетелстваме за добрината и милостта Божия! Ние можем да се поучим от поведението на тези святи същества тук, които никога не се оплакват, че трябва непрекъснато да повтарят думите: „Свят, свят, свят е Господ Бог Вседържител!“ За тях тези думи никога не овехтяват, тъй като сърцата им постоянно се възпламеняват при мисълта за Неговата святост, доброта и любов. Тяхното славословие никога не е монотонно, защото всеки път, когато изговарят тези думи, те получават нови впечатления от качествата на Вседържителя; техният разум достига по-голямо развитие при вида на Неговите съвършенства; техният кръгзор се разширява, сърцата им стават по-любвеобилни и обновените чувства на благоговение изтръгват от устните им все отново и отново святото хваление, което и за тях е винаги ново. Така би трябвало да бъде и с нас; макар и често да слушаме да ни се говори за добротата, за Божията милост, за ценността на истината и за чудесните неща от бъдещия свят, те не трябва да се отминават като празни думи покрай ушите ни, а всеки ден от живота си ние трябва да ставаме все по-възприемчиви за благословенията на това чудесно славословие.

„Достоен си, Господи, да приемеш славата, честта и силата!“ Колко много е достоен Той за това, ние ще разберем едва тогава, когато подобно на тия блажени същества, които изговарят тия думи, бъдем преобразени в безсмъртни, и без петно и недостатък застанем пред лицето на Неговата слава - Юда 24 ст.

Ти си сътворил всичко - Делата на сътворението са причината за славата, честта и силата, които ние отдаваме на Бога. „По Твоята воля“ или по Твоята заповед те съществуват и са създадени. И чрез същата сила, те продължават да съществуват.

Глава пета

Продължение

Откр. 5:1 - „И видях в десницата на Оня, Който седеше на престола, книга написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата.”

Тук започва една нова глава, но не и нова сцена; тъй като апостолът вижда духом същото видение. Под думите: „На оня, Който седеше на престола” се разбира, очевидно Бог Отец, тъй като Синът се представя по-късно като „Агнец, заклан”. Книгата, която Йоан видя, съдържаше едно разкритие на събития, които трябва да станат през последното време от историята на църквата, а това че Оня, Който седеше на престола, държеше в ръката Си една книга, показва, че познанието на бъдещите неща лежи само у Бога, освен в случаите, когато Той намери за добре да открие нещо и на други.

Книгата - По времето, когато е било писано Откровението, книгите не са имали формата, която имат днес. Веслей казва следното: „Обикновените книги на старите хора не са били като нашите, а ленти или ивици от пергамент, които са били навивани около една дълга пръчка, както ние обикновено навиваме коприна. Така ни се описва и книгата, която беше запечатана със седем печата. Апостолът, разбира се, не можеше да види изведнъж седемте печата; тъй като седемте свитъка бяха свити един в друг и всеки един запечатан, така че, когато се разтвореше и разгънеше първият, явяваше се вторият печат и т. н. до седмия.”

Скот пише по този предмет: „Книгата приличаше на един свитък, който според тогавашния обичай, се състоеше от няколко пергамента. При отварянето на книгата се показва, че тя съдържаше седем пергамента или по-малки свитъка, от които всеки един беше по отделно запечатан; и да бяха всичките печати отвън, нищо не би могло да се прочете, докато всички не бъдеха премахнати; а тъй както беше в този случай, премахването на всеки печат, разкриваше съдържанието на съответния свитък. Затова още външния вид на книгата трябва да е показал, че свитъкът се състоеше от седем или поне от няколко части.”

Откр.5:2 - „И видях, че един силен ангел провъзгласяваше с висок глас: „Кой е достоен да разгъне книгата и да разпечата печатите й?”

3. И никой, нито на небето, нито на земята, не можеше да разгъне книгата, нито да я гледа. **4.** И аз плаках много, защото никой не се намери достоен да разгъне книгата, нито да я гледа.”

Поканата - Бог държи книгата така, че целият свят може да я вижда, и един мощен ангел, без съмнение, един с голямо величие и сила, излиза като вестител напред и поканва със силен глас всички творения на Всемира да опитат мъдростта си в разбирането на Божиите планове. Кой е достоен да разгъне книгата и да разчути печатите ѝ? Настава дълбока тишина. Мълчаливо целият Всемир признава своята немощ и недостойнство да разкрие Божиите планове. „Нито на небето” - не само никой човек, но въобще и никакво същество. Не е ли това явно доказателство за това, че способностите, както на ангелите, така и на хората са ограничени и те не могат да проникнат в бъдещето и да откриват какво има да стане? Когато апостолът видя, че никой не излезе, за да разгъне книгата, той започна да се страхува, че Божиите планове относно неговия народ, можеха никога да не бъдат разкрити, и обзет от крайно съчувствие и грижи за църквата, той заплака.

„О!”, казва Веслей, „Колко далеч от духовното състояние на Йоан са ония, които предпочитат да се интересуват от всичко друго, само не и за съдържанието на тази книга!” Към думите „и аз плаках много” Бенсон отправя следната хубава забележка: „Апостолът е съвсем съкрушен от мисълта, че не би могло да се намери никое същество, което би било в състояние да разбере Божиите планове, да ги открие и да ги извърши; и затова се страхува, че те можеха да останат завинаги скрити от църквата. Неговото великодушие е причината за неговите сълзи, и неговата нежност тук изпъква още по-ясно. Откровението не е било написано без сълзи, затова и не без сълзи ще бъде разбрано от нас.”

Откр. 5:5 - „И един от презвитерите ми рече: Не плачи: ето Лъвът, Който е от Юдовото племе, Който е Давидовият корен, победи и може да разгъне книгата и да снесе седемте ѝ печата. **6.** И видях между престола и между четирите живи същества, между тях и презвитерите, че стоеше Агнец като заклан, със седем рога и седем очи, които са седемте Божии духове, разпратени по цялата земя. **7.** Той дойде и взе книгата от десницата на Оня, Който седеше на престола.”

Но Йоан не трябваше да плаче дълго, защото Бог наистина не желае да ни държи в неведение относно нещата, които биха могли да ни бъдат полезни. Вече е взета грижата, някой да разгъне книгата, поради което един от презвитерите му казва: „Не плачи! Ето Лъвът, Който е от Юдовото племе, коренът Давидов, победи и може да разгъне книгата и да снесе седемте ѝ печата.” Защо тъкмо един от презвитерите беше предпочетен пред другите същества, да съобщи на Йоан това, не ни се казва, освен ако припишем това на обстоятелството, че презвитерите, благодарение на тяхното изкупление, имаха особен интерес към благополучието на църквата на земята. Христос тук е наречен „Лъвът, Който е от Юдовото племе.” По каква причина е наречен Той лъв и защо е от Юдовото племе? - Очевидно първото наименование трябва да означава Неговата сила; като цар на животните и владетел на горите, лъвът е подходящ символ за царски вид и царска сила. „От Юдовото племе” Той е наречен несъмнено, съобразно с пророчеството в Бит. 49:9,10.

Коренът Давидов - Христос е бил основата и стълбът на Давидовото положение и могъщество; и не подлежи на съмнение, че Христос беше поставил Давид в онова положение и Той го беше надарил със способности за това. Както сам Давид е само един символ за Христа, така и неговото царство и владичество е само един символ за Христовото владичество над народа Му. „И Господ Бог ще Му даде трона на баща му Давид”- Лука 1:32. Когато Христос прие нашето човешко естество и чрез това стана потомък на Давид, Той беше наречен (Отрасъл Давидов) „Корен на племето Иесеево”- Исаия 11:1, 10; Откр. 22:16. Тук се показва Неговото сродство с Давидовия дом и Неговото право да владее над Божия народ и поради което подобаваше да се повери на Него разчупването на печатите.

Той победи - От тези думи виждаме, че правото за разгъването на книгата беше спечелено чрез една победа в минала борба; едно предположение, което се потвърждава и от останалата част на тази глава. В следващата сцена ние виждаме Христос като Изкупител на света, проливащ кръвта Си за опрощението на нашите грехове и за спасението на човечеството. Докато извършваше изкупителното дело, Той беше жертва на бесните атаки на сатана, но Той устоя на всички изкушения, понесе смъртните мъки на кръста и възкръсна като победител над смъртта и над гроба; и осигурявайки ни пътя към блаженството - Той възтържествува. И затова четирите живи

същества и двадесет и четирите презвитери с право възпяват „Достоен Си да вземеш книгата и да снемеш печатите ѝ, защото Ти бе заклан и със Своята кръв ни изкупи за Бога!” Йоан поглежда, за да види Лъва от Юдовото племе, и съглежда сред престола и четирите живи същества и сред презвитерите един Агнец като заклан.

Сред престола - Тоддридж превежда този текст така: „И аз видях в пространството между престола и четирите живи същества и помежду презвитерите един Агнец.” В центъра на сцената беше престола на Отца, а на свободното място пред престола стоеше Синът, представен символично чрез един заклан агнец. И около тях стояха светиите, които бяха изкупени. Достойнството на Христа, представен в образа на заклан Агнец, възбужда удивлението на цялото свято множество.

Като заклан - Будхауз казва: „Гръцкият текст изисква Агнецът да бъде представен с една рана на врата, като да е току-що заклано жертвено животно в подножието на олтара. Подобно се изразява и Кларк като казва: „Като че Той е пред момента да бъде пожертван. Важно е да се обърне внимание на това; кръстната жертва на Христа има в очите на Отца такава висока цена, че Той винаги е представен, проливащ кръвта Си за грешното човечество. То би трябвало да направи нашата вяра по-голяма; защото когато една душа идва пред благодатния престол на Бога, там тя вече намира една жертва, за да Му я поднесе.”

Седем рокове и седем очи - Роговете са символ на сила, очите символизират мъдростта, а числото седем представя нещо завършено. Затова тези неща ни поучават, че Агнецът притежава пълна власт и съвършена мъдрост, и то чрез действието на Божия Дух, наречен тук „седемте Духове Божии” - за да се изтъкне пълнотата и съвършенството на действието Му.

Агнецът дойде и взе книгата - Ние знаем, че Агнецът е символ на Христа.

Откр. 5:8 - „И когато взе книгата, четирите живи същества и двадесет и четирите презвитери паднаха пред Агнеца, държейки арфи и златни чаши пълни с тамян, които са молитвите на светиите.
9. И пееха нова песен, думайки: „Достоен Си да вземеш книгата и да

снемеш печатите ѝ, защото Ти бе заклан и със Своята кръв ни изкупи за Бога от всяко коляно и език, народ и племе **10.** и ни направи пред нашия Бог царе и свещеници; и ще царуваме на земята.”

Чаши пълни с тамян - Този текст ни дава разяснения върху заниманието на изкупените, представени чрез четирите живи същества и двадесет и четирите презвитери. Те държат златни чаши, пълни с тамян, който означава молитвите на светиите, а тази служба се извършва само от свещеници.

Скот казва за това: „Неоспоримо е, че четирите живи същества участват в поклонението на Агнеца и ръководят това поклонение, а и това доказва несъмнено, че с тази картина е представена онази част от изкупената църква, а не ангелите, чието поклонение е описано в един от следващите стихове, обаче много по-величествено.”

А Барнес в забележките си към този стих казва: „Целта на този текст е да ни покаже представителите на църквата в небето, презвитерите, които също са показани като свещеници, как те извършват в небесния храм богослужението за доброто на църквата на земята и как принасят приношения от тамян, докато църквата е събрана на молитва.”

Читателят ще си спомни, че първосвещеникът при старото (земно) символично богослужение имаше много помощници, и като има предвид, че тук се вижда Небесното светилище, от това той ще си направи заключението, че тези изкупени сега са помощници на нашия велик Първосвещеник и че те, без съмнение, са били изкупени за тази цел. Пък и кой би могъл по-добре да помага на нашия Господ в свещеническата Му служба за човешкия род, отколкото тези отлични представители на човечеството, чийто свят живот и нравствена чистота са ги направили достойни за това? (Виж Откр. 4:4). Всички описани тук сцени са действителни и тяхната действителност ние можем да схванем само тогава, когато си обясним образите точно. Така от това видение ние знаем, че Оня, Който седи на престола, е Бог Отец, вечно съществуващият.

Агнецът символизира Христа; и Той е в действителност там. При възнесението Неговото тяло беше действително осезаемо тяло. А не е ли нашият велик Първосвещеник един действителен Ходатай, Който извършва службата Си? Двадесет и четирите презвитери

представяват ония, които Христос, извеждайки ги от смъртта, отведе със Себе Си при възкресението и възнесението Си. (Мат.27:52, 53); затова те бяха действителни същества при приемането им в небето. А защо да не са такива и до сега?

Песента - Тя е наречена „нова песен”, вероятно нова поради новия повод и подхващане. Те бяха първите, които я пееха, тъй като те бяха първите изкупени. В песента те се наричат царе и свещеници. В какъв смисъл са свещеници, ние вече обяснихме, а именно, защото са помощници на Христос в Неговата свещеническа служба. В този смисъл, несъмнено, те са и царе; щом Христос царува с Отца, то и те, като Негови помощници ще участват в управлението, което Той упражнява от небето над земята.

Предвкушването - „И ще царуваме на земята”, макар че те са вече изкупени и около Божия трон се наслаждават на вида на Агнеца, Който ги е изкупил и че са заобиколени от множествата свети ангели на небето, в неизказано блаженство, тяхната песен възпява едно още по-съвършено състояние. Това състояние ще настане тогава, когато великото изкупително дело бъде завършено, и те заедно с всички изкупени Божии чада ще царуват на земята, която е тяхно обещано наследство и ще бъде вечно жилище на светиите - Мат. 5:5; Исаия 65:17-25; Откр. 21:1-5.

„А кротките ще наследят земята и ще се наслаждават на изобилен мир” - Псалом 37:11.

Откр. 5:11 - „След това видях и чух глас от много ангели около престола и около четирите живи същества и презвитерите и броят им беше десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди. **12.** Който говореха с висок глас: Достоен е закланият Агнец да приеме силата и богатството, премъдростта и могъществото, честта, славата и благословието!”

Небесното светилище - О, как нищожна е нашата човешка представа за величието и славата на Небесния храм, в който Йоан бе въведен (Откр. 4 гл.) като му се позволи да надникне през отворената на небето врата! Не бива да се забравя, че това е същият храм, в който той вижда по-късно (ст. 11 и 12) небесните множества. Около трона стояха четирите живи същества и светиите, представени

чрез двадесет и четирите презвитери. А на следващия ред Йоан видя множество небесни ангели, които обкръжаваха всичко. Колко бяха те? Колко голямо според нашата представа може да е било числото на ония, които бяха събрани в Небесния храм? Броят им беше милиони, съобщава пророкът. А други библейски преводи казват: „десетки хиляди по десетки хиляди”. Затова и ап. Павел в Евр.12:22 много сполучливо казва - „безчетни ангели”. Всички те бяха в Небесното светилище и съставляваха множеството, което Йоан видя събрано там, където се извършва поклонението на Всемира и където се завършва спасителния план. Посред това свято и неизброимо множество беше Божият Агнец, Чието главно действие - проливането на кръвта Си за изкуплението на падналото човечество, предизвиква тяхното удивление, тъй като всичките гласове на небесните множества се обединиха в едно славословие: „Достоен е закланият Агнец да приеме силата и богатството, премъдростта и могъществото, честта, славата и благословието!” Такова едно събрание е навярно подходящо за такова място, а също подходящо е и славословието, което то възнася в поклонение към Оня, Който чрез проливането на кръвта Си, стана откуп за мнозина и Който и сега още се явява като наш велик Първосвещеник в Небесното светилище, ходатайствайки и застъпвайки се за нас чрез Своите заслуги. Пред такова величествено събрание ще трябва някога да застанем ние, за да отдадем сметка за себе си. Как ще можем да устоим пред всезнаещия Божий съд? Кой ще ни направи способни да се повдигнем и да застанем заедно с това безгрешно множество горе - само безкрайните заслуги на Христовата кръв, която ни очиства от всички петна и ни прави годни да застанем на святата планина Сион! О, безкрайна Божия благодат, която ни приготвя, за да можем да понесем тази слава и ни дава кураж да застанем пред лицето Му в свята радост!

Откр. 5:13 - „И всяко създание, което е на небето и на земята, под земята и в морето, и всичко, що е в тях, чух да говори: На Оня, Който седи на престола и на Агнеца - благословение и чест, слава и владичество вовеки веков! **14.** И четирите живи същества, казаха: „Амин!” и двадесет и четирите презвитери паднаха и се поклониха на Живеещия вовеки веков.”

Пречистената Вселена - В ст. 13 ние имаме един от ония примери, които се срещат често в Свещеното Писание, времето след завърш-

ването на изкуплението. Но четирите живи същества и двадесет и четирите презвитери ни заявяват: „И ще царуваме на земята”, и пророкът вижда духом това време. Не е ли съвсем естествено, че видението, след като ни е представило главното дело на Христовата ходатайствена служба, трябваше да ни даде възможност да надникнем за малко във времето, когато успехът на започнатото на кръста дело, е завършен, числото на светиите е попълнено, земята е освободена от грях и грешници и непрекъснати жертви на молитва се възнасят към Бога и към Агнеца? Затова не тук е мястото на сцената, която Йоан описва, а ние трябва да си представим времето, когато цялото изкупително дело ще бъде завършено и светиите ще са получили обещаното им царство на земята, което четирите живи същества и презвитери виждат предварително и възпяват в песента си (ст. 10). Това обяснение е в съгласие с текста. Владичеството и царството на земята започва в началото след второто възкресение - Дан.7:27; 2 Петр. 3:13; Откр. 21:1. При това възкресение, което ще стане хиляда години след първото възкресение (Откр. 20:4,5), безбожните ще бъдат унищожени - 2 Петр.3:7. Тогава ще падне огън от Бога из небето и безбожните ще бъдат поядени (Откр.20:9); и същият огън, който унощожава безбожните ще пречисти и земята, както ни се казва във 2 Петр. 3:7-13. Тогава биват унощожени греха и всички грешници, земята бива пречистена, проклятието с всичките му лоши последствия бива завинаги премахнато, и „тогава праведните ще сияят като слънцето в дома на Отца си” (Мат. 13:43) и от освободената от грях и обновена земя, ще се възнасят хвалебни и благодарствени песни към Бога.

Безбожната издънка - корен и клони - сатана и неговите последователи, изкусител и изкусени, биват унищожени в огненото езеро. „Защото, ето, иде ден, който ще гори като пещ; И всичките горделиви, и всички които вършат нечестие, ще бъдат плява. И тоя ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите, та няма да им остави ни корен, ни клонче” - Малахия 4:1. Те изчезват като дим (Псал. 37:20) и биват изгорени като плява от пламъците - Мат. 3:12. Превърнали са се в нищо, не само като материални, но и като интелектуални, съзнателни същества; защото трябва да станат така, като че никога не са били. - Авдий 16.

В славословията на Агнеца се отдава същата почест, както и на Отца, Който седи на престола. Всички тълкуватели единодушно считат

това като едно доказателство, че Христос е също така вечен, както Отца. В Писанието ние четем, че Христос е началото на всяко създание и че всички творения на видимия и невидимия свят са станали чрез Него. Свещеното Писание никъде не говори, че Христос е сътворено същество; напротив, то ясно казва, че Той е Единородният на Отца - Йоан 1:14 ; Откр. 3:14. Съществуването на Единородният датира преди сътворението на света, т.е. от вечността (Йоан 1:3; Евр. 1:2). Бог Го въздигна до такава висота, че подобаваше да Му се отдаде поклонение и Той издаде заповед да Му се отдаде поклонение: „И поклонете се Нему, всички Божии ангели; и пак: в началото Ти, Господи, си основал земята и дело на Твоите ръце е небето, те ще изчезнат, а Ти пребъдваш; Да! те всички ще увехтеят като дреха и като одежда ще ги свиеш и те ще бъдат изменени, но Ти си същият и Твоите години няма да се свършат.”- Евр.1:6, 10-12. Христос заявява, че „както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си.” - Йоан 5:26. При друг един случай Той казва: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята”- Мат. 28:18. Ап. Павел отбелязва, че Отец е въздигнал Христос и Му е дал име, което е по-горе от всяко друго име - Фил. 2:9. Всички тези свидетелства доказват, че на Исус се отдава същото поклонение, както и на Бог Отец.

Сега, като се връща, от показаните предварително чудесни сцени (ст.13), към събитията, които се извършват в Небесното светилище пред очите му, пророкът чува как четирите живи същества извикват: „Амин!” в отговор на казаното в ст. 12 и 13 и вижда как двадесет и четирите презвитери падат на коленете си, за да се поклонят на Оня, Който живее веќе векове.

СЕДЕМТЕ ПЕЧАТА

Глава шеста

Победата на Евангелието и борбата против ересите

Откр. 6:1 - „И видях, когато Агнецът сне един от седемте печата, и чух едно от четирите живи същества да говори като с глас на гръмотевица: Дойди и гледай! **2.** И видях, и ето бял кон, и на него ездач с лък и даден му бе венец, и той излезе като победител, за да победи.”

След като взе книгата, Агнецът веднага започна да я разпечатва, и апостолът бе поканен да обърне внимание на сцените, които се представят пред очите му при разчупването на отделните печати. Числото седем в Свещеното Писание означава нещо свършено и пълно. Затова седемте печата обхващат цял ред събития, които достигат до завършека на благодатното време. Тръбите представят събития, които стават едновременно със събитията от седемте печата, макар че по характер те са съвсем различни от онези. Тръбата е символ на война; затова тръбите означават големи политически преврати, каквито ще стават, докато Евангелието се проповядва на народите. Печатите се отнасят за събития от религиозен характер и съдържат историята на църквата от християнската епоха до Христовото пришествие.

Йоан видя действащите лица в различните сцени не като безжизнени и неподвижни фигури на една картина, а живи и движещи се, играейки ролите, които им бяха дадени. Книгата съдържаше един опис на събитията, които трябваше да станат, което се показва при разчупването на печатите; и когато печатите се разчупваха, сцените се представяха пред Йоан не чрез прочитане или описание, а чрез представяне на онова, което беше описано в книгата, като пред неговия дух заставаха живи, действащи лица. Мястото на действието беше земята, където и всъщност ще стане всичко това.

Първият символ, един бял кон и ездачът му, който държеше лък

и на когото бе даден венец и който излезе, за да победи, е една сполучлива картина за победите на Евангелието в първото столетие от християнската епоха. Белият цвят на коня означава чистотата на вярата в онова време, а венецът, който се дава на конника - неговия победоносен напредък, стремежът му към по-големи победи, ревността и успеха, с които първите служители разпространяваха истината.

Каква друга картина би могла да представи по-добре великото дело на християнството, когато то беше първата нападателна сила срещу ученията на огромната заблуда? Ездачът излезе, за да победи? Накъде? Неговата мисия беше неограничена; защото Евангелието трябваше да се проповядва по целия свят.

Откр. 6:3 - „А когато се сне втория печат, чух второто живо същество да говори: Дойди и виж! **4.** И излезе друг кон, червен; и на ездача му бе дадено да отнеме мира от земята, та човеците един други да се убиват и даден му бе голям меч.”

Най-забележителното нещо е рязко отличаващите се цветове на конете - нещо, което е от голямо значение. Ако белият цвят на първия кон означава ясното проповядване на чистото Евангелие през периода, който този символ обхваща, то червеният символ на втория кон означава, че през този период първоначалната чистота на църквата е започнала да изчезва. Още в дните на ап. Павел тайната на беззаконието беше започнала да се проявява и официалната Христова църква, по времето, за което се говори, беше вече така покварена, че символът трябваше да получи друг цвят. Заблуди се появиха, светски дух проникна в църквата, духовната власт потърси светската за своя съюзница и в резултат на този съюз се появиха борби и войни. Духът на онова време се показва най-ясно в дните на Константин, на първия т. нар. християнски император, който е приел християнската вяра в 323г. За това време, д-р Райс казва: „Този период беше светски, едно съединение между църква и държава. Константин подкрепяше духовенството, и чрез това му наложи задължения; той даде на църквата закони, свика събор в Никея и го председателства. Константин, с одобрението на църквата остави заблудите да се ширят свободно. Той се противопостави на много важни истини. Поради това всред духовенството възникна враждебност, и щом един нов владетел зае трона, отделните

фракции предлагаша всичко, за да го спечелят за своите убеждения. Мосхайм характеризира този период като време на постоянни борби и смутове.”

Тези обстоятелства в църквата се съгласуват със свидетелството на апостола, който каза, че на седящия на коня бе дадена власт „да отнеме мира от земята, та човеците едни други да се убиват; и даден му бе голям меч”. Христовата църква се бе възкачила на императорския трон и носеше знаците на светската власт.

Откр. 6:5 - „А когато сне третия печат, чух третото живо същество да говори: Дойди и виж! И видях, и ето черен кон, и язdecият на него имаше везни в ръката си. **6.** И чух глас сред четирите живи същества, който говореше: Един хиникс (килограм) жито за динарий, и три хиникса ечемик за динарий; а дървеното масло и виното не повреждай.”

Как бързо се разпространяваше покварата! Какъв контраст между този символ и първия! Един черен кон - тъкмо обратното на белия! Този символ представя тъй добре духовната тъмнина и нравствената поквара на църквата през онзи период! Това, което беше станало през първия период, беше отворило път за заблудата и не след дълго обстоятелствата в църквата бяха станали такива, каквито ги виждаме описани тук. Времето между царуването на Константин и основаването на папството в 538 г. сл. Хр. с право се счита за време, когато сляпата заблуда и грубото суеверие пуснаха корените си в църквата. За времето непосредствено след Константиновото царуване, Мосхайм казва: „Още преди времето на Константин повечето църковни служители бяха повлияни от Платон и други езически учения и безсмислени и лъжливи учения, произлезли от това влияние, сега бяха потвърдени, разширени и най-разнообразно украсени. Тук намираме източника на фанатичното почитане на умрели светии и на абсурдната представа за чистилицето, предназначено за очистиването на душите от греховете им.

Това учение се наложи по онова време и следите му можеха да се забележат навсякъде в обществения живот. Тогава също бе наложено и безбрачието на свещениците, почитането на икони и реликви, които с течение на времето почти напълно унищожиха християнската религия или поне затъмниха блясъка ѝ и с отровата

си погубиха нейните най-големи ценности. Цял куп суеверни вярвания заеха постепенно мястото на истинската религия и истинското благочестие. Причините за този гибелен преврат са различни. Едно смешно търсене на нови религиозни понятия, един глупав стремеж да се подражават езическите обичаи и да се смесват с християнските и една наклонност у повечето към едно отрупано с церемонии и великолепие боголужение, допринесоха за това суеверието да се издигне над развалините на християнското царство. В резултат на това се предприемаха чести пътешествия за поклонение до Палестина и до гробовете на мъченици, като че само там можеха да се постигнат истински добродетели и сигурна надежда за спасение. След като един път се разпуснаха юздите на суеверието, то вече нямаше граници; глупави представления и празни церемонии се увеличаваха от ден на ден. Донасяха в големи количества пръст от Палестина и от други прочути места, които се считаха за свети; тази пръст употребяваха като закрила от властта на злите духове и навсякъде я купуваха и продаваха на баснословни цени. Публичните процесии и молитвени шествия, с които езичниците някога се опитваха да умилостивят боговете си, сега бяха въведени в християнския култ, и на много места се извършваха с големи церемонии и блясък. Тайнствените действия, които езичниците някога приписваха на своите идолски капища, на очищенията и на образите на божествата си, сега бяха пренесени върху християнските църкви, върху осветени води чрез известни молитви и върху изображенията на светци. От това време нататък, почитането на светиите постепенно се въвеждаше в богослужението по подражание на идолопоклонството.”

От тези факти, които са само нищожни примери за състоянието на християнството по онова време, разсъдливият читател лесно ще види каква вреда имаше църквата от „мира и благосъстоянието”, които Константин й осигури, и от неразумната политика, с която тя си послужи, за да накара езичниците да приемат Евангелието.

На друго място Мосхайм казва: „Би трябвало да се напишат цели томове, ако бихме искали да изброим всички най-разнообразни измами, които хитри подкупници прилагаха с успех, заблуждавайки невежите; истинската религия беше почти изцяло изтласкана от най-грубото суеверие.” („Църковна история”, четвърти век, част 2, гл.3).

Това извлечение из историята на Мосхайм ни дава едно описание на периода, представен от символа на черния кон в третия печат, който напълно се съгласува с пророчеството. От него се вижда, как езичеството бе вплътено в християнството, и как през онова време постройката на фалшивото учение, в резултат на което беше папството, бързо напредваше към усъвършенстването си, докато най-после се издигна в цялата си печална пълнота на сила и висота.

Везните - „Те означават, че духовната и светската власт щяха да бъдат съединени в лицето на оня, който упражняваше пълната власт в държавата, и че той щеше да притежава и съдебната власт в църквата, така както и в държавата. Такъв беше случаят с римските императори от царуването на Константин до Юстиниан, когато тази съдебна власт бе възложена на папата в Рим.” (Милер, „Четива”, стр. 181).

Житото и ечемикът - Мерките на житото и ечемика показват как много от членовете на църквата щяха да са отдадени на печалба за земни блага; как любовта към парите щеше да владее над всичко, и всичко щеше да се продава за пари.

Дървеното масло и виното - С това са означени благодатните дарове на Светия Дух, вярата и любовта, които при владеещия светски дух по онова време бяха застрашени да пострадат, както и всички историци свидетелстват, че благосъстоянието на църквата през онази епоха е предизвикало всичките поквари, които завършиха с християнския отпадък.

Нека забележим, че гласът, който определи цената на житото за динарий и който изговори думите: „Ала дървеното масло и виното да не повредиш”, бяха изговорени не от същество от тази земя, а от едно от четирите живи същества. Това ни показва много ясно, че нашият Пастиреначалник и през това време на тъмнина, се грижеше за Своето стадо, макар че помощник-пастирите (официалните Христови служители), вече не се грижеха за него. Гласът идва от небето; нашият Пастир се грижи за това - светския дух да не вземе такова надмощие, така че християнството да се изгуби съвсем или маслото и виното - благодатните дарове на истинско благочестие, да изчезнат съвсем от земята.

Откр. 6:7 - „А когато сне четвъртия печат, чух гласа на четвъртото живо същество да говори: Дойди и виж! **8.** И видях, и ето, блед кон, и

върху него ездач, чието име беше смърт; и адът следваше подире му; и даде им се власт над четвъртата част от земята да умъртвят с меч, с глад, с мор и със земните зверове.”

Цветът на този кон е забележителен. Този символ трябва да означава едно съвсем особено състояние на официалната църква. Името на ездача на този кон беше „смърт и ад” („хадес”- гроб) и следваше подире му. Смъртността през това време беше така голяма, че изглеждаше, като че на земята бяха дошли бледите народи на княза на смъртта и вървяха по следите на тази унищожавача всичко сила.

Едва ли може да съществува съмнение относно епохата, за която се отнася този печат. Той се отнася за времето, през което папството, неспъвано и неограничавано упражняваше терора си, приблизително от 538 г. до времето на Реформацията, когато на 31 октомври 1517г. Мартин Лутер закова на Витенбургската църква 95-те тезиси срещу индулгенциите и която изобличи пред целия свят гнилата постройка на папската система.

И даде им се власт - т.е. на онова страшно владичество, представено чрез смъртта на бледия кон - папството.

Четвъртата част на земята несъмнено означава областта, която се намираще под съдебната власт на тази сила; думите „меч”, „глад” и „мор” (т.е. наказания, които произвеждат смърт като подлагане на мъчения, клади и др.) символизират средствата, чрез които мъчениците бяха изтезавани.

Между 50 и 100 млн. „викаха” от подножието на жертвения олтар към небето за отмъщение.

Откр. 6:9 - „А когато се сне петия печат, видях под жертвеника душите на закланите за Словото Божие и за свидетелството, което упазиха; **10.** И викаха с висок глас, думайки: До кога Владико, свети и истинни не ще съдиш и не ще отмъстваш за нашата кръв на ония, които живеят на земята? **11.** И на всеки от тях се дадоха бели дрехи, и каза им се да си починат още малко време, докато се попълни броят на съслужителите им и братята им, които щяха да бъдат убити, както и те.”

Главните моменти в петия печат образуват виковете на мъчениците за отмъщение, и белите дрехи, които се дават на всекиго от тях.

Жертвеникът - Този жертвеник не е на небето, тъй като той е мястото, където бяха изклани тези жертви. За това д-р А. Кларк казва: „Апостолът видя в едно символично видение един жертвеник, под който „душите” на ония, които бяха избити заради Божието Слово и които бяха претърпели мъченическа смърт за това, че се придържаха към Евангелието, бяха така представени, като че току-що бяха паднали в жертва на идолослужението и на суеверието. Този жертвеник (олтар) е на земята, а не на небето. Възгледът се потвърждава също и от това, че Йоан вижда тези сцени на земята. Душите под жертвеника са представени като току-що заклани жертвени животни, проливащи кръвта си и умиращи до този жертвеник.

Душите под жертвеника - Това описание често се взема за едно доказателство за учението за „бездтелесното и съзнателно съществуване на мъртвите”. Такова обяснение е недопустимо според Библията. Общото схващане поставя тези души на небето, а жертвеникът, на който те бяха избити, и на който бяха видени, не може да бъде там. Това противоречи на всички представи, които ние имаме за небето, ако си представим душите така, като че са затворени под олтара. Обикновеното схващане поставя тези души в небето, а в същото време безбожните в огнения пъкъл, където те при вида на небесните множества, се гърчат в неописуеми мъки; и в доказателство за това се привежда притчата за богаташа и за бедния Лазар, описана в Лука 16 гл.

От това изпъква ясно само едно, че общоприетото учение за състоянието на мъртвите - праведни и безбожни, е фалшиво, или че обикновеното тълкувание на този текст е неправилно, защото едното обяснение изключва другото. Би било от голямо значение, ако езикът тук, не беше олицетворен, при който на безжизнени предмети, при известни обстоятелства, се приписва живот, движение и разсъдък. Такъв предмет имаме в Бит. 4:9,10, където се казва, че кръвта на Авел вика от земята към Бога. Също и в Авакум 2:11, че камъните от стените викат и дървените греди им отговарят. И удържаната заплата на работниците „вика, и виковете на жетварите стигнаха до ушите на Господа на Силите”- Яков 5:4. По същия начин и нашият текст

говори, че тези души викат за отмъщение и с това съвсем не се доказва тяхното съзнателно състояние. Всички мъртви - праведни и безбожни от всички векове, са на земята. Не са в рая или в ада. Но те всички ще възкръснат - едни за вечен живот, а други за вечно осъждане - Йоан 5:28, 29.

Това, че на този текст не може да се даде обикновено обяснение, е така очевидно, че Алберт Барнес прави следните ограничения: „Ние не бива да допускаме, че това е станало буквално и че Йоан наистина е видял душите под жертвеника, тъй като цялата тази сцена е само символична; също не бива да приемаме, че оскърбените и угнетените наистина молят в небето за отмъщение над техните угнетители, или че блажените в небето постоянно се молят за ония, които са на земята; от тук ние можем с пълно право да заключим само това, че неправдата извършена над преследваните, оскърбените, и угнетените, действително ще бъде припомнена така, като че са били възнасяни такива молитви, и че угнетителите трябва да се страхуват от божествения гняв също така, като че оскърбените са викали за отмъщение към Бога.

При текстовете като разгледания, читателят най-често се заблуждава поради общоприетото разбиране на думата „душа”. Тя в повечето случаи означава живот или личност. Същата дума може да се приложи, както за мъртви, така и за живи. Освен това, тези души молят за отмъщение заради кръвта им; а според съществуващата теория трябва да приемем, че безтелесните души нямат кръв. Ето защо ние сме убедени, че под думата „души” се подразбират просто мъчениците, които бяха избити и че думите „душите на” са просто едно подробно означение на цялата личност. Същите бяха представени на Йоан, заклани пред жертвеника на папството тук на земята и лежащи мъртви под жертвеника. Естествено те не бяха живи, когато Йоан ги видя в петия печат, тъй като в Откр. 20:4-6 той ни представя още един път същото множество със съвсем подобни думи, при което свидетелства, че те ще получат отново живот чак при възкресението на праведните. Там лежат сега те, жертвите на папската кръвожадност и на папските гонения и „викат” към Бога за отмъщение също така, както кръвта на Авел „викаше” от земята към небето.

Белите дрехи - Те им се дадоха в отговор на вика им: „До кога Владико, свети и истинни, не ще съдиш и не ще отмъстиш за нашата кръв?“ Как трябва да се разбира това? Мъчениците най-позорно бяха слезли в гроба; техният житейски път беше омърсен, доброто им име опетнено, мотивите на постъпките им представени подозрително и гробовете им така покрити с позор и срам, че изглеждаха като да съдържат безчестните останки на най-долни и презряни характери. Римската църква, която със своето смъртоносно влияние беше отровила вече нравствените чувства на най-издигнатите народи, правеше всичко, за да представи на света жертвите си като най-ужасяващи примери. И тогава настана Реформацията в 16-ти век. Сега папската църква беше изобличена като покварена и безчестна, и стана явно, че жертвите, които тя избиваше с ярост, бяха добри, чисти и истински вярващи. Бързо напредваше делото между просветлените народи, а все по-дълбоко западеше авторитетът на църквата; все по-високо и все по-високо се почиташе името на мъчениците; мерзостите на папската поквара бяха явно разкрити. Отвратителният образ на беззаконието бе представен в голотата му пред целия свят, и мъчениците застанаха оправдани от клеветите, с които антихристът ги беше опетнил. Сега стана явно, че те бяха пострадали не поради ниски престъпления, но „за Словото Божие и за свидетелството, което упазиха.“ Сега започнаха да им възпяват хвалебни песни, да се възхищават от добродетелите им, да одобряват тяхната устойчивост и да разпространяват спомена за тях. По такъв начин на всеки от тях бе дадена бяла дреха.

Още малко време - Кървавото дело на Рим все още не преставаше, когато Реформацията се беше широко разпространила и почти навсякъде затвърдила. Не рядко римската омраза и ярост извършваше нападения, които засягаха дълбоко истинската църква; цели множества биваха избивани като еретици и присъединявани към голямото множество на мъчениците. Така отдаването на правото за тяхното добро дело беше забавено за малко време, докато Рим увеличи с още сто хиляди огромното число на ония, чиято кръв беше пролял вече по-рано. Но най-накрая на преследванията беше сложена преграда, праведното дело на мъчениците беше признато и „малкото време“ от петия печат беше свършено.

Природните знамения на последното време

Седемте печата - глава шеста

Откр. 6: 12 - „И видях, когато сне шестия печат, че стана голям трус, слънцето почерня като струнено вретиче, и месечината стана като кръв; **13.** Небесните звезди паднаха на земята, както смоковница разклащана от силен вятър мята неузрелите си смокини; **14.** Небето биде преместено като свитък, когато се свива; и всички планини и острови се повдигнаха от местата си. **15.** И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, и всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините; **16.** И казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнеца; **17.** Защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?”

Такива са тържествените и величествените сцени на шестия печат! И мисълта, че ние сега живеем през важните събития на този печат, би трябвало да събуди във всяко сърце дълбок интерес към разглеждането на Божествените истини, които този печат ни представя.

В езика на петия и шестия печат особено забележителен е внезапния преход от символичното към буквалното. Но ние искаме да обърнем вниманието на читателя върху една важна точка. През времето на този печат трябваше да се разчупят печатите на пророческите книги от Словото Божие и именно в това виждаме причината за промяната на езика, така че събитията да ни бъдат изложени на един ясен и недвусмислен, а не символичен език.

Големият трус - Първото събитие от този печат, може би онова, което отбелязва неговото начало, е един голям трус. Относно явното изпълнение на това предсказание, ние посочваме голямото земетресение на 1.11.1755г., известно като Лисабонското земетресение. За това земетресение Сирс в книгата си „Чудеса на света” пише: „Голямото земетресение на 1 ноември 1755г. обхваща едно пространство от най-малко шест млн. кв. км., тъй като на много места, където земните трусове не се чувстваха, тяхното

действие можеше да се познае по водата. То се разпространи над по-голямата част на Европа, Африка и Америка, но най-силно бе почувствано в югозападните части на Европа. В Африка това земетресение бе почувствано почти така силно, както и в Европа. Една част от Алжир бе унищожена; във Фец и Мекинец много къщи се срутиха и погребяха под развалините си множество хора. Подобни бяха действията и в Мароко, както и в Танджер, Тетуа и Фунчал, на остров Мадейра, и може да се приеме, че цяла Африка беше разтърсена. На север то бе почувствано до Норвегия и Швеция; Германия, Холандия, Франция, Великобритания и Ирландия, всички, повече или по-малко, пострадаха от трусовете на тази ужасна стихия. Числото на жителите на Лисабон (Португалия) преди земетресението в 1755 г. достигало 150 000, а в онзи ужасен ден от тях загинали 90 000 според данните на Барети.”

„Ужасът на хората надминаваше всяко описание. Никой не плачеше; мъката беше по-силна от сълзите, хората тичаха насам натам като побъркани от ужас и смайване; мнозина се удряха в лицето и гърдите и викаха: „Светът погива!” Майки забравиха децата си и тичаха наоколо, отрупани с изображения на Разпнатия. За нещастие, мнозина се трупаха в църквите, за да намерят там закрила. Но напразно бяха излагани светите дарове, напразно прегръщаха нещастните хора олтарите; - и изображения, и свещеници и миряни бяха погребани под техните развалини.”

„Енциклопедия Americana” дава сведения, че земетресението на север се е простирало до Гренландия, а за опустошенията в Лисабон, тя казва: „Първият трус бе моментално последван от събарянето на всички църкви и манастири; почти всички големи и публични сдания и повече от $\frac{1}{4}$ от жилищата бяха превърнати в развалини. Два часа след труса в различни части на града избухна пожар, който в продължение на три дни бушуваше с такава ярост, че градът бе напълно унищожен. Тъй като земетресението стана през един празничен ден, много хора бяха събрани в църквите и манастирите и само малцина от тях избегнаха общата гибел.” А ето как Чарлс Лиел описва това забележително събитие: „В никоя част от вулканичната област на Южна Европа не е ставало в по-ново време толкова страшно земетресение, както това в Лисабон на 1 ноември 1755 г. Чу се едно гръмоподобно подземно бучене, което веднага бе последвано от един силен трус, който превърна в развалини по-

голямата част от града. В кратко време от около шест минути 60 000 души изгубиха живота си. В началото морето се оттегли назад, така че пристанищния залив остана сух; но изведнъж то нахлу бясно напред и се покачи 50 стъпки над обикновеното водно ниво. Планините Арабида, Естрела, Юлио, Марван и Цинтра, най-големите в Португалия, бяха мощно разтърсени от основи. Някои планински върхове се разтвориха, разцепиха и нагърчиха по най-чуден начин, и огромни скалисти маси се търкаляха към близките долини. Според някои данни, от тези планини се появили пламъци, които били сметнати за електрически, други наблюдатели забелязали и пушек, но може би това им се е сторило така поради огромните облаци от прах.

„Най-интересният случай през тази катастрофа в Лисабон беше потъването на новия вълнолом, който беше цял построен от мрамор и за чиято постройка бяха изразходвани огромни суми. Много тъпци народ бяха потърсили убежище на него, за да се запазят от рухващите развалини наоколо; но вълноломът потъна заедно с всички, които бяха на него и нито един труп не се показва отново на повърхността! Много кораби и ладии, всички препълнени с хора, стояха на котва наблизо до него и бяха претеглени в дълбините като от водовъртеж, без да се появат вече отново на повърхността. Според различни сведения, водата на мястото, където беше вълноломът, имала извънредно голяма дълбочина.

Забележително беше влиянието на земетресението върху моретата, реките и изворите на Великобритания. В Лох Ломон, Шотландия, например, водите се покачиха без видима причина, и пак на ново спаднаха до обикновеното ниво. Най-голямата височина на това повишение достигна до две стъпки. Допуска се, че земетресението се е разпространявало вълнообразно и то с една бързина от двадесет мили в минута. Един голям прилив помете крайбрежията на Испания, които при Кадикс трябва да са били 60 стъпки високи. По крайбрежията на Танджер в Африка вълната се повдигна и сниши осемнадесет пъти последователно. При Фунчал, на остров Мадейра, водата се издигна на 15 стъпки от обикновеното си ниво, когато на това място, земната повърхност е със седем стъпки по-висока от водното ниво, а по онова време дори водната повърхност беше спаднала на половина.

По-горе се забелязва, че морето при Лисабон се оттегли. Това оттегляне на морето при започването на земетресението и неговото

внезапно бурно връщане не е необикновено събитие. Мичел обяснява това явление с едно пропадане на морското дъно, произлезло поради хлътването на горната част на някоя подземна кухня. Чрез сгъстяването на парите във вътрешността на кухнята се образува едно свободно пространство, вследствие от което горната част на кухнята се срутва. По такъв начин на огромни количества вода се дава възможност да нахълтат в изпълнените до тогава с пари кухни и бездни, като при това най-напред последва едно охлаждане, тъй като горящата лава не е в състояние веднага да превърне в пара такива огромни количества вода, но щом стане това, експлодиращите газове веднага тласкат водата с голяма сила обратно.”

И други земетресения на известни места може да са били също така силни, но никое от ония, които са били отбелязани, не е било същевременно така голямо по обхват и ужас. Това отговаря на всички условия, за да бъде взето за труса от шестия печат.

Затъмнението на слънцето - Пророчеството гласи, че след земетресението „слънцето стана червено като струнено вретиче”. И тази част от пророчеството се е вече изпълнила. Върху подробностите по чудното затъмнение на слънцето на 19 май 1780 г. приведените по-долу извлечения от различни автори ще бъдат достатъчни, за да дадат едно понятие за характера на това събитие:

„Тъмният ден на Северна Америка беше едно от ония чудни природни явления, за които винаги четем с интерес, които обаче, науката напразно се опитва да обясни.” (Хершел).

„През май 1780 г. в Нова Англия настана един ужасен тъмен ден, през който всичко се виждаше като черно и който изпълни със страх цялото население. И в селото, където живееше Едуард Ли настана голяма уплаха, куражът на мъжките сърца изчезна от страх, че е настанал денят на Световния съд. Съседите се тълпеха около светия човек, който прекара мрачния ден в усърдни молитви за загрижената тълпа.”(Трактат № 379 от Американското трактатно дружество).

„В много къщи бяха запалени лампи. Птиците млъкнаха и отидоха да почиват; кокошките се прибираха в курниците. Хората вярваха, че денят на Световният съд беше пред вратата.”

„Тъмнината беше така голяма, че земеделците се видяха принудени да напуснат работата си и да се приберат в домовете си. Трябваше да се палят лампи, за да можеше да се върши някаква работа в къщи. Затъмнението трая през целия ден.”

„Петлите пееха, както при зазоряването на деня и всичко имаше мрачния вид на нощта. Тревогата, която това необикновено небесно явление предизвика, беше много голяма.”

„Среднощен мрак владееше по обед...Хиляди хора, които не можеха да си обяснят това нещо по естествен начин, бяха извънредно много изплашени. Наистина, тъмнината, като че обгръщаше цялата земя. Жабите и кукумявките крякаха като през нощ.” (Д-р Адамс).

„Наистина, подобни дни може да са се случвали от време на време, макар и не толкова тъмни и не от такъв широк обхват. Но причините за това небесно явление са неизвестни. То сигурно не беше резултат от слънчево затъмнение.”

„Като едно съвсем тайнствено и до сега необяснено странно явление към края на осемнайстото столетие, тъмният ден на 19 май 1780 г. изпъква между всички природни явления. Това беше едно необяснимо явление на целия видим небосвод и на атмосферата в Нова Англия, което постави много хора в смут и тревога, а изплаши и целия животински свят. Кокошките се покачиха изплашени на прътовете за спане, птиците се прибраха в гнездата си и говедата, мучейки, се върнаха в оборите си. Наистина хиляди от благочестивите хора на онова време бяха напълно убедени, че краят на всичко земно приближаваше... Особено за забелязване е големият обхват на това затъмнение. То беше наблюдавано в най-източните части на Нова Англия, до най-отдалечените западни части на Кънектикът и Албани, простираше се на юг по цялото морско крайбрежие, а на север, - докъдето се простираха Американските владения. По всяка вероятност обхванатата от него област беше много по-голяма; но до тук границите са точно установени.”

И месечината стана като кръв - Тъмнината през нощта след 19 май 1780 г. беше също така неестествена, както тази през изтеклия ден.

„Мракът през следващата вечер беше най-гъстият такъв, наблюдаван някога, откак волята на Всемогъщия е създала светлината. Аз не

можех да се освободя от мисълта, че ако всички светлинни тела във Всемира бяха обвити в непроницаем мрак или бяха съвсем изчезнали, тъмнината тогава не би била по-голяма. Парче бяла хартия, поставено на малко разстояние от очите, се виждаше така малко, както ако беше парче най-черно кадифе.”

Д-р Адамс, от когото вече сме цитирали някои неща, писа относно нощта след тъмния ден: „Почти всички, които през онази вечер бяха случайно във от дома си, се объркаха по пътя за вкъщи. Затъмнението през нощта беше така необикновено, както и през деня, макар че предишния ден имаше пълнолуние.”

Тези сведения относно положението на луната доказват невъзможността на едно слънчево затъмнение по онова време. И всеки път, когато луната се появяваше през онази забележителна нощ, което стана на няколко пъти, тя изглеждаше кърваво червена, точно така, както пророчеството я описва.”

Небесните звезди паднаха на земята - И по това историята високо се провиква: „Изпълнено!” Това събитие е от много по-късна дата, отколкото затъмнението на слънцето. То беше големият метеорен дъжд на 13 ноември 1833 г. За това биха били достатъчни няколко кратки свидетелства: „Викът: „Погледни през прозореца!”, ме пробуди от дълбок сън. Веднага станах и видях с очудване, че изток беше силно осветлен от утринна червенина и от метеори... Аз събудих съпругата си. Докато се обличаше, тя извика: „Виж как падат звездите!”, „Това е едно чудо”, отвърнах и аз; ние чувствахме в сърцата си, че това беше едно знамение за последното време. Наистина звездите небесни падаха на земята, както смоковница, „разлюляна от силен вятър, хвърля незрелите си смокини”- Откр. 6:13.

Древните гърци отбелязваха с „астер”, а древните римляни със „стела” всички по-малки светила на небето. И тъй според текста на гръцкия оригинал, видението на апостола бе буквално изпълнено чрез това небесно явление по начин, какъвто до сега никой не е предполагал.

Звездите падаха, както „разлюляната от силен вятър смоковница хвърля незрелите си плодове”. Тук се показва точността на пророчеството. Звездите падаха на земята, не като че бяха изтърсвани от

много дървета, а като падащи от едно място. Ония, които се явяваха от изток, падаха на изток, ония от запад - към запад, от север - към север и които се явяваха от юг - падаха към юг, което аз лесно можех да видя, тъй като бях излязъл вън от вкъщи в градината. Те също не падаха като зрял плод, който обикновено пада недалече от дървото, а прелетяваха като хвърлени незрели плодове, които отначало се противопоставят на бурята, но веднъж насилствено откъснати от клона, падат бързо и в права посока. Когато падат в голямо количество, може да се случи пътищата им да се кръстосат, тъй като едни са откъснати и блъснати с по-голяма, а други, с по-малка сила. Но обикновено те падат по посока на дървото, на което са висели.” (Ню Йоркски търговски журнал, 14.11.1833 г.).

„Известно е, че в по-нови времена на различни места, са били наблюдавани звездни дъждове, от които като най-забележителен и най-чуден се сочи този, от 13 ноември 1833 г. Целият небосвод на САЩ тогава в продължение на часове беше в огнено движение. Никога до тогава от заселването на онази страна, там не е било наблюдавано едно небесно явление с такова удивление от една част от жителите ѝ, и с такъв страх и ужас от друга част. Мнозина, гледайки това зрелище, вярваха, че с изгряването на слънцето щеше да настане денят на Световния съд.” („Нашето първо столетие”, стр. 329).

Пресметнато е, че по онова време на хоризонта на Бостън, са били видени не по-малко от 240 000 метеора. Великолепното зрелище, което се разкри по това време над Ниагара, не се поддава на никакво описание; целият небосвод изглеждаше, че се разлива в огнени потоци и да изчезва в бучащите порои на водопада.

Небето се отдръпна и се нави като свитък - Това събитие обръща погледа ни към бъдещето. Сега ние поглеждаме към събития, които са пред нас, чието настъпване обаче е не по-малко сигурно. Това е несъмнено нашето време; защото ние живеем във времето между 13 и 14 ст. на Откр. 6 глава. Ние очакваме момента, когато небето ще изчезне като навиващ се свитък. О, какво несравнимо тържествено и важно време! И съвсем не знаем, колко близо сме до изпълнението на тези неща!

Отдръпването на небето като навит свитък е същото събитие, което евангелистите описват, казвайки, че силите небесни ще се поклатят. Други текстове от Писанието ни дават по-точни подробности относно това предсказание. От Евреи 12:25-27; Йоил 3:16; 2 Петр.

3:10-12 и в Откр. 16:17,18, ние виждаме, че Божият глас е, който говорейки ни със страшна тържественост от небесния трон, прави земята и небето да се тресат. Веднъж вече Господ говори, когато с висок глас провъзгласи Своя вечен закон на цялото творение и земята се тресеше. Той ще направи още един път да се чуе гласът Му, и тогава не само земята, но и небето ще се потресе. Тогава земята ще „се клати като пиян“; нищо не ще ѝ помогне и ще се разруши съвсем. Планини ще се поклатят върху основите си; острови внезапно ще изменят положението си сред морето; по равнините ще се появят изведнъж планини; и докато Божият глас се оттеква по земята, из цялата природа ще владее ужасна суматоха.

За да покажем на читателя, че това не е само едно фантастично описание от наша страна, ние посочваме описанията на някои пророци за това време. Исаия, в глава 24:19,20, казва: „Земята се съкруши съвсем, земята се разложи, земята се разтърси съвсем силно; земята се клати като пиян и се люлее като люлка, и беззаконието ѝ тежи върху нея; тя ще падне и вече няма да стане.“

Потресаващ е езикът, с който Еремия описва следната сцена в глава 4:23-27: „Гледам земята, и ето, тя е разорена и пуста; на небето - и нямаше светлината му. Погледнах на планините, и ето, те трепереха, и всички хълмове се тресяха. Погледнах, и ето, нямаше човек, и всичките небесни птици бяха отлетели. Погледнах, и ето, плодородната страна бе пуста и всичките ѝ градове бяха съсипани от присъствието на Господа и от Неговия пламенен гняв. Защото така казва Господ: Цялата земя ще бъде опустошена.“

Последните знамения

„Небето бе преместено като свитък, когато се свива; и всички планини и острови се повдигнаха от местата си. И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, и всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините; и казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнеца; защото е дошъл Великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?“ - Откр. 6:14-17.

Тогава блянът на света за сигурност на земята ще бъде напълно разрушен. Царе, които в опиянението на светската си власт никога не са си помисляли за една по-висша власт, тогава ще осъзнаят, че има Един Цар, Който владее над всички царе; князете ще видят, колко суетно е величието на този свят, и че истинското величие се намира само над земята; богатите ще изоставят златото и среброто си на ръждата и на молците, защото то не ще може да ги спаси в оня ден; властниците тогава не ще си спомнят за нищожния си авторитет и силните не ще помислят за силата си; всеки роб, който е още във веригите на греха и всеки свободен - всички класи безбожни от най-висшите до най-нисшите, ще възрият заедно от уплаха и отчаяние. Ония, които никога не са се молили на Бога, Чиято ръка единствено можеше да ги спаси, сега, в смъртния си страх, ще викат към скалите и канарите да ги прикрият от лицето на Този, Който с присъствието Си ще им донесе само гибел.

О, как не биха искали сега те да жънат онова, което са посяли в живота си, пълен с похот и грях! Как биха искали да избегнат ужасния гняв, натрупан за оня ден! Как биха желали да погребат във вечен мрак списъка на престъпленията си! Затова сега те бързат към скалите и канарите, към пещерите и планинските пропасти, които разпокъсаното лице на земята им предлага. Но сега е твърде, твърде късно! Те не могат повече да прикриват греховете си и да избегнат дълго отлаганото им отмъщение. Денят, в чието идване те никога не са искали да вярват, е настъпил и ги е изненадал като примка, и в страха си те неволно извикват: „Дойде великият ден на гнева Му, и кой може да устои?“

Преди ужасните сцени на това време да възвестят този ден и над тебе, скъпи читателю, разучи този въпрос по-сериозно и по-искрено!

Сега мнозина се хвалят, че презират молитвата, но ще дойде време, когато всички ще се молят. Ония, които сега не се обръщат с молитва на разкаяние към Бога, тогава в отчаяние ще се молят на скалите и на канарите, и това ще бъде най-голямото молитвено събрание, държано някога. Като четеш това, скъпи читателю, размисли, дали искаш да принадлежиш към последните?

ЗАПЕЧТВАНЕТО

Глава седма

Седми печат

Откр. 7:1 - „След това видях четири ангела да стоят на четирите ъгъла на земята, държейки четирите земни ветрове, за да не духа вятър нито на земята, нито на морето, нито на някое дърво. **2.** И видях друг ангел да възлиза от изгрев слънце, който имаше печата на живия Бог. И той извика с висок глас към четирите ангела, на които бе дадено да повредят земята и морето, казвайки: **3.** Не повреждайте земята нито морето, нито дърветата, докато не сложим печат върху челата на слугите на нашия Бог.”

Хронологическата връзка на описаното тук действие е ясна. Тъй като със събитията от шестия печат завършва шестата глава, а седмият печат се споменава едва в осмата глава, то цялата седма глава трябва да се взема като обяснителна. Защо тази глава е поставена тъкмо тук? Очевидно поради това, че тя съдържа допълнителни разяснения върху шестата глава. Думите „след това” в никой случай не трябва да се разбират след изпълнението на всички до тук описани събития; те само показват, че след като пророкът беше видял във видението края на шестия печат, и за да не се прекъсне последователния ред на изброените в шестата глава неща, той вижда сега събитията от седмата глава, които се развиват същевременно с оня печат, тъй като те дават само по-нататъшни обяснения върху него. Сега се явява въпросът: Между кои събития от шестия печат трябва да се постави описаното тук действие? - То сигурно трябва да стане преди небето да се отдръпне като навит свитък, тъй като след това време е изключена всяка възможност за неговото изпълнение. То трябва да следва след знамението на слънцето, луната и звездите, тъй като тези знамения са вече изпълнени, а и това предстои в бъдещето. Затова то пада във времето между 13-ия и 14-ия стих на шестата глава от Откровението, която, както по-рано вече показахме, е времето, в което ние сега живеем. И така, първата част от седмата глава посочва събития, чието изпълнение ние можем да очакваме в наши дни.

Четиристе ангела - Ангелите са служители, винаги готови да се намесят в работите на тази земя; и защо те да не са тези от ония четири небесни същества, в чиито ръце Бог е поверил описаното тук дело, а именно: да задържат ветровете, докато Бог каже да не духат; а после, когато дойде времето да бъдат пуснати, да повредят земята с тях? От ст. 3 се вижда, че „повреждането” е едно дело, което беше поверено в ръцете им също така, както и „пазенето”, така че те не само да отпускат ветровете, когато трябваше да задухат, но и да предизвикват тяхното духане. Със своята свръхестествена сила, тези ангели извършват делото на разрушението по-нататък. Обаче това повреждане на земята не включва в себе си седемте последни язви, понеже онова дело е поверено в ръцете на седем специални ангели, а това - в ръцете на четири. Или това ще бъде, когато времето дойде за изливането на язвите. Седемте ангела, които имат определена заповед за тези наказания, се съединяват с четирите, чиято мисия е да причинят духането на ветровете и всички те заедно дават на показ Божественото отмъщение срещу едно изключително провинено човечество.

Четиристе ъгъла на земята - Този израз се отнася за четирите небесни полюси или главни точки на компаса и ни показва, че тези ангели, всеки един в своя кръг на действие, имаха поръчка за цялата земя.

Четиристе ветрове - Ветровете в Свещеното Писание символизират политически преврати, борби и войни - Дан. 7:2; Ерем. 25:32-33. Четирите ветрове, които са задържани от стоящите на четирите ъгъла на земята ангели, означават всички елементи на борба и смут, каквито има на света; когато всички те бъдат отпуснати и забушуват заедно, тогава ще се появи онази вихрушка, за която пише Еремия.

Ангелът, който излезе от изгрев слънце - Тук се представя друг действителен ангел, който е натоварен с едно специално дело. Думите „да възлиза от изгрев слънце” се отнасят повече за начина на появяването му, отколкото за мястото; както слънцето при изгрев хвърля отначало относително слаби лъчи, но скоро се усилва, докато най-после по обяд грее с голяма сила и ослепителен блясък, така и делото на този ангел, в началото ще бъде незначително, но с течение на времето, влиянието му ще става все по-силно и най-после ще свърши със сила.

Печатът на живия Бог – Характерният, и отличителен белег на появяващият се ангел е печатът на живия Бог. От този факт и от хронологията на неговата работа, ние можем да определим кое движение е символизирано чрез неговата мисия. Характерът на делото му се показва явно в това, че той държи печата на живия Бог; и за да сме сигурни в естеството на това дело, ние трябва да установим какво трябва да се разбира под „печата на живия Бог”, който този ангел носи.

Обяснение на израза - Един печат е инструментът за запечатване, предмет, с който си служат отделни лица, общества и държави, за да правят отпечатъци върху восък и писмени документи в знак, че те са истински. Оригиналното значение на тази дума от нашия текст е: „печат, т.е. печатен пръстен, марка, щемпел, отпечатък, знак”. Читателят ще разбере, че думите като „знак, печат и белег” в Свещеното Писание се употребяват като идентични понятия. С Божия печат, за който ни говори този текст, се запечатват Божиите чада по челата им. Разбира се, в този случай ние не трябва да мислим, че това е един буквален белег, който бива отпечатан върху тялото им, но това е някакво определяне или отделяне, означаващо особено отношение към Бога, и което ще служи като „отличителен белег” между поклонниците на истинския Бог и безбожните на света.

Как Бог поставя един печат - Ние, в никой случай, не бива да допускаме, че на нарежданията и на заповедите на Бога, които са задължителни за човека, трябва да се постави действителен печат, направен с действителен инструмент. Според даденото по-горе обяснение на това понятие и целта, за която служи един печат, под „печат” ние разбираме това, което дава валидност и гаранция на известни нареждания и закони.

В едно Евангелско пророчество на Исаия (в гл. 8:16) четем следните думи: „Вържи свидетелството, запечатай закона между учениците Ми.” Това очевидно, трябва да се отнася за известни изисквания на закона, които учениците трябваше да подготвят, тъй като те бяха съвсем пренебрегнати или същинското им значение беше изопачено. Пророчеството нарича това „запечатване на закона” или подновяване на печата, който е бил премахнат.

По-нататък, 144 000 за които, в разгледаната от нас глава, се казва, че

те трябваше да бъдат белязани по челата им с печата на живия Бог, са споменати още един път в Откр. 14:1, където за тях се казва, че те носят на челата си написано името на Бог Отец. От приведените разсъждения, факти и обяснения на Свещеното Писание, могат да се извлекат следните две заключения:

1. Божият печат е във връзка с Божия закон.
2. Божият печат е онази част от Неговия закон, която съдържа Неговото име или описателна титла, обяснявайки кой е Той, каква е Неговата власт и правото Му да я упражнява.

Всички безпристрастни църковни деноминации са съгласни с това, че всички Божии заповеди се съдържат изцяло в Декалога (Десетте Божии заповеди - Изход 20:1-17). Затова ние трябва да разгледаме тези заповеди, за да видим, коя от тях съдържа печата на закона, и коя ни описва истинския Бог и законодателната власт. В първите три заповеди се споменава думата „Бог”, но от тях не се вижда какво се подразбира под това, тъй като същото това име се дава на много други обекти. Така Декалогът без четвъртата заповед е едно нищо, що се отнася до задължението да се покланяме на истинския Бог. Но сега да вземем четвъртата заповед, която много хора считат за отживяла, за да я прибавим към закона и да видим какво излиза. Разглеждайки тази заповед, ние виждаме там следното обяснение: „Защото в шест дни създаде Господ небето и земята, морето и всичко що е в тях, а на седмия ден си почива.” (Изх. 20:11). Този закон не може да се приписва на фалшиви богове, „които не са направили небето и земята” - Ерем. 10:11. Авторът на този закон тук обяснява кой е Той, каква е властта Му и правото Му да я упражнява. Така този чудесен документ, заедно с четвъртата заповед, този Декалог, единственият даден на човеците документ, написан някога със собствения Божий пръст, има Неговия подпис; той съдържа един белег, който го прави разбираем и истински; той има един печат. Но без четвъртата заповед, той е лишен от този белег. Господ е казал: „Съботата - това е печатът на Моя авторитет; знакът, че Аз имам право да изисквам послушание, а за вас това е знак, че трябва Мен да почитате като ваш Бог.”

От горе изложените заключения се вижда ясно, че четвъртата заповед съставлява печата на Божия закон или Божия печат. Свещеното Писание не ни оставя без ясно свидетелство по тази

въпрос. Още от казаното по-рано ние видяхме, че Свещеното Писание употребява думите „знак”, „белег” и др. като идентични понятия. Господ казва ясно, че съботата е знак между Него и народа Му: „Съботите Ми пазете, защото това е знак между Мене и вас в родовете ви, за да знаете, че Аз съм Господ, Който ви освещавам.”- Изх. 31:13. Същото нещо посочва и пророк Езекил в гл. 20:12, 20. Тук Господ казва на народа Си, че главната цел на освещаването на съботата, т.е. за съблюдаването на четвъртата заповед е да се знае, че Той е истинският Бог.

От тези обяснения се вижда, че Бог счита четвъртата заповед като знак между Себе Си и Своя народ, както в старозаветното, така и в новозаветното време. Неговият народ, като пази тази заповед, признава Него за истински Бог, и чрез същата заповед Той се изявява като негов законен Господар, тъй като Той е неговия Създател.

За забелязване е, как с този възглед се съгласува крайно характерния факт, че винаги, когато библейските писатели искат да насочат вниманието на читателя да разграничи истинския Бог от другите фалшиви богове, те се позовават на великото дело на Сътворението, върху което е основана и четвъртата заповед. (Виж по това: Неемия 9:6; Йов 9:7-9; Псал. 96:4, 5; 115:15; 121:2; 134:3; 146:5, 6; Исая 37:16; 42:5; 44:24; 45:12; Ерем. 10:10-12; 32:17; 51:15; Деян. 14:15; 17:23-25).

Ние се връщаме отново към групата на 144-те хиляди, които, според седмата глава на Откровението, получават на челата си печата на живия Бог и които в Откр.14:1 пак са представени с името на Отца на челата си, за да докажем, че „печатът на живия Бог” и „името на Отца” са идентични понятия, означаващи едно и също нещо.

Сцените, описани от разгледаните от нас стихове, а именно как ветровете всеки момент ще забушуват, носейки със себе си войни и размирици, и как те са задържани, докато Божиите служители бъдат запечатани, като че този знак щеше да ги запази от размириците, ни напомнят за домовете на израилтяните някога, които бяха попръскани с кръвта на пасхалното агне, за да бъдат отминати от поразяващия ангел, който погубваше всяко първородно между египтяните (Изх. 12 гл.); а също така и за знака, който човекът с писалка на пояса си (Езек. 9:1-6), отбелязваше по челата на ония,

които трябваше да бъдат пощадени от следващите мъже, които имаха „разрушително оръжие” в ръцете си. От тук ние с пълно право можем да заключим, че Божият печат, с който Неговите служители биват отбелязани, трябва да е някакъв отличителен белег, който ще ги избавя от язвите, излети върху безбожните - Откр.16:2. Четвъртата заповед изисква от нас пазенето на седмия ден всяка седмица като „събота на Господа”; обаче почти цялото християнство поради общоразпространеното влияние на езичеството и на папството е било подведено да освещава първия ден от седмицата - неделята.

След казаното до тук, ние идваме до заключението, че ангелът, който се появи от изгрев слънце и който имаше печата на живия Бог, беше натоварен като божествен вестител с делото на Реформацията, което трябваше да се извърши между човечеството по отношение на съботата според четвъртата заповед. Разбира се, това дело на земята се извършва от Христовите служители, защото на човеци беше възложена поръчката да обучават съчовеците си в Евангелската истина.

На друго място ние вече показахме, че периодът на това дело се пада в наше време. Това личи още по-ясно от факта, че ние виждаме тези Божии служители скоро след запечатването им, пред престола с победни палми в ръце. Това ни се показва още по-ясно в 14 гл. на Откровението 9 и 10 ст., която още веднъж ни представя същото дело, символизирано чрез един ангел, който лети посред небето и прави да се разнася по цялата земя неговия страшен предупредителен вик.

Ангелът с печата на живия Бог, който се споменава в седмата глава (ст. 1-3), е третият ангел от 14 гл. Това обяснение ни подкрепя още повече в нашия възглед относно печата; защото множеството на отбелязаните с печата на живия Бог (гл.7) е същото, което в 14 гл. на Откровението ни се представя като онова, което в следствие на Третата ангелска вест, проявява пълно послушание към Божиите заповеди, според Писанието.

„Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова” - Откр. 14:12.

С изключение на четвъртата, никоя от заповедите на Декалога в

християнството не се нуждае от една теоретична реформа; а това е крайната цел на вестта, както се вижда съвсем ясно от факта, че пазенето на заповедите, празнуването на Господната събота и съблюдаването на други нравствени предписания, са белегът, който отличава Божиите чада от поклонниците на звяра (папството), чийто белег те и носят. Този белег е спазването на една фалшива събота - неделята.

С това ние засегнахме накратко главните точки на предмета и остава само още една, която за нас е от най-голямо значение. Ако разгледаме точно хронологическия ред на събитията, ние намираме, че това дело, а именно Третата ангелска вест вече се изпълнява пред очите ни. Ангелът, който се яви от изгрев слънце, е влязъл в изпълнение на мисията си. Реформата на съботния въпрос е започнала и се разпространява сигурно, но сравнително тихо. Скоро всички страни, в които светлината на Евангелието трябва да просветне, ще бъде обхваната от нея и в резултат ще се яви един народ, достойно пригответен за близкото идване на Господа и запечатан за Неговото вечно царство.

Преди да отминем тези стихове, които разгледахме така обстойно, ние искаме да отговорим на още един въпрос: Наистина ли е имало между народите движения, които са отговорили по някакъв начин на поканата на възлизания от изгрев слънце ангел, в Откр. 7:1-3?

Нека да започнем с голямата революция през 1848г., когато много от троновете в Европа бяха сринати в прахта - за удивление е каква политическа омраза и политически размирици са владеели между всички народи на земята! Все по-нови и небивали бъркотии се явяваха внезапно и положението изглеждаше така объркано, че имаше опасност от една страшна война. От време на време избухваха и кръвопролитни стълкновения по време на борбите и хиляди гласове се повдигаха, прокламирайки една обща война като изход от голямата криза, чийто край никои не можеше да види; обаче политическият пожар съвсем неочаквано и по необясним начин загасваше и всички разногласия се омиротворяваха.

Друг такъв пример е ужасната гражданска война в Америка - от 1861г. до 1865г. През пролетта на последната година бремето на снабдяване на войската с припаси беше станало тъй тежко, че делото,

символизирано чрез възлизащия ангел беше сериозно спъвано в неговия напредък, и дори беше застрашено да бъде съвсем спряно. Хора, които бяха запознати с тази истина и които поради това вярваха, че е дошло времето за изпълнението на това пророчество, и че думите на ангела „не повреждайте” означаваша някакво движение от страна на църквата, вдигаха ръце към Господаря на народите, молейки Го от сърце да тури край на кървавото дело на бунта и на войната. Бяха определени специални дни за молитва и пост. Това ставаше през такова мрачно време от войната, че не малко видни политици предсказваха, че тя ще продължава още дълго с всичките си ужаси. Обаче внезапно настана една промяна: изминаха само три месеца от времето, за което говорим, когато последните армии на съюзените южни държави се предадоха заедно с оръжията си. Тъй внезапен и така неочакван беше този преврат на нещата, че сърцата на всички бяха изпълнени с благодарност за избавлението от това ужасно военно бреме. Всички ликуваха и пееха химни като в столицата бяха афиширани следните думи: „Това е дело Господне; то е чудно в нашите очи!” Наистина, тогава имаше много, които бяха убедени, че неочакваното уталожване на размириците имаше една определена причина; но светът не знаеше това. Внезапното прекратяване на Френско-турската война в 1870г., на войната между Турция и Русия в 1877-1878г., на Испано-американската война в 1896г. и на Руско-японската война може да се посочат като по-късни примери.

Откр. 7:9 - „След това видях, и ето голямо множество, което никой не можеше да изброи, от всеки народ и от всичките племена, люде и езици, стоящи пред престола и пред Агнеца, облечени в бели дрехи, с палмови клони в ръцете си, **10.** и викаха с висок глас, казвайки: Спасението дължим на нашия Бог, Който седи на престола и на Агнеца! **11.** А всички ангели стояха около престола, и около презвитерите и четирите живи същества и паднаха на лицето си пред престола, та се поклониха на Бога, казвайки: **12.** Амин! Благословение и слава, премъдрост и благодарение, чест и сила и могъщество на нашия Бог веќе векове! Амин!”

След като запечатването е привършено, Йоан вижда едно неизброимо множество, което в блажено възхищение се покланя пред престола на Бога. Това са, несъмнено, изкупените от всички народи и племена, които ще възкръснат от мъртвите при второто идване на Христа.

От тук ние виждаме, че запечатването е последното дело, което се извършва за Божия народ преди да бъде преобразен.

Откр. 7:13 - „А един от презвитерите заговори и ме попита: Тия, облечените в бели дрехи, кои са и от къде са дошли? **14.** Аз му отговорих: Ти знаеш, господине. А той ми рече: Те са, които идат от голямата скръб; те опраха дрехите си и ги избелиха в кръвта на Агнеца. **15.** Затова са пред престола на Бога, Комуто служат денем и нощем в Неговия храм; И Тоя, Който седи на престола, ще разпростре skinята Си върху тях; **16.** Няма вече да огладнеят, нито да ожаднеят; тях няма да ги удари слънцето, нито някой пек; **17.** Защото Агнецът, Който е посред престола, ще ги пасе и води на живи изворни води; и Бог ще обърше всяка сълза от очите им.”

Ние сме склонни да приемем, че тези въпроси, които един от презвитерите задаваше трябва да са обърнали вниманието на апостола към една особена група. А за коя група би се отнасяло това загатване, ако не за 144-те хиляди, за които се говори в първата част на тази глава? Той беше видял тази група в нейното смъртно състояние, по времето, когато тя беше отбелязана с печата на живия Бог; а сега, когато тя стои между изкупените, преходът е тъй голям и сегашното ѝ състояние е тъй различно, че той не може вече да я познае като онази особена група, която беше видял да бъде запечатвана на земята. За тази група изглежда да са особено приложими следните качества:

1. Това са тези, които са дошли от голямата скръб - Наистина до известна степен за всички християни може да се каже, че те „ще влязат през много скърби в Царството Божие” (Деян. 14:22), обаче това тук се отнася особено за 144 000. Те преминават през извънредно тежко време, каквото не е имало, откак съществуват люде до онова време - Дан.12:1. Те изживяват такава скръб, както по времето на Якововия страх - Ерем. 30:4-7. Те стоят без Ходатай по време на ужасните сцени на седемте последни язви, явните знаци на Божия гняв към земята. Те идват от едно време на най-голяма скръб, макар и сами да бъдат запазени от нея.

2. Техните бели дрехи - Те изпират дрехите си и ги очистват в кръвта на Агнеца. За последното поколение, съвсем ясно е казано, че то ще получи бяло облекло - Откр. 3:5,18. Тогава ще стане явно, че

надеждата за живота им е почивала върху заслугите на Оня, Който проля кръвта Си на кръста и че Той е бил източникът на тяхната правда. За тях може ясно да се каже, че те са изпрали дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнеца.

3.Първите плодове (начатките) - Откр. 7:15 описва почетното място, което те заемат в Небесното царство, и как близко стоят те до Божия престол. На друго място те са наречени „начатъци на Бога и на Агнеца”- Откр. 14:4.

4.И няма вече да огладнеят, нито да ожаднеят - Откр. 7:16. От това ние разбираме, че някога те са били измъчвани от глад и жажда. Но за какво може да се отнася това? Без съмнение, то се отнася за някаква особена скръб и това може да се изтълкува с техните изпитания през времето на скръбта, особено през последните язви. През това време на праведните ще им се даде хляб и вода (Исая 33:16), и макар че това сигурно е достатъчно, за да поддържа живота им, то все пак, може да се случи, когато полетата с всичката растителност в тях бъде опърлена (Йоил 1:18-20), реките и водните извори бъдат превърнати в подобие на кръв (Откр.16:4) и светиите през онези дни ще търпят най-голям глад и жажда. Но влязат ли веднъж в Небесното царство, „те няма вече да огладнеят, нито да ожаднеят”. По-нататък се казва: „тях няма да ги удари слънцето нито някой пек.” Ние трябва да си спомним, че 144 000 символизират всички вярващи, които ще преживеят времето, когато на слънцето ще се даде да „гори с огън човеците” - Откр. 16:8,9. И макар да са запазени от смъртоносните последици на този пек, който ще унищожава безбожните около тях, не може да се допусне, че техните нерви ще са така претъпени, че да не чувстват мъчителното действие на този ужасен пек. Но, когато влязат в Небесния Ханаан (Небесното царство), те ще бъдат уверени, че пекът на слънцето не ще ги измъчва никога повече.

5.Агнецът ще им бъде пастир - Откр. 7:17. На друго място за тази група и за нейното време се казва, че те са, които следват Агнеца, където и да иде - Откр. 14:4. И двата израза отбелязват сърдечната и интимна връзка, за която сам Изкупителя ги е призовал. Псалмистът описва това сърдечно отношение със следните хубави думи: „Те се насищат от тлъстината на Твоя дом и от потока на Твоите сладости Ти ги напояваш”- Псалом 36:8.

Същото обещание за 144 000 се намира отчасти и в чудесното пророчество на Исаия: „Смъртта ще бъде погълната завинаги; и ще обърше Господ Бог сълзите от всичките лица, и ще отнеме укора от Своя народ по цялата земя; защото така казва Господ”- Исаия 25:8.

СЕДЕМТЕ ТРЪБИ

Глава осма

Със затръбяването на седемте тръби, започна залеза на Западната римска империя в резултат от ударите на варварските племена.

Откр. 8:1 - „И когато снен седмия печат, настана тишина на небето, за около половин час.”

Тишината е траела около половин час - Приблизително седем дни, ако вземем даденото време според Езек. 4:6 и Числа 14:34 - един пророчески ден е равен на една година.

Откр. 8:2 - „И видях седемте ангели, които стояха пред Бога, и дадоха им се седем тръби.”

Този стих ни въвежда в една нова и особена редица от събития. Печатите съдържаха историята на църквата през времето, в което се проповядваше Евангелието; а тръбите, предават политическите и военните събития през този период.

Откр. 8:3 - „Тогава дойде един ангел със златна кадилница и застана пред жертвеника; и му се даде много тамян, та с молитвите на всичките светии да го сложи на златния жертвеник, който беше пред престола. **4.** И димът от тамяна с молитвите на светиите се издигна от ръката на ангела пред Бога. **5.** И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от жертвеника и я хвърли на земята; тогава се появиха гласове, гръмотевици, светкавици и трус.”

Жертвеникът е кадилният олтар, който стоеше в първото отделение на земното светилище. Тук ни се дава още едно доказателство за това,

че и на небето има такова светилище със съответните богослужебни съдове, на което земното беше едно подобие. И така Йоан ни въвежда в това светилище чрез видението си.

Тук ни се представя едно дело, в което участват всички светии в Небесното светилище, което дело, несъмнено, представлява цялото изкупително дело на този завет. Това се вижда от тук, че ангелът принася тамяна „с молитвите на всичките светии”. Ние сме доведени до края на това дело. Това може да се заключи и от постъпката на ангела, който напълва кадилницата си с огън и я хвърля на земята; защото неговата работа е свършена - вече не ще бъдат възнасяни молитви, символизирани с тамян. А това става, когато Христовата ходатайствена служба за човеците в небето е завинаги завършена. Това дело на ангела бе веднага последвано от гласове, гръмотевици, светкавици и трус - точно същите събития, които според свидетелствата на други текстове от Свещеното Писание предшестват завършека на благодатното време за човеците (Откр.11:19; 16:17,18).

Откр. 8:6 - „И седемте ангели, които държаха седемте тръби се приготвиха да затръбят.”

След това встъпително въведение пророкът пристъпва към главната тема, седемте тръби, които заемат останалата част от тази и следващата глава. Сега седемте ангели се приготвят да затръбят с тръбите си, които представляват едно продължение от втората и седмата глава от пророчеството на Данаил; те започват с подялбата на древната Римска империя на десет по-малки царства (Западна Европа), което ни се описва от първите четири тръби.

Откр. 8:7 - „Първият ангел затръби, и се появи град и огън, смесени с кръв, и паднаха на земята; и третата част от дърветата изгоря и всичката зелена трева изгоря.”

Първото „горко” или тежко наказание, което постигна западащата Западна римска империя, беше войната с готите предводителствани от Аларих, която проправи път за по-нататъшни завоевания. Това нападение на готите стана след смъртта на император Теодосий, преди края на зимата, през януари 395г.

Първото нашествие на Аларих опустоши Тракия, Македония, Атика и Пелопонес, но не достигна до града Рим. При второто си нашествие,

обаче, главатарят на готите премина Алпите и Апенините и застана пред стените на „вечния град“, който скоро стана плячка на яростта на варварите.

„Град и огън, размесени с кръв“ паднаха на земята. Тези думи показват как ужасно щяха да вилнеят тези диви орди. „Градът“ означава тяхното идване от студения север, „огънят“ - опожаряванията, които те вършеха из градове и села, а „кръвта“ - ужасните кланета, които тези кръвожадни войници щяха да извършат над гражданите.

Първата тръба затръби към края на четвъртото столетие и се отнася за опустошителните нашествия на готите в Римската империя.

Не зная как историческите събития от онова време, през което тръбеше първата тръба, биха могли да се представят по-изразително, отколкото това описание, което Кейт дава в своето съчиение „Знамения на времената“, том 1: „По-дългите извлечения показват, колко всестранно и основно е разгледал Гибон историята на първата тръба. Това беше първата буря над територията на Римската империя и първата причина за нейното падане. Веднага след затръбяването на първата тръба, готите грабнаха оръжието и още преди настъпването на необикновено суровата зима, се втурнаха в походи по широките ледени мостове на реките. Плодородните полета на Фокис и Бьоотия, бяха веднага наводнени от дивите орди, мъжете избивани, а жените и добитъка отвлечани от опожарените селища.

Една ужасна буря се разрази над Римските народи; готите, в опустошителните си нашествия на запад, достигнаха от далечния север до портите на Рим. Този тъмен буреносен облак се събра над крайбрежията на Балтийско море и разрази гибелните си светкавици над бреговете на горни Дунав. Красивите долини на Галия, по които пасяха тучни стада, и бреговете на Рейн, обсипани с красиви къщи и цветущи градини - картина на мир и плодородие, внезапно бяха превърнати в пустиня, чийто еднообразен вид бе нарушен само от димящите развалини. Много градове бяха ужасно тиранизирани или ужасно разрушени, и хиляди човеци избити. Факелът на смъртта изсипа страшния си огън над повече от 17 провинции на Галия.

В публичното богослужение през онази епоха се стараеха усърдно да въздигнат светиите и мъчениците на католическата църква върху

олтарите на Диана и Херкулес. Единството на Римската империя беше нарушено, гордостта ѝ беше сломена и дивите орди на един чужд народ от далечния север, вилнееха победоносно над най-красивите провинции в Европа и Африка.”

Последната дума, Африка, е знакът за тръбенето на втория ангел. Сцената сега се пренася от бреговете на Балтийско море, на северното крайбрежие на Средиземно море, или от ледовитите области на север, към границите на нажежената Африка. На мястото на градоносната буря, която се беше разразила над земята, една грамадна горяща планина падна в морето.”

Откр. 8:8 - „И като затръби вторият ангел, нещо като голяма планина, пламнала в огън, се срина в морето; и третата част от морето стана на кръв, **9.** и умря третата част от морските одушевени същества; и третата част от корабите бе унищожена.”

Великата империя бе разделена на три части и често повтаряният в Откровението израз „третата част на земята” е едно загатване за третата част на империята, която всеки път страдаше под бича. Това разпадане на Римската империя стана при смъртта на император Константин, а именно между тримата му сина: Констанций, Константин II и Констанц. Констанций владееше на изток и откри резиденцията си в Константинопол, столица на империята. Константин II получи Британия, Галия и Испания; а Констанц - Илирия, Африка и Италия.

Елиот, когото Алберт Барнес цитира в обясненията си върху Откр. 12:4, казва върху това събитие от световната история: „Преди Римската империя да се разпадне окончателно на две части - на Западна и Източна империя, тя най-малко на два пъти беше разделяна на три части. Първият път в 311г. сл. Хр., когато Константин, Лициний и Максимин, си я поделиха; вторият път в 337г. сл. Хр., при смъртта на Константин, който я раздели между тримата си сина: Константин II, Констанций и Констанц.”

Тази история за звука на втората тръба се отнася за нашествията и завоеванията на Гензерих в Африка и по-късно в Италия. Неговите завоевания бяха главно по море, и затова за неговите триумфални походи с право може да се каже, че бяха като „голяма планина, пламнала в огън, която се срина в морето”. Първите четири тръби

се отнасят за четири забележителни събития, които допринесоха за разпадането на Римската империя; а тъй като под „първата тръба” са обозначени опустошенията на готите, под водителството на Аларих, то под „втората тръба”, трябва да спадат ония събития, които след това разтърсиха твърдините на царството и които допринесоха за неговото падане. Следващото голямо нашествие беше това на вандалите, под водителството на страшния Гензерих, между 428 - 468г. сл. Хр. Главното седалище на този велик вандалски главатар беше в Африка; но, както Гибон казва: „Откритията и завоеванията между черните племена не можаха да запленият неговото славолубие, и той отправи погледа си към морето; той реши да създаде една морска сила, и изпълни този си план най-ревностно и най-упорито.”

От Картаген той на няколко пъти предприемаше пиратски нападения, ограби Римската търговска флота и обяви открита война на Римската империя. За да сломи този владетел по море, тогавашният император, взе най-големи мерки. Той събра в сигурното и обширно пристанище на Картаген, в Испания, една флота от 300 дълги галерии и множество транспортни и други малки кораби. Опасността за Гензерих беше застрашителна и неговото проваляне изглеждаше неминуемо, когато съвсем неочаквано, няколко от съветниците на императора, които гледаха със завистливо и подозрително око на неговите успехи, издадоха целия му план. В резултат на техните тайни донесения, Гензерих изненада незащитената флота в Картагенския залив; много кораби бяха потопени, взети в плячка или изгорени, и така приготвленията от три години бяха унищожени в един ден. Последният отчаян опит, да се отнеме на Гензерих неограниченото му владичество по море бе направен в 468г. от Източно-римския император Лев.

Относно важната роля, която този смел пират е играел при провалянето на Рим, Гибон казва следните забележителни думи: „Името Гензерих заема в историята на разрушението на Рим същия ранг, който заемат имената на Аларих и Атила.”

Откр. 8:10 - „И като затръби третият ангел; падна от небето голяма звезда, горяща като светило и падна върху третата част от реките и водните извори; **11.** И името на тази звезда е Пелин; и третата част от водите стана на пелин и много човеци умряха от водите, понеже се бяха вгорчили.”

Този текст се прилага и обяснява с третото от важните събития, в резултат на които пропадна Римското владичество. Историческите данни за изпълнението на гласа на тази тръба ние дължим главно на няколко извлечения, от обясненията на Алберт Барнес по този предмет. При тълкуванието на дадения текст от Писанието трябва да се обяснят преди всичко следните точки:

- „Появяването на един предводител или главатар, който може да се сравни с една блестяща звезда.

- Неговото поприще, трябва да е особено блестящо. Той трябва да се появи внезапно, като метеор, и тогава да изчезне във водата.

- Неговият унищожителен път трябва да се простира главно върху ония части от земята, където извираат многобройни извори и реки,

- и неговото въздействие върху тези реки трябва да бъде такова, че като да вгорчава водите им, т.е. да причинява смъртта на много хора и големи опустошения в тази област. Това трябва да направи впечатление, като че във водите е паднала някаква горчива или отровна звезда, и те носят смърт на всички страни, през които протичат.”

Горчивата звезда, от този тръбен глас, се отнася за Атила, който начело на своите хуни, предприе опустошителни походи и гибелни нападения срещу Римската империя. За този завоевател, особено за неговата лична поява, Барнес казва: „Неговото появяване приличаше на появата на блестящ метеор от небето. Той дойде от изток с хуните и се впусна с бързината на падащ метеор върху империята. Сам той се считаше за син на Марс, бог на войната, и обичаше да се облича по един много набиващ се на очи маниер, така че ласкателите му казваха, че видът му ослепявал очите на оня, който го гледал.”

Относно мястото, където трябваше да се развият събитията, предсказани от гласа на тази тръба, Барнес прави следната забележка: „Вече се каза, че действието щеше да се изрази предимно над „реките” и над „водните извори”. Ако това трябва да се разбира буквално, или ако казаното тук се отнася, както при втората тръба за онази част от империята, която особено щеше да пострада от неприятелските нападения, то под това ние трябва да разбираме ония части от страната, които са богати с потоци, и особено ония, в които се намират изворите на тези потоци и реки; понеже върху „водните извори” действието щеше да бъде особено продължително.”

Исторически факт е, че Атила с ордите си вилнееше главно из Алпийските области, значи в ония части от Римската империя, където извираха реките, стичащи се към Италия. Гибон описва нашествията на Атила със следните думи: „Европа по цялата си ширина, която от Пент Евксинос до Адриатическо море, обхваща повече от 500 англ. мили, бе изведнъж наводнена от десетки хиляди варвари на Атила, които я завладяха и опустошиха.

И името на тази звезда е Пелин - Тези думи, които стоят в предшестващите стихове в по-тясна връзка, ни напомнят веднага за характера на Атила, за бедствията, причинени от него и за ужасите, които неговото име всяваше. Сам той се наричаше „бич Божий”.

„Един от неговите пълководци бичува и даже напълно унищожи бургундите по Рейн. Както при потеглянето при походите си, така и при завръщането си, те минавайки през земите на франките, подлагаха под сеч заложници и пленници без разлика. Двеста девици бяха изтезавани до смърт с особена и неутолима ярост от тия чудовища, които оставиха телата на нещастниците да бъдат разчекнати от буйни коне или да бъдат стъпкани под колелата на тежко натоварени коли. Останките от телата на нещастните жертви останаха да лежат непогребани из улиците, плячка на кучета и лешояди. Атила се хвалеше, че под копитата на конете му, никога не щяла да поникне трева. Императорът на Западната римска империя, Сенатът и народът дойдоха в смирение и треперящи от страх в лагера, за да укротят буйния гняв на Атила.”

Откр. 8:12 - „И като затръби четвъртият ангел, бе ударена третата част от слънцето, третата част от месечината и третата част от звездите, за да потъмнее третата им част, та третата част на деня, както и на нощта да не свети.”

Този тръбен глас символизира победоносния път на Одоакър, варварският главатар, който стои в такава близка връзка със залязването на Западната римска империя. Символите слънце луна и звезди се отнасят очевидно за големците на Римската империя, за нейния император, сенатори и консули. Епископ Нютон забелязва, че последният Цезар на Западната империя бил Ромул, който на подигравка бил наричан и Августул или „Малкият Август”.

Западната римска империя падна в 476 г. Целият строй на старата империя беше напълно обърнат и от световен владетел, Рим беше превърнат в мизерно кралство, подчинено на екзарха на Равена.

Под заглавие „Унищожението на Западната римска империя в 476 г. сл. Хр.“ Лич в съчинението си „Тълкувание на пророчеството“, т. 2 пише: „Нещастният Ромул Августул стана оръдие на собствения си позор, като в едно публично заседание на Сената се отказа от трона. От свое собствено име и името на народа Сенатът даде съгласието си за преместването на общата столица от Рим в Константинопол и с това напълно се отказа от правото да избира неговия глава, последната следа от онази сила, която някога налагаше законите си на света.

Почитта и славата на Рим, като повелител на света, загасна, и само името на владетеля на народите остана. Всеки знак на царско достойнство изчезна от града на цезарите; той, който някога владееше над народите, сега лежеше сломен в прахта, като втори Вавилон; и тронът, на който някога седяха цезарите, беше изчезнал. Последното дело, което някога тъй славният Сенат извърши сега, беше приемането на отказа от трона на последния Западно-римски император и премахването на императорската династия в Италия. Слънцето на Рим беше поразено.

На скоро след това се повдигна друг завоевател в Италия, остготът Теодорих, който без всякакви угризения на съвестта, се облече в пурпура, във властта и правата на победител. Теодорих бе провъзгласен от готите на 5 март 493г. за император, при колебливото, недоброволно и съмнително съгласие на Източно-римския император. Императорската мощ на Рим, чието общо или отделно седалище до тогава беше ту Рим, ту Константинопол, не се признаваше вече в Италия, и така „бе ударена третата част от слънцето“, което престана да изпраща и най-слаби лъчи. Мощта на цезарите в Италия бе скоро забравена, и един гот управляваше като цар на Рим.

Но макар че третата част от слънцето беше ударена и императорската мощ на града на цезарите бе унищожена, луната и звездите все още продължаваха да греят или да мъждукат още малко време в Западната империя посред готската тъмнина, тъй като Теодорих не премахна консулството и Сената (луната и звездите).

„Премахването на Римското консулство от Юстиниан в 541г.”, е заглавието на последният параграф в 40-та глава от историята на Гибон върху упадък и залязването на Римската империя. Приемничеството на консулите престана окончателно в 13-та година от управлението на Юстиниан.

Ето по такъв начин бе ударена третата част от слънцето, третата част от луната и третата част от звездите; тъй като през разцвета на Рим, императорското достойнство, консулството и Сенатът блестяха като слънцето, луната и звездите. Упадъкът и залязването на първите две, ние вече доказахме исторически, доколкото те се отнасят за Рим и Италия; а в края на периода на четвъртата тръба ние виждаме и изчезването на оня славен институт, Римския Сенат.

Елиот в своето съчинение: „Ора Апокалиптика”, в том. 1, посочва изпълнението на тази част от пророчеството чрез унищожението на Западната римска империя с думите: „Така се подготви катастрофата, която напълно заличи от земята Западната империя и нейния император. Славата на Рим беше отдавна изчезнала, провинция след провинция се откъсваха от него, а земята, която му остана, приличаше на пустиня. Властта си по море той беше изгубил, флотата и търговията му бяха съсипани, и съвсем малко му остана още от титлите и отличията на някогашната независимост. Скоро дойде времето, когато и те му бяха отнети. Около 20 години след смъртта на Атила и по-малко време след тази на Гензерих, който при един от своите пиратски походи направи едно посещение на „Вечния град” и чрез това ускори предстоящото му падане, - приблизително по това време се повдигна Одоакър, един главатар на херулите - това бяха остатъци от ордите на Атила, които се бяха установили в Алпите, на границата на Италия - и поиска да бъдат премахнати името и императорското достойнство на Западната римска империя. Последният Римски император Ромул Августул, беше само една сянка, годна само да покаже разликата между някогашното величие на Рим и сегашното му унижение. Той именно се отказа от трона, и Сенатът изпрати отличителните знаци на императорското достойнство със заявлението, че един император беше достатъчен за цялата империя. По такъв начин „потъмня третата част” от императорското слънце, третата част, която принадлежеше на Западната империя. При

последния договор между двата двора, цялата илерийска третина бе дадена на Източната империя, и след това последва действителното залязване на Западната империя - настъпи нощта.

След повече от 150 години, пълни с ужасни събития, „Блестящото слънце на света бе унищожено!” Един американски поет изразява същото, когато поразен от това така хубаво и вярно описание на пророка казва: „Рим гледаше как звездите на славата му падаха една след друга, докато не остана нито една, която да осветлява тъмната нощ с трептящата си светлина.”

Откр. 8:13 - „И видях и чух един ангел да хвърчи посред небето и да вика с висок глас: „Горко, горко, горко на живеещите по земята, от останалите тръбни гласове на тримата ангели, които ще затръбят!”

Колкото и големи да бяха бедствията, причинени от първите нашествия на тези варвари над империята, те бяха относително леки в сравнение с нещастията, които щяха да последват. Те бяха като предварителните капки на поройния дъжд, който скоро щеше да се излее над Римския свят. Трите останали тръби са засенчени от един облак на „горко”, както се казва в текста.

Този ангел не е един от седемте ангели с тръбите, а е един, който възвестява на света, че останалите тръби са тръби на „горко”, тъй като събитията под техните гласове ще бъдат още по-ужасни. Според това, следващият или петият тръбен глас е първото „горко”, шестият - второто „горко” и седмият - третото „горко”.

СЕДЕМТЕ ТРЪБИ

Глава девета

Продължение

Арабската експанзия в Европа

Откр. 9:1 - „И като затръби петият ангел, видях звезда паднала от небето на земята; и даде ѝ се ключа от кладенеца на бездната.”

При тълкуването на този тръбен глас ние отново ще цитираме от съчиненията на Кейт. Той казва много правилно: „По никоя друга част от Откровението не съществува такова единомислие между тълкувателите, както приложението на петата и шестата тръби на сарацините (арабите) и турците. Пък и самата действителност е така очевидна, че е невъзможно едно недоразумение, тъй като цялата глава на Откровението, вместо да обхване предмета с един, два стиха, е посветена по равно на описанието на двете тръби.”

Римската империя падна, както се бе и появила, чрез завоевания. Сарацините и турците направиха фалшивата си религия за бич на падналата римска църква, и поради това петата и шестата тръби са наречени не само „тръби”, но и „горко”.

Константинопол, за пръв път след падането на Западната римска империя, бе обсаден от персийския цар Косроеса.

Когато веднъж персийският цар разглеждал чудесата на изкуството и силата си, получил от един непознат жител на Мека, едно писмо, в което се умолявал да признае Мохамед като Божий пратеник. Обаче той отказал да послуша молбата му и скъсал писмото. „Така и Бог”, се провикнал арабският ясновидец, „ще разкъса царството на Косроеса и ще остави молбите му непослушани!” Мохамед, чието владичество граничеше с тези две огромни царства на изток (Персия и Константинопол), гледаше със скрита радост как те враждуваха взаимно; и още докато Персия беше в разцвета си, той се осмели да заяви, че няма да минат много години и римските знамена ще се издигнат отново победоносно.

„Косроес владееше всички Римски провинции в Азия и Африка; и цялата Римска империя по онова време се беше стопила до стените на Константинопол, защото ѝ бяха останали само още Гърция, Италия, части от Африка и няколко морски градове по Азиатското крайбрежие между Тир и Трапезунд. Едно шест годишно пребивание там беше накарало Персийският цар да се откаже от превземането на Константинопол, затова той склучи с римляните мир срещу един годишен данък от 1000 таланта сребро, 1000 копринени одежди, 1000 коня и 1000 девизи. Наистина Хераклий подписа този позорен мирен договор, използвайки обаче времето, което му бе дадено за набавяне на парите от изсмуканата държава и за приготвяне на едно смело и отчаяно нападение.”

„Персийският цар презираше непознатия сарацин и се надсмиваше над вестта на самозвания пророк от Мека. Дори и падането на Римската империя, не би отворило врата за мохамеданизма, нито за нахлуването на сарацините, които с оръжие в ръка се опитваха да наложат едно фалшиво учение, макар че владетелят на Персия и наследникът на Атила бяха поделили помежду си остатъците от някогашното царство на цезарите. Персите и римляните изчерпаха силите си поради непрекъснатите войни, и преди фалшивият пророк да беше предприел нападения с меч, ония които би трябвало да възпрат победоносния му поход и да сломят силата му, бяха вече сами поразени.”

„В сражението при Ниневия, което се води ожесточено от зазоряването на деня до 11-ия час, персите изгубиха 28 знамена, освен ония, които може би бяха строшени или изпокъсани; по-голямата част от армиите им бяха унищожени и те прекараха нощта на бойното поле, за да прикрият загубите си. Градовете и палатите на Асирия сега за първи път бяха разтворени за римляните.

Тези завоевания не дадоха на римляните никаква сила, а много повече показаха пътя на дивите орди на сарацините от Африка, които при разпространението на тяхното мрачно и заблудително мохамеданско учение, нахлуха като скакалци в Персийското и Римското царство”.

Не може да се желае по-добро изобразяване на събитията от това, което е дадено в заключителните думи на една глава от историята на

Гибон, от където са взети и цитираните по-горе извлечения:
„Макар армиите под водителството на Хераклий да бяха победоносни, все пак изглеждаше, като че свръхестествени сили ги бяха повече отслабили, отколкото подкрепили. Докато императорът празнуваше в Константинопол или в Ерусалим победите си, един незначителен град на границата на Сирия беше нападнат и ограбен от сарацините, и войските, които бяха изпратени в помощ, бяха отблъснати. Това събитие, наистина, е необикновено и е особено забележително, но е от значение и за това, понеже то беше едно встъпление към големи преврати. Грабителите бяха апостолите на Мохамед, които тяхната фанатична ярост беше изтласкала из пустинята, и така стана, че Хераклий през последните осем години от управлението си, отново трябваше да отдаде на арабите онези провинции, които беше заграбил от персите.”

„Звезда падна от небето на земята, и даде ѝ се ключа от кладенеца на бездната.” - Бездната се нуждаеше от един ключ, за да бъде отворена, и този ключ беше падането на Косроеса. Той беше скъсал презрително писмото, което му бе предадено от един непознат жител на Мека; и когато от блясъка на славата си, той изпадна в затвора на тъмнината, което никое око не можеше да прозре, неговото име изчезна в забрава преди това на Мохамед.

Като че полумесецът забавяше изгряването си, докато падне звездата. Косроес след едно пълно поражение и загуба на царството си, беше убит в 628г.; а най-забележителните събития през 629г. са завладяването на Арабия и първата война на мохамеданите срещу римляните.

„И като затръби петият ангел, видях звезда, паднала от небето на земята; и даде ѝ се ключа от кладенеца на бездната; и отвори кладенеца на бездната.” - Тази звезда падна на земята по времето, когато силата на Римското царство беше изчерпана и мощният владетел на Изтока лежеше мъртъв в тъмницата. Ограбването на един незначителен град на границата на Сирия, беше встъплението за един голям преврат. Грабителите бяха апостолите на Мохамед, които фанатичната ярост беше докарала от пустинята.”

Кладенецът на бездната - Същото значение на този израз се вижда по-ясно от думите на оригиналния текст, които означават „дълбок,

бездънен и необятен”, и затова може да се приложат за едно пусто, усамотено и несъградено място, както тази дума е употребена в Битие 1:2, изразявайки първоначалното хаотично състояние на земята. Тези думи сполучливо обясняват неизследваната пустиня на Арабия, откъдето ордите на сарацините се разпръснаха като скакалци по цялата земя, и падането на Персийския цар Косроес е сполучливо символизирано с отварянето кладенеца на бездната, в смисъл, че то подготви пътя на последователите на Мохамед, които напуснаха тъмната си страна, за да наложат с огън и меч, своите заблудителни и фалшиви учения по цялата източна страна.

Откр. 9:2 - „Тя отвори кладенеца на бездната, и излезе дим от кладенеца, като дим от голяма пещ; слънцето и въздухът потъмняха от дима на кладенеца.”

„Както вредните и често смъртоносни изпарения, които се издигат особено при южните ветрове в Арабия, така и мохамеданството от там започна да разпространява гибелното си влияние - то се повдигна изведнъж и се разпространи като дим от огнище, като пушек от фабрична пещ. Това е едно сполучливо изображение на учението на Мохамед, което изпква още по-ясно, когато го сравним със силната светлина на Христовото Евангелие; то не беше като последното, светлина от небето, а облак от дим, излизащ от кладенеца на бездната (Арабия).”

Откр. 9:3 - „И от дима излязоха скакалци по земята; и даде им се власт, каквато власт имат земните скорпии.”

„Една фалшива религия се появи, и макар че трябваше да бъде само един бич поради престъпленията и идолослуженията на римската църква, тя изпълни света с тъмнина и заблуда. Цели пълчища сарацини се пръснаха като скакалци по земята и скоро техните опустошения обхванаха Римската империя от изток до запад. Градушката дойде от ледовитите крайбрежия на Балтийско море, а огнената планина падна от Африка в морето; а скакалците (сполучливо изображение на арабите) нахлуха от Арабия, тяхната родина. Те напредваха опустошително, разпространявайки новото си учение; при това, тласкани от алчност и религиозен фанатизъм, те плячкосваха и издевателстваха навсякъде, където минаваха.

Тяхната мощ е представена още по-характерно чрез това, че им се даде власт, „каквато имат земните скорпии”. Техните нападения са не само бързи и силни; онова крайно честолюбие, което държи повече на оскърблението, отколкото на причинената вреда, играе голяма роля в борбите на арабите. Една неприлична постъпка, една оскърбителна дума може да се изглади само чрез смъртта на оскърбителя, и при това те остават така спокойно упорити, че цели месеци, понякога и години дебнат за случай да си отмъстят.”

Откр. 9:4 - „Но им се каза да не повреждат тревата по земята, нито някой злак, нито някое дърво, а само ония човеци, които нямат Божия печат на челата си.”

Мохамед умря в 632г. и неговото място зае Абукерк. След като затвърди достатъчно влиянието и властта си, той отправи до всички арабски племена едно писмо, от което даваме следните извлечения:

„Когато се борите за Бога, бъдете мъжествени и не обръщайте гръб на неприятеля; също не осквернявайте победната си слава с кръв от жени и деца. Не повреждайте палмови дървета и не опожарявайте житни ниви; не сечете плодни дървета и от добитъка вземайте само толкова, колкото ви е нужно за храна. Когато правите обрек или завет, пазете го като ваша честна дума. По пътя си ще срещнете набожни хора, които живеят усамотено в манастири и са решили да служат по такъв начин на Бога; тях оставяйте спокойни, не ги избивайте и не разрушавайте манастирите им. Ще срещнете и друг вид хора, които принадлежат към сатанинското съборище и носят главите си остригани; на такива разцепвайте черепите и не им оказвайте милост, докато не обещаят или да приемат учението на Мохамед или да платят данък.”

Това са според сведенията на Гибон единствените предписания, които Абукерк е дал на главатарите си и които от своя страна трябвало да ги разпространят между сарацинските племена. Тези нареждания изтъкват същите точки, както пророчеството. **Абукерк (халифът) е действал в послушание към една по-висша сила, а не по поръчка на един човек. И когато той възнамеряваше да обяви война на християнската религия - отстъпила от Христовото учение, и на нейно място да разпространи мохамеданството, той**

повтори буквално думите, които Христовото откровение, му беше предварително сложило в устата.

Павликените, наследници на богомилите и останали верни на Христовото учение, са били покровителствани от мохамеданите.

Божият печат на челата им - В обясненията в Откр. 7:1-3 ние вече казахме, че Божият печат е съботата според четвъртата заповед, и макар че историята съвсем не отминава мълчаливо факта, че през всички времена, докато се е проповядвало Евангелието, е имало хора, които са съблюдавали истинската събота, все пак мнозина задават въпроса: „Кои са тия, които по онова време са имали печата Божий и чрез това са били пощадени от издевателствата на мохамеданите?“ Отговорът на този въпрос читателят лесно ще намери, когато си спомни, че, както по-горе казахме, през цялото време на Новия завет е имало хора, които са носели Божия печат на челата си или с други думи, са били искрени пазители на истинската събота. По такъв начин се премахват всички трудности, защото това е всичко, което Откровението в действителност твърди. Този текст ни представя и друга класа хора, а именно ония, които не носят Божия печат и от което следва, че тия, които го носят, биват запазени. Ето защо и при изпълнението на това пророчество, ние виждаме странната картина, как нахлуващите неприятели пощадяват всичко онова, което такива войски обикновено унищожават, а именно растителността и произведенията на земята, и как те, вследствие решението да погубват ония човеци, които нямат Божия печат на челата си, поразяват черепите на известна класа набожници с остригани глави, принадлежащи към сатанинското съборище.

Това несъмнено беше една класа от монаси, или едно религиозно общество в Римската католическа църква, срещу които мохамеданите отправиха оръжията си. Изглежда много уместно и съобразно Божия план, че те се описват като такива, които нямат Божия печат на челата си, тъй като тъкмо те са църквата, която отне печата на Божия закон и по такъв начин премахна истинската събота като на нейно място постави един фалшив празник - неделята. Хората, които Абукерк беше заповядал да бъдат пощадени, притежаваха Божия печат и съставляваха Божия народ. Ние имаме достатъчни основания да вярваме, че отбелязаните с Божия печат, не са били повредени, когато другите, за които се казва ясно, че нямаха този печат, погинаха от

меча; и по такъв начин разясненията на Откровението се покриват напълно.

Откр. 9:5 - „И позволи им се да не ги убиват, но да ги мъчат пет месеца (150 години); и тяхната мъка беше като мъка от скорпия кога ожили човека.”

Техните постоянни нашествия във Византийската земя и честите им нападения в самия Константинопол бяха една непрестанна язва за цялата Източна римска империя; същевременно обаче, те не бяха в състояние, независимо от дългото време, да постигнат пълно подчинение, и постоянните им нападения служеха само за това, да нанасят тежки рани на една идолопоклонска църква, чиято глава беше папата. На тях беше поръчано да измъчват и да нараняват, но не и да убиват и да погубват напълно; и чудното при това беше, че те наистина правеха това.

Откр. 9:6 - „В ония дни хората ще търсят смъртта, но няма да я намерят; и ще поискат да умрат, но смъртта ще побегне от тях.”

Животът беше дотегнал на хората, тъй като те оставаха запазени само за нови язви и понеже всичко, което те почитаха за свято, се тъпчеше в пръстта и всичко, което им беше скъпо, беше в постоянна опасност. Дивите сарацини се отнасяха с тях високомерно, и когато им се дадеше за момент спокойствие, то това ставаше само за нови и още по-страшни нападения, подобно на ужилвания от скорпии.

Откр. 9:7 - „По своя си вид скакалците приличаха на коне, стегнати за бой; на главите им имаше като че златоподобни венци, а лицата им бяха като лица човешки.”

Арабските коне спадат към най-добрите на света, и Арабия се слави с умението и изкуството си в язденето. Брадатите араби, бързи като скакалци и въоръжени като скорпии, бяха всеки момент готови да полетят в борба.

На главите им имаше като че златоподобни венци - Когато в 622 г. Мохамед влезе в Медина и за пръв път бе посрещнат като княз, тогава поради липса на знаме, развяваха чалма пред него.

А лицата им бяха като лица човешки - Сериозността и непоколебимостта на характера на арабина си личи във външния му вид; неговият единствен жест е гладенето на брадата, която е основен знак за неговата мъжественост. Арабите много лесно се наскърбяваха, ако се кажеше нещо лошо за брадите им.

Откр. 9:8 - „Имаха коси като косите на жени, а зъбите им бяха като на лъвовете.”

Дългата коса беше украшение за жените, но у арабите и мъжете пускаха косите си дълги подобно на жените; един обичай, за който ни съобщават Плиний и др. историци. Обаче в характера им нямаше нищо женствено; напротив, смелостта и отмъстителността им са представени чрез сабите им, които бяха като лъвски зъби.

Откр. 9:9 - „Имаха и брони като брони от желязо; и шумът на крилето им беше като шум от колесници с много коне, които тичат на бой.”

Бронята - Бронята се употребяваше от арабите по времето на Мохамед. В сражението при планината Оход - второто, което Мохамед води - с корейша от Мека, в 624 г., седемстотин мъже тогава бяха въоръжени с брони.

Шумът на крилето им - Нападението на арабите се състоеше главно в кавалерията и стрелянето с лъкове. Едно побутване с ръка, - и конете им полетяваха с бързината на вятъра. „Шумът от конете им беше като шум от колесници с много коне, които тичат на бой.” Бързината, с която те извоюваха такива важни победи, граничи с невероятното; техните нападения се извършваха за момент и водеха еднакво успешно борбите си и с римляни и с перси.

Откр. 9:10 - „И имаха опашки като на скорпии, а на опашките им имаше жила; и дадена им бе власт да пакостят на човеците 5 месеца.

11. За цар на себе си имаха ангела на бездната; името му по еврейски е Авадон, а по гръцки - Аполион (погубител).”

- Тук се явява се въпросът: На кои човеци щеше да се пакости 5 месеца? - Несъмнено на същите, които след това (виж ст. 15) трябваше да бъдат убити. „Третината от човеците” или третата част от Римската империя - гръцката източна част от нея.

И над себе си имаха цар (ст. 11) - От смъртта на Мохамед до края на 13-ия век мохамеданите бяха разпределени в различни племена, от които всяко си имаше свой главатар, без да ги свързва обща поданическа връзка. Едва малко преди края на 13-ия век Отоман основа едно царство, което от тогава е известно с името Отоманска империя и което обхващаше най-видните мохамедански племена, като ги обединяваше в една огромна монархия.

Характерът на царя - Текстът го нарича „ангелът на бездната”. „Ангел” означава вестител или служител, добър или лош. „Ангелът на бездната” е главното оръдие на религията, която се появи, щом се разтвори споменатата по-рано „бездна”. Тази религия е мохамеданството, а султанът е нейното главно оръдие. Султанът или Великият везир, е също върховен господар на халифите и на първосвещениците; и така в негово лице е обединено едновременно и най-високото духовно достойнство и най-голямата светска власт.

Името му - По еврейски то е „Авадон”, погубител; а на гръцки-„Аполион”(изстребител или унищожител). И това беше в действителност основната черта на Отоманската империя. Но кога нападна Отоман Византийската империя? - Според статията на Гибон „Упадъкът и захождането на Римската империя”, Отоман е навлязъл в територията на Никомидия на 27 юли 1299г. Периодът на тези мъчения трябваше да започне, обаче, само след първото нападение на арабите - на 27 юли 1299 г.

„И дадена им бе власт да пакостят на човеците пет месеца”. Според тези думи тяхната мисия се състоеше само в това, да измъчват човеците чрез непрекъснати плячкосвания, но не и да ги унищожават. Пет месеца, пресметнати по 30 дни, дават 150 пророчески дни, т.е. 150 действителни години. Вземем ли за изходна точка 27 юли 1299г., виждаме, че тези години се простират до 1449г., през който период турците постоянно воюваха с Византийската империя, без да успеят да я завладеят. Те си присвояваха доста провинции и претендираха да я притежават, но въпреки това Гърция продължаваше да съществува като независима държава. Обаче в 1449г., годината в която изтичаха 150-те години, настана един обрат, историята на който ни се описва в следната тръба.

Турската експанзия в Европа

Откр. 9:12 - „Едното горко мина; ето, две горки още идат след това. **13.** И като затръби шестият ангел, чух един глас от четирите рога на златния жертвеник, който е пред Бога; **14.** гласът говореше на шестия ангел, у когото беше тръбата: Освободи четирите ангела вързани при голямата река Ефрат. **15.** И бяха освободени четирите ангела, които бяха приготвени за тоя час и ден и месец и година, за да убият третината от хората.“

Първото „горко“ щеше да трае от появяването на мохамеданството до края на 5-те месеца, и след това щеше да започне второто. Когато шестият ангел затръби, издадена бе заповед да се премахнат ограниченията, които бяха възложени на народите посредством делото на мъчителите; сега тяхната поръчка беше разширена - да убият „третината от хората“. Тази заповед излезе от четирите рога на златния жертвеник.

Четирите ангела - Това са четирите главни султанства, от които се състоеше Отоманската империя и които лежаха по течението на реката Ефрат. Техните столици бяха: Алепо, Икония, Дамаск и Багдат. До сега четирите ангела бяха задържани, но сега те бяха отпуснати по заповед на Бога.

В 1449 г. умря гръцкият император Йоан Палеолог, без да остави наследник, и неговият брат Константин го наследи. Той обаче не се осмели да се възкачи на престола без съгласието на турския султан Амурат, и затова изпрати посланници до него, за да изпроси позволение да приеме императорската титла - което му бе дадено. Този исторически факт сигурно трябва да се вземе под съображение във връзка с това пророчество. Не чрез жестока война бе съборено царството на гърците и унищожена свободата им, но те сами доброволно предадоха независимостта си в ръцете на турците. Константин призна властта и върховенството на турците, когато действително заяви: „Аз мога да управлявам само с вашето разрешение.“

Четирите ангела бяха освободени за един час, един ден, един месец и една година, за да убият „третината от хората“. Времето, през което отоманите, щяха да господстват над Константинопол,

щеше да трае общо 391 г. и 15 дни. Една пророческа година има 360 пророчески дни или 360 действителни години; един пророчески ден е една действителна година, а един час или 1/24 от един пророчески ден, състоящ се от 360 действителни дни, дава 15 действителни дни. Само като съберем отделните числа получаваме 391 години и 15 дни.

Макар че с доброволното подчинение бяха премахнати ограничения на четирите ангела, друго бедствие застрашаваше столицата на империята. Султан Амурат, на когото се беше подчинил Константин XIII, и с чието одобрение управляваше в Константинопол, умря на скоро след това и бе наследен в 1451г. от Мохамед II, който от сърце желаше да направи Константинопол столица на царството си. За тази цел, той направи големи приготовления за обсадата на града. На 6 април 1453 г. той започна обсадата му, и на 16 май същата година го превзе; в същия ден бе погребан и последният Константин. И сега градът на източните цезари стана централната точка на Отоманската империя.

Оръжията и начинът на воюването, с които Константинопол трябваше да бъде нападнат и завладян, са описани ясно от пророка в следните стихове:

Откр. 9:16 - „И числото на конните войски беше двеста милиона; и аз чух броя им.”

Неизброими бяха множествата коне и ония, които яздеха на тях! Гибон описва първото нападение на турците над Византийската империя с думите: „Милиони турски конници покриха една линия от 600 мили, от Таврус до Ерзерум, и кръвта на 130 000 християни беше благодарствена жертва на арабския пророк.” Числото 200 млн. включва всички турски войници, които са празнували победите си в течение на 391 години и 15 дни.

Откр. 9:17 - „И тъй видях конете във видението, и ездачите им, облечени в брони огнени, хиацинтови и жупелни; главите на конете бяха като глави на лъвове и от устата им излизаше огън, дим и жупел.”

Първата част на това описание се отнася за външния вид на ездачите. Главите на конете изглеждаха като глави на лъвове. С това сигурно се

означава тяхната сила, храброст и буйност. Последната част от стиха говори несъмнено за употребата на барут и огнестрелни оръжия при воюването, които тогава неотдавна бяха изобретени. Когато турците стреляха от конете с огнестрелните си оръжия, на онзи, който наблюдаваше отдалеч, му се виждаше, като че огънят, димът и жупелът излизаха из устата на коня.

Забележка: Много тълкуватели приемат единодушно, че огънят, димът и жупелът от това пророчество се отнасят за употребата на барута, с каквото си служеха турците във войната им с Източната империя. Почти всички разбират под това тежките огнестрелни оръдия и топове; обаче Откровението съвсем ясно говори за „коне”, а за огънят казва, че „излизаше от устата им”, от което може да се заключи по-скоро за по-малки огнестрелни оръжия, и то употребени от конници. И Барнес мисли, че случаят е такъв; а друго доказателство в полза на това твърдение ни дава едно изречение от Гибон. Той казва: „Непрестанните залпове от стрели и копия бяха придружени от дима, гърмежите и огънят на пищовите и топовете им.” Това е едно добро историческо доказателство за това, че турците са употребявали пищови; а също неоспоримо е, че във войната те са си служили повече с конници. Относно употребата на огнестрелни оръжия от турците при обсадата на Константинопол Елиот в своята „Ора Апокалиптика” том 1, казва: „На огъня, дима и жупела, на артилерията и на огнестрелните оръжия на Мохамед, се дължи унищожението на „третината от човеците”, т.е. превземането на Константинопол и причиненото чрез това падане на Гръцкото царство. Бяха изминали около хиляда години от основаването на този град от Константин, и през това време, готи, хуни, авари, перси, българи, сарацини, руси, а и самите отомани го бяха жестоко нападали и обсаждали. Но неговите крепости бяха непревземаеми; Константинопол продължаваше да се държи, а заедно с него и Византийската империя. Затова султан Мохамед боязливо търсеше средство да премахне тези укрепления; той се обърна към един леяр на топове, дошъл при него като беглец от Унгария с въпроса: „Можеш ли да ми излееш един топ с такъв калибър, че да може да пробива стените на Константинопол?” Веднага в Адрианопол (Одрин) бе уредена леярница и се започна изливането на топове; обучена бе артилерия и бе предприета обсада на града. За забелязване е как Гибон, винаги безпристрастен тълкувател на

Откровението, при своето красноречиво и сполучливо описание на окончателното пропадане на Византийската империя, изтъква на първо място новите военни оръжия. Преди това той описва историята на изнамирането на барута - една смес от силитра, сяра и дървени въглища,- показва как тази смес е била употребявана още по-рано от султан Амурат, и как Мохамед открил в Адрианопол леярница за топове и други оръжия. Той описва, как копия и стрели хвърчали, придружени от дима и гърмежите на топовете, и огъня на пишовите; тогава представя марша на турските артилерийски колонии, които обстрелвали от 14 батареи най-силно укрепените пунктове. Тези крепости, които в течение на столетия са противостояли на всички неприятелски нападения сега биват разрушавани от всички страни от отоманските топове, образуват се процепи и наблизко до портите на Сан Романус четири военни кули биват изравнени със земята. От окопите, от военните параходи и от мостовете - на всички страни гърми артилерията на турците; двойните зидове на града се свличат в куп развалини, турците нахлуват масово през процепите и Константинопол пада на 29 май 1453г.; Неговата власт е преминала и ислямът потъпква християнството в земята. Огромната църква Света София е превърната в джамия. Както вече казахме, наистина за забелязване е, как характерно и сполучливо приписва Гибон, превземането на града и унищожението на Гръцкото царство от Отоманската артилерия. А какво друго е това, освен едно тълкуване на думите на това пророчество? Чрез тези три неща, а именно: „огън, дим и жупел, излизаци из устата им”, бе избита третината от хората.”

Откр. 9:18 - „От тия три язви - огъня, дима и жупела, излизаци от устата им, умря третината от хората; **19.** Защото тяхната сила беше в устата им, а опашките им, прилични на змии, имаха глави, с които пакостяха.”

Тези стихове говорят за ужасните последствия, предизвикани от новия начин на воюване; защото само тези нови средства - барут, огнестрелни оръжия и топове - причиниха падането на Константинопол и подчинението му на турците.

Мохамеданите щяха да господстват над гърците през един период от 391 години и 15 дни. Като вземем края на 150-те години, 27 юли 1449г., за начална точка на този период, той ще завърши на 11 август

1840г. Според начина, по който отоманите получиха върховното господство чрез доброволното признаване от страна на гръцкия император като той пое управлението само след като поиска разрешение от турците, ние би трябвало да заключим, че и захождането и упадъка на турската свобода щеше да настъпи по същия начин; т.е. че след изтичането на определеното време, на 11 август 1840г. султанът трябваше доброволно да отстъпи на християнските сили своята независимост, точно така, както той преди 391 години и 15 дни я беше получил от ръцете на християнския император Константин Палеолог XIII. След тази дата турската сила отслабна в Европа и се подчини на великите сили.

На това заключение и на това изпълнение на пророчеството Йосиф Лич - един от пионерите на адвентното движение в съчинението си „Второто идване на Христос” посочи още две години преди събдването на предсказаното събитие, в 1838г. Онова, което тогава беше само пророческо пресмятане, сега е станало действително, и сега се явява въпросът: Какъв беше резултатът, съвпада ли се събдването на онова събитие действително с горните предположения? Това може да се изрази в следния въпрос: Кога изгубиха независимостта си мохамеданите от Константинопол? - Вече доста време преди 1840г. султанът беше влязъл във война с Мехмед Али, пашата на Египет. В 1838 г. чрез посредничеството на външни посланници, военните действия бяха преустановени за известно време; но в 1839 г. те отново бяха подхванати и се разрази в една голяма битка между армиите на султана и тези на Мехмед, в която първият беше бит и окончателно сразен, а флотата му бе отвлечена от Мехмед в Египет. Така пълна беше загубата на султана.

Такова беше и положението на нещата, когато в 1840г. Англия, Русия, Австрия и Прусия се намесиха и взеха решение за едно миролюбиво разрешаване на въпроса, защото беше явно, че ако се оставеше Мехмед да действа свободно, той скоро щеше да заеме трона на султана.

Султанът прие посредничеството на великите сили и с това предостави доброволно разрешението на въпроса в техните ръце. Свика се в Лондон една конференция на силите, на която присъства и шейх Ефенди Бей Лиджис като турски пълномощник. Съставен бе един меморандум, който беше предложен на египетския паша, в който султанът му предлагаше да владее до живот наследствените

притежания в Египет, а в Сирия - областта от Суетския канал до Тиберийското езеро с провинция Акра. Срещу това обаче, той трябваше да опразни заетите от него по онова време султански владения и да върне флотата му.

Султанът изпрати Рифат бей с един държавен кораб в Александрия, за да връчи меморандума на пашата; и това стана на 11 август 1840г.! В същия ден султанът отпрати и една нота до посланиците на четирите велики сили, за да поиска нареждания как да се държи в случай, че пашата би отказал да приеме условията на меморандума.

Срокът от 391 години и 15 дни, през който Отоманската империя трябваше да съществува като сила, беше изтекъл, и къде беше останала сега независимостта на султана?- Тя му беше отнета. Кой имаше сега в ръцете си върховния надзор над Турското царство? - четирите велики сили. И сега турската държава дължи съществуването си само още на толерантността на тези християнски сили. Така пророчеството бе буквално изпълнено.

От момента, когато в 1838г. бе публикувано даденото по-горе изчисление от Йосиф Лич, посочената за изпълнението на пророчеството дата се очакваше от хиляди с най-напрегнат интерес. Точното съвпадане на предсказаното събитие беше едно доказателство за правилното тълкувание на пророчествата и тласна с една голяма сила напред Адвентното движение, което по онова време тъкмо беше започнало да привлича вниманието на света. Много атеистичните клубове тогава престанаха да воюват против Библията.

Господ владее над земята, над природните закони и над народите. В Йов 38:11 се казва: „И рекох: До тук ще дохождаш, но не по-нататък; и тук ще се спират гордите ти вълни!”

Откр. 9:20 - „И останалите човеци, които не загинаха от тия язви, не се покаяха за делата на ръцете си, та да се не поклонят вече на бесовете и на златните, сребърните, медните, каменните и на дървените идоли, които не могат нито да виждат, нито да чуват, нито да ходят. **21.** И не се покаяха за убийствата си, нито за магьосничествата си, нито за блудствата си, нито за кражбите си.”

Бог иска хората да обърнат внимание на Неговите съдби и да вземат присърце поуците, които Той иска да им даде чрез тях. Но как бавни сме ние в учението и как слепи за знаците на провидението! Събитията, които станаха под шестия тръбен глас образуват второто горко; но и тези язви не накараха човечеството да подобри нравите си, и ония, които останаха неповредени, не видяха Божиите знаци на земята. Поклонението на бесове, на зли духове, на обожавани умрели и на златни, сребърни, медни, каменни и дървени идоли е изпълнено чрез почитането на светии и чрез идолослужението в Римо-католическата църква. А в същото време никога не са липсвали убийства, магьосничества (чудеса, които са били уж извършвани чрез посредничеството на умрели светии), разврат и грабежи в страните, в които владееше предимно Католическата църква.

Дивите орди на сарацините (арабите) и турците бяха изпратени като бич и наказание от Бога за отпадналото християнство. Хората претърпяха наказанието, но не се покаяха и не се поправиха.

Турската експанзия в Европа бе спряна пред портите на Виена в 1529 г.

ПРОВЪЗГЛАСЯВАНЕ НА АДВЕНТНАТА ВЕСТ

Глава десета

Откр. 10:1 - „И видях друг силен ангел, който слизаше от небето, облечен в облак; над главата му имаше дъга, лицето му беше като слънцето и краката му като огнени стълпове. И държеше в ръката си разгънатата книжка; и положи дясната си нога на морето, а лявата на земята.”

В това описание ние срещаме друг случай на прекъсване на последователния ред на мисълта; тази глава тук е вмъкната като в скоби между шестата и седмата тръба.

Едно пророчество, поставено като в скоби - Деветата глава завърши със събитията на шестата тръба, а седмата тръба затръбва едва в 15-ия стих на 11 глава, затова цялата десета глава и първите 14 стиха от 11 глава са вмъкнати като в скоби между шестата и седмата тръба. Всичко, което стои в тясна връзка с гласа на шестата тръба е отбелязано в деветата глава. Тия пророчества заемат цялата десета глава и първите 14 стиха на 11 гл. Най-напред ще определим времето на Тройната ангелска вест.

Книжката - „В ръката си държеше разгъната книжка.” От тези думи трябва да заключим, че книжката по-рано трябва да е била затворена. Ние четем в пророчеството на Данаил за една книга, която до известно време трябваше да бъде затворена и запечатана: „А ти Данаиле, затвори думите и запечатай тая книга до последното време; когато мнозина ще я изследват и знанието ще се умножава.” - Дан. 12:4. Тъй като тази книга трябваше да остане затворена до последното време, то следва че в последното време тя трябваше да бъде отворена; и тъй като в пророчеството се споменава за нейното затваряне, то значи, че и отварянето ѝ ще бъде споменато в пророчеството заедно с ония събития, които щяха да станат в последното време.

Свещеното Писание на никое друго място не говори за затваряне и запечатване на една книга, с изключение на Данаиловото пророчество, а и само разгледаният от нас текст в десетата глава на Откровението говори за отварянето на една книга. По-нататък ще видим, че съдържанието на двете книги е едно и също. Книгата, за която бе казано на Данаил да я затвори и запечата, се отнася за това време, понеже той каза: „Кога ще бъде свършека на тези чудеса?” Също така и ангелът, който слиза от небето, с разгъната книжка в ръце, въз основа на която той оповестява времето, донася една вест, че „не ще да има време вече” (Откр. 10:5,6). Не е нужно никакво друго доказателство, за да се докаже, че двата текста се отнасят за една и съща книга, нито за да се изтъкне, че книжката, която ангелът държи разгъната в ръцете си, е книгата от Данаиловото пророчество. С това ни се представя една важна точка относно определянето на времето на тази ангелска вест, защото ние видяхме, че пророчеството, особено пророческите периоди на Данаил, трябваше да останат неразкрити до последното време; а щом това е същата книга, която ангелът държи разгъната в ръцете си, от това следва, че той ще разгласи вестта си едва след като дойде времето за разтварянето

на книгата или когато настане последното време. Остава ни да си изясним кога започва последното време. Книгата на Данаил ни дава достатъчно осветление по това. В Данаил 11 глава от ст. 30 нататък ни е описан един образ на папската власт, а в ст. 35 четем: „И от разумните някои ще пострадат, за да бъдат опитани, та да се очистят и да се избелят за последното време.” Това беше периодът на владичеството на малкия рог, времето, през което светиите, времената и законите бяха предадени в ръката му и щяха да бъдат ужасно преследвани от него. Този период се простираше от 538 г. до последното време и завършваше в 1798 г., в която година изтичаше периодът от 1260 години, през който папството щеше да упражнява властта си. Значи от тук започва последното време, времето за разтварянето на книгата; от тогава мнозина са я изследвали и разбирането на Божественото откровение е станало чудно дълбоко.

Времето на събитията от 10-та гл. на Откровението може да се определи още и от факта, че този ангел е същият като този от 14-та гл. Общите неща и в двамата се виждат лесно: **1.** Те и двамата имат да съобщат една особена вест. **2.** И двамата съобщават вестта си с висок глас. **3.** И двамата си служат със същия израз относно могъщия Бог, Творецът на небето и на земята, на моретата и на всичко, което е в тях. **4.** И двамата възвестяват едно определено време, когато единият се заклева, че е дошъл краят на времето, а другият, че е настанал часът на Световния съд. Вестта от Откр. 14:6,7 за съда се дава едва след започването на последното време и затова трябва да се приложи за последното поколение, защото то ще проповядва часа на идващия Световен съд. Нито ап. Павел, нито Мартин Лутер, нито неговите съратници проповядваха, че часът на Съда е настанал. Ап. Павел проповядваше, че той щеше да настане в едно далечно бъдеще, а Лутер го определяше за след около 300 години. Ап. Павел дори предупреждаваше църквата да се пази от проповедници, които щяха да казват, че пришествието щяло да настане преди известни събития. Така във 2 Солунци 2:1-4 четем: „А колкото за пришествието на нашия Господ Исус Христос и нашето събиране при Него, молим ви, братя, да не се поклащате лесно от здравия разсъдък, нито да се смущавате било от дух, било от слово, или от послание уж от нас изпратено, като че вече е настанал денят на Господа. Никой да не ви измами по никой начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта,

който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог или на когото се отдава поклонение, щото той седи (като Бог) в Божия храм и представя себе си за Бог.” Тук ап. Павел ни говори за човека на греха, за малкия рог или папството и характеризира целия период на папската тирания, който щеше да трае 1260 години и щеше да свърши в 1798 г. Затова от 1798г. започна да се проповядва, че денят Христов е наближил. От 1798г. настава последното време и печатът на книжката бе счупен. От това време, значи, излиза ангелът от Откр. 14:6,7, възвестявайки настъпването на Божия световен съд, и това трябва да е и времето, когато ангелът от 10-та гл. застава на морето и на земята, заклевайки се, че „не ще да има вече време.” Идентичността на тези два ангела е безспорна, и доказателствата, които се отнасят за определяне на времето на първия, са еднакво валидни и затова на втория. Съвременното поколение е свидетел на изпълнението на двете пророчества, тъй като проповядването на второто Христово пришествие, особено през годините 1840-1844г., е точно изпълнение на пророчеството от Откровението. Положението на ангела, с единият крак на морето и с другият на земята, означава обширното разпространение на неговата вест по море и по суша. Ако вестта му беше предназначена само за една определена страна, той би застанал само на сушата; но понеже единият му крак е стъпил на морето, от това ние можем да заключим, че неговата вест ще се разпространи далеч зад океана и ще достигне до най-отдалечените народности на различните континенти. И верността на нашето заключение се потвърждава от факта, че гореспоменатата проповед за второто Христово идване е проникнала до всички мисионски станции по целия свят. (За повече по това виж обясненията на гл. 14.)

Откр. 10:3 - „И извика с висок глас, както лъв рикае, а когато извика, седемте гърма проговориха със своите гласове. **4.** И когато седемте гърма проговориха с гласовете си, аз щях да пиша; но чух глас от небето да ми казва: Запечатая това, що говориха седемте гърма, и недей го писа.”

Седемте гърма - Гласовете на седемте гърма са опитностите на адвентистите от онова движение и печалното разочарование, което те преживяха. Гласовете говореха за нещо, което сигурно не щеше да бъде от полза, ако църквата го знаеше; и ако Бог от по-напред беше описал явно разочарованието на Адвентното движение, с това Той просто би попречил на това движение, което се развиваше във

всичките си подробности точно според Неговите планове и според Неговата свята воля.

Ако проследим по-нататък това предположение, ние ще дойдем до заключението, че ние, които в собствената си история, се натъкваме на такива неочаквани, тайнствени и непредвидени събития, идващи като гръм от ясно небе, не трябва да се отдаваме на отчаяние, а да си спомним, че това беше предвидено от Бога, и че Той беше прикрил и запечатил тези неща от Своята църква.

Откр. 10:5 - „И ангелът, когото видях да стои на морето и на земята, дигна ръката си към небето **б**. и се закле в Оня, Който живее вовеки веков и Който сътвори небето, и каквото е на него, земята и каквото е на нея, и морето и каквото е в него; че не ще да има вече време.” - (друг пророчески период).

Не ще да има вече време - Какво означават тези тържествени думи? Следващите стихове ни говорят за дните на гласа на седмия ангел. Откр. 11:15-19 ни представя някои от събитията под седмата тръба, които трябваше да станат в наше време. Под това обаче, не може да се разбира за благодатното време, понеже то изтича едва тогава, когато Христос преустанови службата Си като Първосвещеник, а това става след разнасянето на седмия тръбен глас; (Откр. 11:15,19; 15:5-8). Ето защо, тук трябва да се подразбира пророческо време, защото дните, когато седмият ангел възгласи и затръби означават без съмнение делото на седмия ангел; обаче с тези думи се заявява, че никакъв пророчески период не ще се простира зад тази вест; тук е крайната точка на всички периоди. Доказателство за това, че никой от пророческите периоди не се простира по-далеч от есента на 1844г. се дават в обясненията към Дан. 8:14: „И каза ми: До две хиляди и стота денонощия; тогава светилището ще се очисти.”

Откр. 10:7 - „Но в дните, когато седмият ангел възгласи и затръби, ще се извърши тайната на Бога, както бе благовестил Той на Своите слуги пророците.”

В дните, когато седмият ангел възгласи и затръби, ще се извърши тайната на Бога. Значи не в началото на гласа му, а през първите години от неговия глас, ще се извърши тайната на Бога.

В началото на седмата тръба - Съдейки според събитията под гласа на седмата тръба, тяхното начало може с пълна сигурност да се постави в 1844 г., когато изтичаха пророческите периоди от 2300 години според Дан. 8:14. Не много години след това време трябваше да се извърши тайната Божия. Това велико събитие виси непосредствено над нашите глави. Последният решителен момент, който е от такава голяма важност и значение за нас, стои пред вратата и посочва края на една епоха. Когато нашият Спасител издъхваше на кръста, Той извика: „Свърши се!“ - Йоан 19:30. Когато великото дело на изкуплението за падналото човечество бъде завършено, тогава на света ще бъде възвестено от трона Божий тържественото съобщение с глас като гръм, който се носи над земята: „Свърши се!“ - Откр. 16:17. Затова не е напразна грижата ни да узнаем, в какво отношение стоят тези събития с надеждата за нашето спасение.

Тайната Божия - Някои явни свидетелства от Книгата, която ни бе дадена като светилник на нозете ни, ще ни обяснят добре коя е тази тайна. В Ефес. 1:9,10 се казва: „Като ни откри тайната на волята Си по Своето благоволение, що бе от преди положил в Себе Си, в нареждане изпълнението на времената, за да съедини в Христа всичко, което е небесно и земно.“ Тук Божието намерение да съедини всички в Христа е наречено „тайната“ на Неговата воля. Това става чрез Евангелието, както виждаме от Ефес. 6:19 - „И за мене, казва ап. Павел, да ми се даде слово, та когато отварям устата си, с дръзновение да известявам тайната на благовестието.“ Ап. Павел заявява, че тайната му е била възвестена чрез откровение, както и по-рано в посланието си до галатяните беше писал. Там той описва онова, което му беше дадено „чрез откровение“, със следните думи: „Известявам ви братя, че Евангелието, което аз благовестих, не е човешко; защото и аз нито го приех, нито го научих от човек, а чрез откровение Исус Христово.“ - Гал. 1:11,12. На това място ап. Павел ясно заявява, че е получил Евангелието чрез откровение, а в Ефес. 3:3 той го нарича „тайната“, която му бе дадена чрез откровение, както е писал по-рано. Посланието до галатяните беше написано в 58г., а това до ефесяните в 64г. сл. Хр.

При наличността на тези свидетелства никой не може да отрече, че „тайната Божия“ е Евангелието. Затова би било все едно ако ангелът беше казал, че в дните, когато седмият ангел възгласи и затръби, ще се завърши благовестието. А какво значи завършването на благо-

вестието (Евангелието)? Преди да отговорим на този въпрос трябва да обясним, за каква цел бе дадено то. - То беше дадено, за да избере от всички народи, един народ за Божието име - Деян. 15:14. Затова завършването на Евангелието трябва да бъде завършването на това дело. То ще се завърши, когато се изпълни числото на Божия народ, когато не ще бъде вече предлагана милост и благодатното време ще е завинаги прекратено.

И това велико дело стои пред нас - великото дело, което се извършва през първите дни от гласа на седмия ангел, който тръби вече от забележителната дата - 1844г. Бог не ще се бави още много; Неговото дело е сигурно. Готови ли сме ние за края?

Откр. 10:8 - „И гласът, който бях чул от небето, отново заговори с мене и рече: Иди и вземи разгънатата книжка в ръката на ангела, който стои на морето и на земята. **9.** И отидох при ангела и му рекох: Дай ми книжката. А той ми отвърна: Взemi и я изяж; в корема ти ще бъде горчива, но в устата ти ще бъде сладка като мед. **10.** И взех книжката от ръката на ангела и я изядох. И в устата ми беше сладка като мед; а когато я изядох, стана ми горчиво в корема.”

До Йоан се отправи покана (ст.8), да се прояви като представител на църквата, вероятно за да се покажат с това по-късните опитности на църквата, които Господ искаше да отбележи в пророчеството, но които не пожела да се покажат ясно под символа на един ангел. Само в случаи, когато трябва да се изяснят непосредствени съобщения, без оглед на техните въздействия над църквата, ангели могат да заемат мястото на религиозни учители, които проповядват тази вест, както е в Откр. 14 гл. Трябва ли, обаче, да се представят неща в самата църква, тогава ситуацията се променя; тогава членове от човешкото общество трябва да поемат ролята, както това прави Йоан в разглежданото символично описание. Щом случаят е такъв, то ангелът, който се явява на Йоан, може да се вземе за небесен пратеник, който е натоварен с тази вест.

Не малко от сега живеещите човеци са видяли със собствените си очи изпълнението на тези стихове. Мнозина ще си спомнят, с каква радост са слушали вестта за близкото второ идване на Христос, всмуквайки като сладък мед скъпоценните истини, а също и горчивината и мъката, която изпитаха от разочарованието, когато

Господ не дойде в определеното време през 1844г. Очевидно беше извършена една „грешка” относно книжката, която те тогава бяха погълнали и която в началото им беше сладка като мед, но скоро им се видя горчива като пелин и злъчка. Ония, обаче, които търпеливо изчакаха да премине храносмилателния процес, скоро видяха, че грешката беше направена относно събитието, а не относно времето; и това, което ангелът им беше дал, им послужи не за смърт, а за подкрепа и насърчение. За същата опитност ни говори и Еремия в гл. 15:16 като ни я представя нагледно чрез същата картина.

Откр. 10:11 - „И ми каза: Трябва пак да пророкуваш за много народи и племена, езици и царе.”

Тук Йоан, представителят на църквата, получава още една поръчка от ангела. Още една вест трябва да бъде разпространена след времето, когато Първата и Втората ангелски вести ще са заглъхнали. С други думи, тук ние виждаме едно обещание за Третата ангелска вест, която, както вярваме, сега се проповядва. Това дело ще се извършва не из скритите кътчета на земята, а между „много народи и племена, езици и царе.”

ДВАМАТА СВИДЕТЕЛИ

Глава единадесета

Откр. 11:1 - „И даде ми се тръс, подобно на жезъл, и ми се каза: Стани та измери Божия храм, и жертвеника, и ония, които се покланят в него; **2.** а външният двор на храма изключи и не го измервай, понеже е даден на езичниците: Те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца.”

Обясненията, които ангелът беше започнал в десета глава се продължават в единадесетата глава, поради което тази не трябва да се отделя от предишната. В последния стих на десетата глава, ангелът даде на Йоан, като на представител на църквата, една нова поръчка; този стих съдържаше пророчеството за Третата ангелска вест. Тя се

отнася за Божия храм в небето и има за цел да приготви една особена класа хора, които са достойни да му се покланят. Така че храмът е действителното светилище в небето, а поклонниците са истинската църква на земята; „Ония, които се покланят в него”, членовете на тази църква трябва да се измерват не по големината и обема на телата им, а по качеството им на поклонници. А един характер може да се измери правилно само според закон или според едно определено правило за поведението; и тъй като Бог ни е дал Десетте заповеди като мярка за определяне на длъжностите на човека, ние идваме до заключението, че те са включени в тръстта, която ангелът даде на Йоан. Това се доказва и от изпълнението на пророчеството, като тъкмо този закон се дава на църквата под Третата ангелска вест. Ето защо това е мерилото, с което се проверяват ония, които се покланят на Бога.

Да измерим един предмет, значи да го изследваме подробно. Несъмнено и поканата на ангела до Йоан да стане и да измери храма, е една пророческа заповед да обърнем особено внимание на храма или на светилището. Но как трябва да стане това с мерилото, дадено на църквата? Десетте заповеди само не са достатъчни; обаче обхванем ли цялата вест, виждаме, че тя ни посочва един път за проверяване на светилището, както и на Божиите заповеди и на ходатайствената служба на Христа, които са във връзка с Него. От тук става ясно, че тръстта (мерилото), като едно цяло е особена вест, която се дава сега на църквата и обхваща важни и засягащи особено настоящето време истини, включващи и Десетте заповеди. Чрез тази именно вест се дава светлина и истина на света. Така се измерват храмът, олтарът, службата и положението на нашия Велик Първосвещеник; поклонниците се измерват с онази част от мерилото, която се отнасяше за характера, а именно - с Десетте Божии заповеди.

А външният двор на храма изключи - Тези думи означават: Вниманието на църквата сега е отправено към вътрешната част на храма, върху службата в него; а всички неща, отнасящи се за външния двор на храма, сега са от малко значение, защото той е даден на езичниците. Че под „външния двор” се разбира нашата земя, се вижда ясно от следното: Външният двор е мястото, където се колежа жертвените животни, чиято кръв трябваше да се пожертва в светилището. Затова и истинският жертвен Агнец - Христос, трябваше да пролее кръвта Си в истинския външен двор; Той умря на Голготския кръст в Юдея. След като по такъв начин апостолът

представя езичниците, неговото внимание бива обърнато към печалния факт на езическото падение, а именно на потъпкването на Светия град през 42 месеца (1260 години), през време на ужасния терор от страна на папството (от 538 г. до 1798 г.). Тук той загатва за печалното състояние на Божието Слово, на истината и на църквата през онова време, и след като още един път обръща погледите ни към миналото, той ги отправя по един естествен път към една нова редица събития.

Откр. 11:3 - „А на двамата Си свидетели ще дам да пророкуват 1260 дни облечени във вретиче.”

Тези дни са равнозначещи на 42 месеца от предния стих и се отнасят за времето на папското владичество. През този период свидетелите бяха облечени във вретиче или в тъмнина; но Бог им даде сила да издържат, и въпреки тъмнината и големите трудности, да запазят вярно свидетелството си. Но кои са тези „свидетели”?

Откр. 11:4 - „Това са двете маслиненни дървета и двата светилника, които стоят пред Бога, Господарят на земята.”

Явно е, че този стих се отнася за Захария 4:11-14, където двете маслиненни дървета са представени като Божието Слово. Давид свидетелства това в Псалмите: „Откровението на Твоето слово просвещава, вразумява простите” - Псалом 119:130; и „Твоето слово е светило на нозете ми и светлина на пътеката ми” - Псалом 119:105. Писменото свидетелство е винаги по-силно от устното. Така и Исус си служи със свидетелството на старозаветните писания: „Те са, които свидетелстват за Мене” - Йоан 5:39. В Новия завет за Него свидетелстваха, както сам Той казва, Неговите дела. А как могат те и сега още да свидетелстват за Него? Откакто апостолите, които през време на Неговия земен живот бяха в лична връзка с Него, са напуснали житейската сцена, Неговите дела могат да свидетелстват за Него само посредством Новия завет, тъй като те са описани само в Него. Затова и Той казва, че Евангелието за царството трябваше да се проповядва като свидетелство на целия свят. (Матей 24:14).

Тези обяснения и разсъждения са достатъчно доказателство, че Старият и Новият завет, единият даден в старозаветно време, а другият - в новозаветното, са двата Христови свидетели.

Откр. 11:5 - „И ако някой иска да ги увреди, огън ще излезе из устата им и ще погълне враговете им; и ако някой поиска да ги повреди, така трябва той да бъде убит.”

Да повредиш Словото Божие, значи да се бориш против него, да го унищожис или да изопачис смисъла му (Откр. 22:18,19). Ако някой прави това, ще излезе огън из устата на Словото Божие, за да го пояде, т. е. на такива се възвестява огнения съд. За такива се казва, че те ще имат своята участ в горящото езеро от огън и жупел - Малахия 4:1; Откр. 20:15.

Откр. 11:6 - „Те имат власт да затворят небето, за да не вали дъжд в дните на тяхното пророкуване, и имат власт над водите да ги превръщат в кръв и да поразят земята с всякакви язви, колкото пъти поискат.”

В какъв смисъл тези свидетели имат власт да затворят небето, да превърнат водите в кръв и да нанесат поразии над земята? Илия беше затворил небето, и в течение на 3½ г. от него не падна дъжд; но той направи това чрез Словото Господне. Мойсей пак по Божието Слово превърна Египетските води в кръв. И точно така, както тези съдби, за които те свидетелстват, са се изпълнили, така ще се изпълни и всяко заплашване и всяка съдба, които те издадат срещу противниците на Евангелието. Колкото идващи съдби са се отбелязали в страниците им, толкова те ще бъдат изпълнени. На света предстои още едно наказание от този вид, а именно - изливането на седемте последни язви - Откр. 16 гл.

Откр. 11:7 - „И когато завършат свидетелстването си, звярът, който излиза из бездната, ще встъпи в бой с тях, ще ги победи и ще ги убие. 8. А трупове им ще останат по улиците на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, гдето и Господ наш биде разпнат.”

„Когато завършат свидетелстването си” и то „облечени във вретинце”, значи към края на тяхното траурно време, или както е изразено в Мат. 24:22 - когато дните на преследването се съкратят преди периодът да е изтекъл. „Звярът” в пророчеството означава царство или сила - Дан. 7:17, 23. Явява се въпросът, кога се приключи времето от 1260 години на свидетелите и води ли някакво царство борба с тях, както е описано, през споменатото време? Ако сме определили правилно 538

г. сл. Хр. като начало на папското владичество, то 42 месеца, които са 1260 пророчески дни или 1260 действителни години, ни довеждат до 1798 г. сл. Хр. Повдигна ли се по това време такова царство и бори ли се с тях? Обърнете внимание: Този звяр или царство излезе из бездната, значи няма никаква основа; той е една богопротивна сила, „духовният Египет” (виж Изх. 5:2) - „Но фараонът отговори: „Кой е тоя Бог, та да послушам гласа Му и да пусна синовете на Израила? Не познавам Йеова, нито Израила ще пусна.”. Тук ние виждаме изразен явно атеизмът по онова време. Яви ли се през 1793 г. царство, което да прояви същия дух? - Да, Франция като нация отрече съществуването на Бога и воюва против Библията.

„Духовно” тази сила се нарича „Содом”. Кой беше характерният грях на Содом? - Развратът. Имаше ли и Франция такъв характер? - Имаше; защото развратът и порочността тогава бяха позволени от закона. „Духовно” това беше мястото, „където и Господ наш биде разпнат”. Може ли това наистина да се каже за Франция? - Да, в много отношения: 1. Във Франция бе направено съзаклатие да се погубят всички богобоязливи хугеноти. В една единствена нощ седемсет хиляди от тях бяха хладнокръвно избити, така че кръвта им буквално потече из улиците на Париж. По такъв начин там отново разпнаха Господа „духовно” в лицето на Неговите членове. После, принципът и девизът на безбожните беше: „Долу мизерникът!” под това те подразбираха Христос. Ето защо, наистина може да се каже, че това беше мястото, „гдето разпнаха нашия Господ”. Духът на „кладенеца на бездната” се беше излял над тази безбожна нация.

Борила ли се е Франция и срещу Библията? - Да; в 1793г. френското народно събрание издаде една забрана срещу Библията, в резултат на която всички Библии бяха събрани и изгорени, подложени на най-голям позор и презрение и всички библейски институти бяха разрушени. Седмичната почивка беше премахната и на нейно място бе въведено празнуването на всеки десети ден за веселие и разврат. Кръщението и причастието бяха премахнати, съществуването на Бога отречено, а смъртта бе наречена - вечен сън. Провъзгласиха една развратница за богиня на разума и ѝ оказаха публично поклонение. Това сигурно е една сила, която точно отговаря на пророчеството.

Откр. 11:9 - „И мнозина измежду хората и племената, езиците и народите ще гледат труповете им три дни и половина (3½ години) и не ще позволят да бъдат положени труповете им в гробове.”

Този стих описва чувствата на другите народи, виждайки тази мерзост, извършена над „свидетелите”. Наистина, те гледаха как безбожна Франция води война с Библията, обаче въобще не взеха участие в безбожното дело, а също и не позволиха убитите свидетели да бъдат погребани или да изчезнат съвсем от пред очите им, макар че те останаха „три дена и половина”, т.е. 3½ години да лежат мъртви във Франция. Тъкмо този опит от страна на Франция послужи християнството навсякъде да се пробуди и да се положат нови старания в полза на Библията.

Откр. 11:10 - „И земните жители ще се зарадват за тях и ще се развеселят; и ще си пратят дарове един другиму, понеже тия два пророка мъчеха живеещите на земята.”

Тези думи говорят за радостта на ония, които мразеха Библията или у които тя предизвикваше угризения на съвестта. Да, голяма беше радостта на безбожните навсякъде, но за известно кратко време, защото „тържеството на безбожните не трае дълго” - Йов 20:5. Така стана и с французите, които борбата им срещу Библията и Евангелието почти ги погуби. Те си бяха поставили за цел да премахнат „двамата свидетели”, обаче изпълниха Франция с такива кръвопролитни бунтове, че поразени от ужас гледаха на резултата от безбожните си дела и отдръпнаха опетнените си ръце от борбата срещу Библията.

Откр. 11:11 - „Но след трите и половина дни у тях ще влезе дух на живот от Бога, и те ще се изправят на нозете си, и голям страх ще обземе ония, които ги гледат.”

В 1793г. френското Народно събрание беше издало закон за преследване на Библията; а тъкмо три години по-късно в същото събрание бе внесено предложение да се анулира първия закон и да се даде свобода на Библията. Това предложение остана да лежи на масата шест месеца; тогава то бе прието и обявено за закон с единодушно гласуване. След три години и половина „свидетелите се изправиха на нозете си и голям ужас обзе ония, които ги гледаха. Само ужасните резултати от отхвърлянето на Библията можаха да накарат Франция да отдръпне осквернените си ръце от тези свидетели.

Откр. 11:12 - „Тогава ще чуят висок глас от небето да им казва: „Възлезте тука и ще възлязат на небето в облак и враговете им ще ги видят.”

И ще възлязат на небето - Било ли е Свещеното Писание така високо въздигнато, от както Франция воюва срещу него? Това беше така, тъй като кратко време след това бе организирано Британското библейско общество (1804г.), а по-късно, по негов пример и Американското библейско дружество (1817г.), които с почти неизброимите си помощни източници разпространяваха Библията навсякъде. От онова време до сега Библията е преведена на всички езици, което до тогава никога не е било. Подобренията в книгопечатането през последните години дадоха на разпространението на Библията такъв тласък напред, който е безпремерен.

Пълни параходи с Библии се изпращаха на нуждаещите се. Коя друга книга е достигнала Библията в това отношение? Тя е въздигната над всяка стойност, като неocenim Божий дар, който Той е дал на човеците, освен Сина Си, и като най-блестящо свидетелство за Него. За нея може с пълно право да се каже, че сега тя е въздигната до облаците небесни, тъй като облаците са символи за небесното достойнство.

Откр. 11:13 - „В оня час ще настане голям трус, и десетата част на града ще падне; а от труса ще загинат седем хиляди имена човешки, и останалите ще се изплашат, и ще въздадат слава на небесния Бог.”

За кой град се говори тук се вижда от Откр. 17:18 - „И жената, която си видял, е големият град, който царува над земните царе.” Този град е папският Рим, а Франция е един от „десетте рога”, които „дадоха силата и мощта си на звяра (папството), или едно от десетте царства, които произлязоха от Западната римска империя, както това показват десетте пръста на нозете на образа, който беше видял Навуходоносор, защото десеторогият звяр от Дан.7:24 е равнозначещ с десеторогия змей от Откр. 12:3. Франция беше „десетата част на града”, и едно от главните оръдия на отмъстителността на папството. Но през време на тази революция тя „падна”, а заедно с това падна и последната светска подкрепа на папската тирания.

„А от труса ще загинат седем хиляди имена човешки.”- През Революцията от 1789-1798г., Франция води борба срещу благородните титли и ония, които са осведомени по-добре относно френските въпроси по онова време, твърдят, че тъкмо седем хиляди човешки титли (имена) са били унищожени през онази революция.

„И останалите ще се изплашат, и ще отдадат слава на небесния Бог.” - Тяхното богохулствено и богопротивно дело изпълни Франция със сцени на убийства, сцени на отмъщение и ужас, така че и самите безбожници потръпнаха и се стреснаха от уплаха.

„Останалите”, които се избавиха от размириците на ония ужасни дни, „отдадоха слава на Бога”- не от добра воля, но небесният Бог накара „да Го прослави човешкият гняв” (Псалом 76:10), като направи целият свят да познае, че ония, които се опълчат срещу небето, приготвят собствения си гроб. Така за прослава на Божието име послужиха тъкмо средствата, които безбожните искаха да употребят, за да помрачат Божията слава.

Откр. 11:14 - „Второто горко мина; ето скоро иде третото горко”

Тук отново се подхваща редицата на седемте тръби. „Второто горко” завърши в шестата тръба на 11 август 1840г., когато турската сила отслабна и се поклони на великите сили, и „третото горко” настава под гласа на седмата тръба, която започна в 1844г. И тъй къде се намираме ние?- Ужасните сцени на „второто горко” лежат зад нас, и ние живеем под тръбния глас, който носи третото и последно „горко”. Можем ли да очакваме мир и сигурност, някакъв земен милениум, хиляда години изпълнени с правда и блаженство? - О, не, но нека повече да се молим Бог да пробуди света от съня му!

Откр. 11:15 - „И като затръби седмият ангел, се разнесоха на небето силни гласове, които викаха: „Царството на света стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос и Той ще царува вовеки веков!
16. И двадесет и четирите презвитери, които седяха пред Бога на престолите си, паднаха на лицата си и се поклониха Богу, казвайки:
17. Благодарим Ти, Господи Боже Всемогъщи, Който Си, Които Си бил и Който идеш, за гдето си проявил голямата Си сила и царуваш!”

От ст. 15 до края на главата ние виждаме на три пъти да се повтаря основната мисъл, а именно - тръбенето на седмия ангел до края. В цитираните накрая стихове пророкът поглежда напред към окончателното основаване на Царството Божие. Седмата тръба обхваща, както и шестте преди нея, един период от време и пренасянето на царствата от земни владетели върху Оня, Който единствен има правото да владее, е главното събитие в първите години от нейното тръбене.

Откр. 11:18 - „Народите се разгневиха; но дойде Твоят гняв и времето да се съдят мъртвите, и да дадеш награда на слугите Си пророците, и на светиите, и на ония, които се боят от Твоето име, малки и големи, и да погубиш губителите на земята.” (виж Лука 21:9-11).

Народите се разгневиха - Ако започнем с голямата революция в 1848г., с ония ужасни кръвопролития между народите, ние ще забележим, че взаимната омраза, завистта и ревността са се постоянно увеличавали; и почти от всеки ежедневник можем да видим, до каква опасна степен са се изостряли политическите отношения между различните държави до края на времето.

Но дойде гневът Ти - Божият гняв към съвременното поколение е отложен до последните седем язви (Откр.16 гл.), които поради това трябва да се споменат тук, и които скоро ще се излеят над земята.

Съдът над мъртвите - „И времето да бъдат съдени мъртвите”. Тук се подразбира голямото число мъртви от безбожните, които след изливането на язвите и след свършването на благодатното време, ще бъдат още в гроба. През времето на хилядата години, след първото възкресение, светиите заедно с Христос ще участват в едно съдебно заседание, в което на всекиго ще се определи наказанието според делата му - 1 Коринт. 6:2. Понеже този съд над мъртвите следва след Божия гняв (или последните седем язви), трябва да го отнесем за хилядата години на съда над безбожните, за който се споменава в Откр. 20:4.

Наградата на праведните - „И да дадеш отплата на Твоите слуги пророците.” Това ще се изпълни при идването на Христос, тъй като Той носи тяхната награда с Него - Мат. 16:27; Откр. 22:12. Защото окончателната си награда праведните ще получат едва след като наследят Новата земя - Мат. 25:34.

Наказанието на безбожните - „И да погубиш губителите на земята.”

Тези думи говорят за онова време, когато безбожните ще бъдат поядени завинаги от оня пречистващ огън, който Бог ще изпрати от небето, за да очисти и обнови земята - 2 Петр. 3:7; Откр. 20:9. От тук ние виждаме, че седмата тръба достига до края на хилядата години.

От какво значение, как изненадваща и как важна е мисълта, че вече

е започнала да тръби тръбата, по време на която ще стане окончателното унищожение на безбожните и когато ще се види как светиите, облечени в славно безсмъртие, ще получат обновена земята, за да я притежават завинаги!

В следващия стих пророкът още един път ни връща в началото на седмата тръба:

Откр. 11:19 - „Тогава на небето се отвори храмът на Бога, и се яви ковчега на завета Му в Неговия храм; след това се явиха светкавици и гласове, гръмотевици и трус и голям град.”

Седмата тръба ни се представя в ст.15 и първото нещо, което веднага завладява духа на пророка е преминаването на властта от земните сили върху небесните. Бог поема върховната власт в Своите ръце и потушава завинаги бунтовете на тази земя; въздига Христос на собствения Си трон и владее независимо над всички. Така картината е пълна. А ст. 18 посочва състоянието на народите, съда над тях и окончателната участ, както на светиите така и на грешните. След разглеждането на това владение, ст. 19 обръща вниманието ни върху прекратяването на Христовата ходатайствена служба, което е последното дело на изкуплението за изпадналия в грях свят. Храмът се отваря и пред нас се разкрива второто отделение на светилището - Светая Светих. Там се вижда ковчега на завета, който винаги е стоял само в това отделение.

Това стана в края на 2300 денонощия (през есента на 1844г.), когато Исус започна очистването на Небесното светилище от греховете на Своя народ; във времето, когато пророческите периоди изтекоха и седмият ангел започна да тръби. От това време, Божият народ вижда чрез вяра вратата на небето отворена, и там - ковчега на Божия завет. И сега той се стареае да изпълнява всяко предписание на светия закон, който е написан върху намиращите се в ковчега плочи. А че плочите със заповедите са все още там, както бяха в ковчега на издигнатата от Мойсей скиния, се вижда много ясно от думите, с които Йоан описва ковчега. Той е наречен „ковчегът на завета”, защото той беше направен за съвсем специална цел - да съхранява плочите на свидетелството (Десетте заповеди) - Изх. 25:16; 31:18; Второзак. 10:2,5.

Йоан, който при тръбенето на седмата тръба вижда ковчега в небето, го нарича също така „ковчега на завета Му” и с това дава необоримо

доказателство, че законът още съществува без да е изменена нито точка или йота в преписа, който за известно време беше поверен на хората и се съхраняваше в символичния ковчег на скинията през Мойсеевото време.

И така, последователите на пророческото слово получиха тръстата (мерилото) и измерват храма, жертвеника, и покланящите се в него - Откр. 11:1. Те известяват последното си пророчество на племената и народите. Скоро драмата ще се завърши при светкавици и гръмове, гласове, трусове и едър град, които ще са последните сътресения на земята - Откр. 16:17-21.

ИСТИНСКАТА ЦЪРКВА

Глава дванадесета

Произходът на злото

Откр. 12:1 - „И яви се на небето голямо знамение - жена облечена със слънцето, и луната под нозете ѝ, а на главата ѝ - венец от дванадесет звезди; **2.** Тя беше непразна и викаше от родилни болки, и се мъчеше да роди. **3.** След това се яви друго знамение на небето: Ето, голям червен змей със седем глави и десет рога, а на главите му - седем корони.”

Тълкуванието на тази част от главата трябва да включва повече, отколкото едно просто обяснение на дадените символи. Символите могат да се обяснят накратко така: „Жена” е истинската църква. Лошата жена представлява падналата или покварената църква - Откр. 17:3-6. От това следва, че една целомъдрена жена, както ни е представена тук, трябва да означава истинската църква.

„Слънцето” е светлината и блясъкът от разпространението на Евангелието.

„Луната” символизира старозаветното време. Както луната може да грее, само когато получава светлината си от слънцето, така и Старият завет получаваше светлината си от Новия. Там беше само подобие и сянка, а тук ние имаме същността и оригинала на истинския образ.

„Короната с дванадесетте звезди” са дванадесетте апостоли.

„Големият червен змей” е езическия Рим - ст. 3.

„Небето” означава мястото, където апостолът видя представени тези неща - това са събития, които стават на земята.

Ст. 1 и ст. 2 обхващат един период, започващ малко преди началото на новозаветното време, а именно, когато църквата с горещо желание очакваше идването на Месия и се простира до времето на пълно установяване на църквата и на Евангелието, увенчана с короната на дванадесетте апостоли. Едва ли биха могли да се намерят подходящи и по-изразни символи от употребените тук. Затова как сполучливо е представено първото време чрез луната и второто чрез слънцето!

„Жената”, т. е. църквата, имаше луната под нозете си; това ще рече, че старозаветното време току-що беше свършило, и „жената” беше облечена в блестящото слънце на Евангелието, което току-що бе изгряло.

Откр. 12:4 „И опашката му като завлече третата част от небесните звезди, хвърли ги на земята; и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да изяде чадото ѝ, щом роди. **5.** И тя роди мъжко дете, което има да управлява всички народи с желязна тояга; и нейното чадо бе грабнато и занесено при Бога, дори при Неговия престол.”

Това са участниците на голямата битка, която ще се води до второто пришествие - от една страна жената (църквата), а от другата - змеят. Подбудителят на тази война е сатана. „Змеят застана пред жената, за да изяде детото ѝ.”- Става необходимо да се обясни коя е символизираната чрез „змея” сила. „Мъжкото дете”, което змеят искаше да погуби може да се приложи само за Един, Който дойде някога на тази земя - нашият Господ Исус Христос. Защото никой друг не е бил грабнат и занесен при Бога и престола Му; само Той бе

възвеличен по този начин - Ефес. 1:20, 21; Евр. 8:1; Откр. 3:21. Никой друг не е получавал от Бога поръчка да управлява всички народи с железен скипър; само на Него бе възложено това дело - Псалом 2:7-9. Не може да има съмнение, че под „мъжкото дете“ се подразбира Исус Христос. От тук се определя и времето, за което се отнася пророчеството, а именно времето, когато Христос се роди като малко дете във Витлеемските ясли. След като установихме, че Христос е детето и че времето на пророчеството е времето, когато Той дойде на този свят, ще може лесно да се определи и силата, символизирана чрез змея; понеже змеят е силата, която се е опитвала да погуби детето при неговото раждане. Правен ли е бил някога такъв опит и от кого? Такива подли усилия е положил Ирод, за да погуби детето Исус. Той изпрати войници и заповяда да избият във Витлеем всички деца, по-малки от две години.

Но кой беше Ирод? Той беше един римски държавник, който беше получил властта си от Рим. По онова време Рим владееше над целия свят (Лука 2:1), и затова той беше отговорният за това дело. Рим беше единствената земна власт, която тогава можеше да бъде символизирана в пророчеството, поради това, че тя беше всемирна. Затова съвсем основателно повечето протестантски тълкуватели заключават, че Римската империя е силата, символизирана чрез големия червен змей, защото Рим в лицето на Ирод направи опит да погуби Исус Христос.

Детето, което беше родено по сърдечното желание на една очакваща и бдяща църква, беше нашият достоен за поклонение Спасител, Който скоро ще започне да управлява всички народи с железния Си скипър. Ирод не можа да Го погуби; съединените сили на земята и на пъкъла не можаха да Го надвият, и макар че гробът Го задържа за кратко време във властта си, Той все пак разкъса неговите жестоки вериги, проправи за човечеството път към живота и бе възнесен при Бога и Неговия престол. Пред очите на учениците Си Христос се възнесе на небето и чрез ангели им отправи най-сладкото от всички обещания, а именно, че един ден Той ще се върне отново, точно така, както се беше възнесъл пред тях.

„Галилеяни, защо стоите та гледате към небето? Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето.” - Деян.1:11.

Сатана бе очаквал изпращането на Христос на земята като последния благоприятен случай, за да осуети изкупителния план. Той пристъпи при Христос с най-съблазнителни изкушения, с надеждата да Го

подчини; и по най-различни начини се опита да Го погуби; и когато най-после успя да Го положи в гроба, сатана, триумфиращ, положи всички старания да Го задържи в него. Но от всяка борба Божият Син излизаше победоносно, и остави на учениците Си скъпото обещание: „Който победи, ще му дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих, и седнах с Отца Си на Неговия престол”- Откр. 3:21. От тези думи ние виждаме, че през земния Си живот, Христос е водил постоянна борба, от която в края Той излезе победител. Сега сатана вижда, че последните му опити не успяха и всичките му атаки претърпяха поражение. По-рано той се хвалеше, че щял да надвие Божият Син при изпращането Му на тази земя, и по такъв начин се надяваше да осуети най-позорно изкупителния план.

Религиозната писателка Елена Вайт коментира този случай така: **„Цялото небе наблюдаваше как борбата между светлината и тъмнината ставаше все повече ожесточена, и когато Христос, в Своята агония извика: „Свърши се!” (Йоан 19:30), триумфален вик премина през всички светове и самото небе.**

Голямата битка, която така дълго се бе развила на нашата земя, сега бе решена и Христос бе победител. Сатана бе разкрил истинския си характер на лъжец и убиец. Беше разбрано, че той би проявил същия дух, с който би управлявал човешките чада, ако би му се позволило да контролира небесните същества. Бог му разреши да демонстрира естеството на своите претенции, за да покаже действието на предлаганите промени в Божиите заповеди. Неговото собствено дело трябваше да го осъди, и целият Универс трябваше да види измамника демаскиран.” (из „Патриарси и пророци”).

Откр. 12:6 - „И жената побегна в пустинята, гдето имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни.”

Църквата избяга в пустинята през времето, когато в 538г. бе основано папството, и Словото Божие и службата на ангелите я поддържаха през дългото тъмно и кърваво управление на онази тиранична система - папската власт, която траеше 1260 години (от 538 до 1798г.).

Откр. 12:7 - „И стана война на небесата: излязоха Михаил и Неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели;”

Тук се описват събития от друга епоха и ни показват, че земният конфликт има космическо начало и измерение и е последица на една небесна война. Най-висшият херувим се бе разбунтувал против Твореца още преди сътворението на нашия свят. Злото, което съществува на земята е дошло от висшите сфери на Вселената.

Откр. 12:8 - „Обаче, те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето.”

Под този израз ние разбираме състоянието на сатана и неговите ангели в тяхното унижение и невъзможността да постигнат отново предишното си положение. Тяхното поражение трябва да е било страшно, защото Христос го описва с думите: „Видях сатана да пада като светкавица от небето” - Лука 10:18. Така дълго хранената от него надежда да победи Човешкия Син, когато приеме човешко естество, сега беше завинаги осуетена, и силата му отпадна. Сега той не можеше вече да претендира за среща с Божия Син - една привилегия, която до сега до известна степен, му придаваше достойнство и величие. От сега нататък жената (църквата) е обект на неговата злоба и той си служи с най-недостойните средства срещу нея, каквито едно осуетено и безнадежно отмъщение може да му предложи. С мощната Си победа, която удържа над него, Христос разреши завинаги въпроса за тяхното (на сатана и на ангелите му) по-нататъшно съществуване.

Откр. 12:9 – „И свален биде големият змей, оная старовременна змия, която се нарича дявол и сатана, който мами цялата Вселена; свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите му заедно с него”.

Тази война е станала, когато сатана, тогава още сияещ ангел на светлината, бе вдигнал бунт в небето, и думите на Йоан - „биде свален”, се отнасят за изпъждането му тогава от небето. Може да се приведат още редица примери, в които се говори за поражението или изхвърлянето на сатана и неговите ангели. Най-напред бе първото му изгонване от небето; после, когато Христос при първото Си идване го победи; и третият случай лежи още в бъдещето, а именно, когато той ще бъде хвърлен в бездната и ще остане там вързан в течение на хиляда години. При всеки случай ние забелязваме, как силата му бива все повече ограничавана и как след всяка следваща борба той затъва все по-дълбоко.

Първият път борбата се води между него и Бог Отец - „Защото Бог не пощади и ангели, когато съгрешиха, но ги хвърли в мрака на най-дълбоките ровове и ги предаде да бъдат вардени за съд” (2 Петр.2:4). Вторият път - между него и Сина; и този е случаят, който ни се описва тук; Третият път - ще е достатъчен само един ангел, за да го поразии окончателно - Откр. 20:1,2.

След първата му борба, на него не се позволяваше вече да се бори с Отца; а след втората му бе отнета привилегията да се среща лично със Сина. В разгледания текст, дяволът се бори с Михаил (Христос); защото главно през време на земната мисия на Христос, дяволът полагаше най-големи старания против Него, и това беше именно борбата, в която Исус извоюва най-голямата победа над него.

Откр. 12:11 - „А те го победиха с кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелствуване; защото не обичаха живота си дотолкоз, щото да бягат от смърт. **12.** Затова, веселете се, небеса и вие, които живеете в тях. Но горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе у вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време. **13.** И като видя змеят, че биде свален на земята, той подгони жената (църквата), която бе родила мъжкото дете (Исус Христос). **14.** И дадоха се на жената две крила на голям орел, за да отлети в пустинята на своето място, гдето се храни през време, времена, и половин време, далеч от лицето на змея. **15.** И змеят изпусна от устата си подир жената вода като река, за да я отвлече с реката. **16.** Но земята помогна на жената; и отвори земята устата си и погълна реката, която змеят бе изпуснал из устата си. **17.** Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството Исусово.”

Тези последни стихове се нуждаят само от няколко обяснителни думи, за това, че те още един път ни връщат във времето, когато сатана осъзна, че неговите бунтове срещу Господа на славата през Неговия земен живот бяха претърпели пълно поражение, и поради това той се бе опълчил с десетократно по-голяма ярост срещу основаната от Христа църква. Отново пред нашите очи е представена църквата в състоянието, което пророкът отбелязва с думата „пустиня”, което означава нейното отделяне от обществото и прикриването ѝ от неприятелите. Защото църквата, която през онази тъмна епоха налагаше своите господарски заповеди на християнството и

парадираше със своя фалшив блясък и заблуждаващи церемонии не беше Христовата църква, а възплъщение на тайната на беззаконието. „Тайната Божия” (Откр.10:7) беше Бог, Който се яви на земята като човек (1Тим. 3:16); „тайната на беззаконието” беше един човек, който си приписваше божествени права (2 Солунци 2:7,8).

Папството беше големият отпадък от вярата, едно чудовище зачатото от смесението на езичество и християнство. Истинската църква беше станала невидима; само на скрити места вярващите се покланяха на Бога; пещерите и прикритите долини на Пиемонт се считат за особени места, където се крепеше и поддържаше истинското Евангелие, далече от вилнежа на неговите неприятели. Тук Бог бдеше над Своята църква и Неговото провидение я закриляше и поддържаше.

Дадените ѝ орлови крила означават много сполучливо бързината, с която църквата се погрижи за сигурността си, когато „човекът на греха” (2 Солунци 2:3) получи власт; а същевременно и как през всичкото време до края Бог беше готов да ѝ оказва обещаната закрила. Същата картина е употребена при описанието на начина, по който Бог постъпи с израилтяните, когато заповяда да им се каже чрез Мойсей: „Вие видяхте, що сторих на египтяните, а как носих вас като на орлови криле и ви доведох при Себе Си (Изх. 19:4).

Означаването на периода, през който жената бе хранена в пустинята, с „време, времена и половин време”, е точно същият израз, употребен в Дан. 7:25. Той ни дава един ключ за тълкуването на този текст; понеже точно същият период е означен в Откр. 12:6 с „хиляда двеста и шестдесет дни”. Това показва, че едно „време” е една година или 360 дни; две „времена” са две години или 720 дни; и „половин време” е половин година или 180 дни. Всички тези дни правят общо 1260 дни, а тъй като са символични, те означават 1260 действителни години.

Змеят изпусна от устата си подир жената вода като река, за да потопи църквата. Гибелните учения на папството бяха така проникнали между народите, че в течение на столетия, той имаше пълния контрол над гражданската власт. Затова сатана чрез него можеше да отправя мощни гонения от преследвания срещу църквата във всяко направление, и той не се забави да извърши това. (Относно ужасните преследвания на верните от страна на падналата църква виж обясне-

нията към Дан. 7:25). От 50 до 100 млн. погинаха в това гонение, но църквата не беше напълно погълната, а заради избраните дните бяха съкратени - Мат. 24:22.

„Но земята помогна на жената” (Откр. 12:16), като отвори устата си и погълна реката.

Това беше Реформацията, която започна делото си в 16 век. Бог избра благородния Мартин Лутер и неговите сътрудници, за да разбулят истинския характер на папството и да разкъсат оковите, в които суеверието беше сковало духовете на народа. Лутер закова своите тезиси на вратата на дворцовата църква във Витенберг и скоро завладя целия континент, както добрият курфюрст Фридрих Саксонски беше видял това предварително в един символичен сън, и накара да затрепери тройната корона на папата. Князе застанаха на страната на Реформацията; навсякъде започна да просветва религиозна светлина и свобода, и Бог не допусна тъмнината да помрачи нейните лъчи. Тецел, авторът на индулгенциите, вилнееше и беснуваше, и папа Лъв се пенеше от ярост; но всичко беше напразно, защото истината бе развързана. Човеците разкриха, че папските були и анатели падаха безпомощно пред нозете им, щом само се осмелиха да упражнят даденото им от Бога право, и да ръководят съвестите си единствено според Неговото слово. От ден на ден се увеличаваха привържениците на истинското учение, и скоро протестантизмът в Швейцария, Германия, Холандия, Англия, Норвегия и Швеция беше достатъчно силен да потуши потока на папската ярост, и да му отнеме властта да вреди по-нататък на църквата. По такъв начин земята помогна на жената, и ѝ е помагала до днешния ден, като духът на Реформацията и на религиозната свобода е ръководил народите.

Но змеят още не е свършил работата си. В Откр. 12:17 четем: „Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството Исусово;” Ние виждаме едно друго, последното негово разярение, отправено към последното поколение на земята. Казваме последното поколение, защото борбата на змея е отправена срещу останалите от потомството на жената, т.е. ония, които съставляват истинската църква; а само последното поколение може да бъде наистина представено под „останалите”. Ето защо ние вече принадлежим към поколението, което ще бъде свидетел на послед-

ната земна драма, и тази борба срещу истината съвсем не може да лежи в далечното бъдеще. Тези „останали” се отличават по това, че пазят Божиите заповеди и имат свидетелството Исусово. С това се загатва за една съботна реформа, която ще се извърши през последните дни; защото главно по отношение на съботата, която също спада към заповедите, съществува едно различие във вярата и религиозната практика между ония, които искат да издигнат Десетте заповеди като морален закон, и другите християни, които не ги спазват. Ангелската вест в Откр. 14:9-12 представя това още по-ясно. Тук изглежда уместно да се спомене, че дяволът, съобразно свидетелството на тази глава, си е послужил с три различни сили, за да извърши своето дело, и затова те всички са отбелязани с името на змея; защото той е бил духът, който ги е ръковолил. Тези три са: **1.** Езическият Рим; **2.** Папският Рим и **3.** Двурогият звяр, американското управление под контрола на отпадналия протестантизъм, който както по-късно ще се посочи, е главният инструмент в борбата срещу ония, които пазят Божиите заповеди и имат свидетелството Исусово.

ПРЕСЛЕДВАЩИТЕ СИЛИ - ПО ИМЕ ХРИСТИЯНСКИ

Глава тринадесета

Откр. 13:1 - „И видях звяр, който излизаше от морето, и имаше десет рога и седем глави; и на роговете му десет корони, и на главите му богохулни имена. **2.** И звярът, който видях, приличаше на леопард, и краката му бяха като крака на мечка, устата му като уста на лъв; и змеят даде на него силата си, престола си и голяма власт. **3.** И видях една от главите му, като че ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя очудена отиде след звяра, и поколониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра; **4.** Поклониха се и на звяра, казвайки: Кой е като този звяр? И кой може да воюва против него? **5.** И даде му се да говори с устата си горделиво и богохулно;

даде му се още и власт да действа четиридесет и два месеца. **6.** И отвори устата си да изрече хули против Бога, да хули името Му и скинията Му, и ония които живеят на небесата. **7.** И позволи му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ. **8.** И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, всеки, чието име не е било записано от създанието на света в Книгата на живота на заклания Агнец. **9.** Ако има човек ухо, нека слуша. **10.** Ако някой завежда в плен, и той в плен ще отиде; ако някой убива със сабя, и той трябва от сабя да бъде убит. Тук е нужно търпението и вярата на светиите.”

„**Морето**” е символ на „народи и люде, племена и езици” - Откр. 17:15. „**Звярът**” е библейски символ за една безбожна сила, която представлява съединението на духовната и държавната власт. Винаги, когато един звяр излиза из морето, това означава, че силата се е появила от гъсто населена област; а ветровете, които духат от към морето (Дан.7:2,3) показват политически преврати, граждански войни и революции.

Чрез змея от предишната глава и звяра, представен в първата част на тази глава, ние виждаме целокупната римска власт в нейните две фази, езическата и папската, поради което и всеки от двата символа има по седем глави и десет рога - Откр. глава 17. **Седмоглавият и десеторогият звяр** или „**леопардът**” (в Откр.13:2) символизира една сила, която имаше, както духовна, така и държавна власт. Пророческата линия, в която се явява този символ, започва от 12 глава. Символите на земни управления, които това пророчество обхваща, са змеят от 12-та, и звярът и двурогият звяр от 13-та глава. Тази пророческа линия се простира явно до 14-та глава и завършва с 5-ия й стих. И така, от стих 1-ви на 12-та глава до ст. 5 на 14-та глава, ние имаме една определена и съвсем отделна за себе си пророческа линия.

Всяка една от посочените тук сили е представена като яростна гонителка на Божиата църква. Сцената се открива с църквата, която под образа на една жена с копнеж очаква изпълнението на обещанието, потомството на жената, Господ на славата да се яви между човеците. **Змеят (езическият Рим)** стои пред жената, с намерение да погълне детето ѝ; обаче неговото зло намерение бива осуетено и детето бива отнесено при Бога и Неговия трон. След това настъпва един период,

през който църквата има да страда от тежки преследвания от страна на змеевата власт. През тази част на сцената пророкът от време на време поглежда напред, тъй като духът на змеевата сила опълчва всички врагове на църквата срещу нея; обаче със стих 1 на 13-та глава той отново ни връща във времето, когато **леопардът (папския Рим)** наследникът на змея започва своето дело.

Леопардът от Откр.13:2, съчетава в едно четирите стари империи от пророчеството на Данаил (в глава 7:2-7) след разпадането на римската империя през 476г.

Змеят, езическият Рим, предаде властта си и силата си на (звяра) папството през 538г. Папството наследи предишните империи.

В течение на цели 1260 години църквата понася войни и бедствия от страна на тази сила. След този период на угнетение, църквата има да устои на друга една кратка, но гореща борба с **двурогия звяр (САЩ)**, в края на времето - Откр. 13:11-17.

След това идва едно избавление и в последната сцена на пророчеството ние виждаме как църквата излиза щастлива от всички преследвания и като победителка застава заедно с Агнеца на Сионската планина. Слава да бъде на Бога за това, че е обещал една окончателна победа!

Най-същественото нещо, което съставлява главната тема на това пророчество, е Божията църква. Кой преследва истинската църква? - Това е една фалшива или отпаднала църква. Кой предизвиква постоянна борба срещу истинската религия? - Една фалшива религия. Чувано ли е някога държавната власт на коя и да е нация да е преследвала някога Божия народ? - Народи могат да воюват срещу народи, за да отмъстят за някаква действителна или въображаема неправда или за да завоюват земи и да разширят властта си, обаче никога държавните власти не са преследвали хора поради тяхното религиозно изповедание, освен в случаи, когато те са били под влиянието на едно противно или враждебно религиозно течение. Всяка една от представените в пророчеството сили - змеят (езическият Рим), звярът (папския Рим) и двурогият звяр (Америка) - са преследващи сили, които са подбуждани от ярост и вражда срещу народа и Божията църква. Този факт сам по себе си ни кара явно да заключим, че при всяка от трите сили, църковният и религиозният

елемент е бил главният фактор. Какво символизира змеят? - Римската империя в нейната езическа форма. Обаче, с думата „езическа” ние вмъкваме вече един религиозен елемент, тъй като езичеството е една от най-огромните фалшиви религиозни системи, измислени някога от сатана. Змеят е една духовна сила от такава степен, че самият белег, по който той се отличава, е една фалшива религиозна система. А кое караше змеят да преследва Христовата църква? - Това, че християнството унищожи езичеството, като разпръсна неговите суевория, премахна идолите му и събори храмовете му. По такъв начин бе засегната религиозната страна на онази сила, и резултатът беше преследване.

Змеят даде на звяра „силата си, престола си и властта си” - Откр. 13:2. Коя сила последва след езическия Рим? - Папският Рим. Рим си остана езически, докато не стана папски. Змеят даде на звяра силата си, престола си и голяма власт. Това е звярът със смъртоносната рана на главата, която по-късно оздравя; това е звярът, който учудва цялата земя; звярът, който отваря устата си да богохулства и да угнетява светиите 1260 години, и всичко това се яви на сцената, преди да започне да действа следващата сила, двурогият звяр. Затова, звярът символизира Римската империя в нейната папска фаза, която се налагаше особено в църковната област. За да представим това още по-ясно, ние ще направим един паралел между малкият рог от Дан. 7:8, 20, 24, 25 и тази сила. Това сравнение ще покаже, че споменатият малък рог и звярът символизират една и съща сила, а и от всички е признато, че **„малкият рог” символизира папството**. Сега ще изложим сходните точки; те са следните шест:

1. Малкият рог беше една богохулна сила.

„Той ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния, и ще замисли да промени времена и закони” - Дан. 7:25. Същото върши и звярът от Откр. 13:6 - „И отвори устата си за хула против Бога.”

2. Малкият рог се бори против светиите и удържа победа над тях - Дан. 7:21. Същата борба води и звярът (Откр. 13:7) със светиите и ги победи.

3. Малкият рог имаше уста, за да говори надменно - Дан. 7:8,20. И за звяра в Откр. 13:5 четем: „И даде му се да говори с устата си горделиво и богохулно.”

4. Малкият рог се появи в края на езическата форма на Римската империя. И този звяр от Откр. 13:2 се появява в същото време, защото змеят, езическият Рим, му дава силата си, престола си и голяма власт.

5. На малкия рог бе дадена власт за: „ време, времена и полувреме.” Или за 1260 години - Дан. 7:25. Също така и на звяра бе дадена власт за 42 месеца, които правят 1260 години - Откр. 13:5.

6. След изтичането на определеното време, трябваше да бъде отнета властта на малкия рог - Дан. 7:26. В края на този период и звярът „отиде в плен” - Откр. 13:10.

Двата последни стиха се изпълниха в пленяването и заточението на папата и във временното проваляне на папството от страна на Франция през 1798 г. Тези точки доказват едно пълно сходство; защото, когато в пророчеството, както в този случай два символа представляват две сили, които се появяват в едно и също време, владеят една и съща област, имат един и същ характер, извършват едно и също дело, продължават еднакво дълго време и биват постигнати от една и съща участ, то тези символи трябва да представляват една и съща сила. Всички гореспоменати характеристики могат да се приложат еднакво както за малкия рог (Дан.7:21), така и за звярът (леопардът) от 13-та глава, и доказват, че двата символа представят една и съща сила. Всепризнато е, че под малкият рог се подразбира папството. Главата, която получи смъртоносна рана (в 1798 г.), беше главата на папството. Ние сме принудени да заключим това поради известния принцип, че казаното в пророчеството за символа на едно управление може да се приложи за това управление само до тогава, докато то е представено под същия символ. Рим е представен под два символа: змей и звяр, защото той се яви в две фази - езическа и папска. Затова всичко казано за змея се прилага само за Рим, в неговата езическа форма, а казаното за звяра, важи само за неговата официална християнска форма (папството). Рим беше езически в дните на Йоан. Йоан каза, че една от главите на звяра бе смъртоносно ранена. Затова във всяко съмнение е, че папската глава беше, която получи смъртоносна рана и чиято смъртоносна рана оздравя. Нараняването е равнозначещо с отвеждане в плен - Откр. 13:10.

Това стана, когато френският генерал Бертие плени папата и с това

премахна за известно време папската власт. Лишен, както от духовна, така и от светска власт, плененият папа Пий VI умря като заточеник във Валенсия (Франция), на 29 август 1799г. Но смъртоносната рана оздравя, когато папството бе отново възстановено, макар и с ограничена власт чрез избори на един нов папа, на 14 март 1800г. Този звяр отвори устата си, за да произнася думи против Бога и да хули името Му (виж Дан. 7:25).

Той хули скинията в небето като обръща вниманието на поданиците си върху своя собствен престол и палат вместо върху Божието светилище; като отклонява погледите им от Божия град, горния Ерусалим, и ги насочва към Рим като към „Вечния град“. Той богохулства срещу „ония, които живеят на небето“ чрез това, като си присвоява правото да опрощава грехове и по такъв начин отклонява умовете на хората от ходатайствената служба на Христос.

Откр. 13:11 - „И видях друг звяр да излиза от земята; и той имаше два рога като на агне, а говореше като змей. **12.** И с всичката власт на първия звяр, той действаше пред него и караше цялата земя и жителите ѝ да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла; **13.** И вършеше големи знамения, до там, щото да направи и огън да излиза от небето на земята пред човеците. **14.** И мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от сабята и оздравя. **15.** И позволи му се да даде дишане на зверовия образ, така щото зверовият образ да продума: също и да направи да бъдат избити ония, които не се поклонят на зверовия образ. **16.** И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се сложи белег на десницата или на челата им; **17.** за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име.”

Тези стихове ни представят третия голям символ в разглежданата от нас тук пророческа верига, която обикновено се отбелязва като двурогия звяр. Най-напред искаме да установим за кого се отнася той. Змеят, езическият Рим и звярът, папският Рим, ни представят големи сили, представители на две големи фалшиви религиозни системи. Затова аналогията изисква и останалият символ, двурогият звяр, да има подобно приложение и да се прилага за една народност,

която представлява една друга, още по-голяма религиозна система, която днес упражнява ръководно влияние над света, и това е протестантството. От абстрактна гледна точка, езичеството обхваща всички езически страни, т.е. повече от половината от живеещите на земното кълбо човеци. Към католицизма, към който може да се причисли тясно свързаната с него гръцка или православна църква, спадат и народи, които съставляват една голяма част от християнството. Мохамеданството е една загаснала система (една фалшива религия), която е престанала да бъде решаващ фактор в развитието на световната история, на което пророчеството е отдало достатъчно внимание в Откр. 9 гл. А протестантството е религията на народи, които стоят начело на един свят на свобода, просвета, развитие и власт.

Никоя друга нация освен Америка не е привличала повече вниманието върху себе си, не е възбуждала по-голямо удивление и не е била по-многообещаваща по отношение на големината и влиянието си. И сигурно тук, от цялото земно кълбо, се намира един голям християнски народ, който е солта на земята и светлината на света, чиято история не може да бъде описана без да се спомене управлението, под което неговите членове живеят и на чиято свобода се радват. Затова у мнозина се е затвърдило убеждението, че ръката на Провидението явно се показва и при по-нататъшния развой на тази нация.

Губернаторът Паунал, един английски държавник, предсказа в 1780 г. по време на революцията, че тази страна някога ще бъде независима; тогава той говори за вероятното основаване на Американската държава, като за една свободна и неограничена сила.

„Това е една революция, която носи по-ясни знаци на Божието застъпничество, надминаваща обикновения ход на човешките работи от всяко друго събитие, станало някога на света.”

Дьо Токвил, един френски писател, казва относно отделянето на САЩ от Англия: „Най-напред тази държава се появи като на шега, обаче в действителност това беше Божественото провидение, което им възложи едно дело, върху чийто напредък грубият материализъм на английския характер само тежеше като една задържаща назад мъртва маса.” Тези обяснения имат за цел да събудят във всеки дух живо очакване, че това управление ще има дейно участие в изпълнението

на Божиите мъдри планове в този свят, и че затова пророческото слово ще го споменава навсякъде.

Хронологията на тази сила - В кой период от световната история пророчеството поставя появата на тази сила? Основанията за необходимите заключения, които трябва да извлечем от тази точка, са вече положени, и то във вече разгледаните факти относно предишния звяр или леопарда. Йоан видя да се появява двурогия звяр по време на пленяването на този звяр и на неговото (политическо) убиване с меч (Откр. 13:10), което е равнозначещо със смъртоносното нараняване на една от главите му (ст.3).

Изразът „да излиза” означава силата, която този символ представя - това трябва да е една нова сила, която към 1798г. е заела такова положение в света, след нанесената рана на папството.

Трябва да се признае, че САЩ е единствената сила, която отговаря на описанията на пророчеството за този период.

Веслей в своите бележки върху Откр. 13 гл., писани в 1754г. казва за двурогия звяр следното: „Той не е още дошъл, но не може да бъде и далеч, защото трябва да се яви в края на 1260-те години на първия звяр.”

Възрастта на тази сила - Лесно може да се докаже, че символизираното чрез двурогият звяр управление е представено чрез пророчеството в първите стадии на неговото развитие, и че при първата си поява, то е една още млада сила; тъй като Йоан казва: „И видях друг звяр да излиза от земята; той имаше два рога като на агне.”

- Защо Йоан добавя „като на агне”?

Очевидно, за да се отбележи с това характера на този звяр. - Той е на вид от невинно и наивно естество, и е една още много млада сила; Защото рогата на едно агне, са рога, които едва сега започват да растат. Ние трябва да обърнем особено внимание, че символизираната сила тогава е била още млада сила. От тук се повдига въпросът: Коя забележителна сила се появи по онова време и застана в разцвета на младостта си? Това не беше Англия, нито Русия, нито друга някоя от европейските сили. За да намерим една млада прогресираща сила в онази епоха, ние трябва да обърнем погледите си към Новия свят; а

щом направим това, те сигурно ще се спрат на Американската държава, защото никоя друга сила оттатък океана не може да се сравни с нея.

Положението на двурогият звяр - Едно единствено обяснение от страна на пророчеството ще бъде достатъчно, за да се обясни в правилна светлина тази важна точка. Йоан го нарича „двурог звяр”. Това е един допълнителен символ, различен от папския звяр, който пророкът току-що беше разгледал; т.е. той символизира една сила, различна и отделна от онази предствена чрез първия звяр.

Върху западното полукълбо има една мощна нация, която заслужва да се спомене в пророчеството, но до сега още не е била спомената от него, а и също така остава един символ, който още не е бил приложен - двурогият звяр от Откр. 13:11-17.

Оттук вече ние можем да дойдем до заключението, че двурогият звяр трябва да се търси върху тази част от Атлантическия океан, върху това полукълбо, и че той символизира САЩ. Друго едно съображение относно местоположението на тази сила се извлича от факта, че Йоан я вижда да се издига от земята. Ако морето, от което излезе звярът (Откр. 13:1) означава народи, племена и езици (Откр. 17:15), то тогава земята трябва да означава една нова и незаета територия. Тъй като това е една изключена от източните континенти територия, неизвестна преди това на цивилизацията, ние, по необходимост, трябва да я потърсим в западното полукълбо.

Един писател през 1850 г. (в „Дъблин Нейшън”) нарече САЩ една чудна държава, която „изникна” и „всред тишината на земята, всекидневно нарастваше в сила и слава”. От Мартиновата „Историята на великата реформация”, том 4, стр. 238, ние правим следните извлечения из една реч на Едуард Еверет върху английските заточеници, в която той казва: „Огледаха ли се те за едно уединено място, безопасно поради прикритостта си, сигурно поради отдалечеността си от до сега на деспотите, където малката църква от Лайден да можеше да се радва на свободата според съвестта си? Виж огромните разстояния, през които те в мирно завоевание са пренесли знамето на кръста.”

Следва естествено и един друг въпрос: „Възлязоха” ли САЩ по описания в пророчеството начин?” - Кратко време преди Реформа-

цията, в дните на Мартин Лутер, преди по-малко и от 500 години, бе открито това западно полукълбо. Реформацията пробуди народите, които бяха обвързани от разни суевения, да схванат факта, че Небето дава право на всеки човек да се покланя на Бога според както му диктува съвестта. Но управниците не искаха да изгубят властта си, затова народът биваше угнетяван от религиозна нетърпимост. При тези обстоятелства, някои по-храбри във вярата си решиха да потърсят дивите местности в Америка, оная политическа и религиозна свобода, която така много желяеха! И така, преследвайки тази цел, на 22 октомври 1620г. сто от тези доброволци - емигранти слязоха от кораба „Мейфлауер” на брега на Нова Англия. „Тук”, казва Мартин Лутер, „се роди Нова Англия и нейният първи вик на новородено беше една благодарствена молитва към Бога.” В 1787г. бе съставена конституцията на САЩ, утвърдена от 13 щати и на 1 март 1789г. влезе в сила. Така американският кораб бе свободно пуснат във водата с една територия от един млн. кв. мили и с едно население от около 30 млн. души. Така идваме до 1798г., когато това управление се явява в пророчеството и сега преминавайки над повече от 100 години, до започването на 20 век, територията на САЩ се е разширила до 3, 678, 392 кв. мили, а населението ѝ се е увеличило до 93 млн. Техният напредък във всички индустрии, в земеделието, в скотовъдството, в издаването на вестници, в учебното дело, в произвеждането на скъпи метали и всякакъв вид богатства, които може да притежава един цивилизован народ е също така забележителен и потвърждава достатъчно основателно вярното приложение на пророчеството.

Характерът на представеното от двурогия звяр управление -

В тази графа от нашата тема ние намираме още доказателства за това, че този символ представя управлението на САЩ. Йоан описва тази сила с думите: „Той имаше два рога като на агне”. Рогата на едно агне показват първо - неговата младост, и второ - неговата невинност и кротост. Възрастта на САЩ отговаря по чуден начин на символа, като сила, която се е появила неотдавна - един белег, който не се среща у никоя друга нация на земята.

И. А. Бигхам ни дава ключа на тази тайна, като казва, че целта на ония, които първи потърсиха тези брегове, беше да основат нещо, „каквото светът от векове не беше виждал; а именно, една църква без папа и една държава без цар.” С други думи, това щеше да бъде едно управление, където църквата щеше да бъде отделно от държавата,

и където на свободното прилагане на гражданската и религиозната свобода не щеше никой да пречи.

Едно републиканско управление - Двурогият звяр символизира една нация с една републиканска конституция, както това се вижда от липсата на корони, каквито няма нито на главата, нито на рогата му. Короната е характерен символ на едно царско или монархическо управление, поради което от липсата на такава можем да заключим за едно управление, в което върховната власт е съсредоточена, не в ръцете на един монарх, а в ръцете на народа.

Гласът на змея - След като до тук разгледахме само добрите качества на символа, сега с болка трябва да отчетем, че той „говореше като змей”. Но преди да се впуснем в по- подробно разискване на предмета, ние още веднъж, ще резюмираме установените точки:

- Управлението, представено чрез двурогия звяр, трябва да е такова, че да се различава от управленията на държавите от Стария свят, безразлично дали от светски, или от духовен характер.

- То трябва да се издига върху западното полукълбо.

- Трябва да е започнало да се издига по влияние и известност от 1798г.

- Трябва да се е появило по мирен начин, а не както другите народи са постигали и увеличавали властта си чрез завоевания и войни.

- Държавното му управление трябва да е републиканско.

- Вероизповеданието му трябва да е протестантско.

- То трябва, според характера и принципите на управлението си, да покаже пред света два големи принципа, които сами по себе си са напълно справедливи, невинни и миролюбиви.

- И най-накрая, то трябва да започне делото си от 1798 г. насам.

Ние видяхме, че от тези осем точки, може да се каже: Първо, че до тук те напълно отговарят на историята на САЩ, и второ, че историята на никое друго управление на земята не отговаря на тези условия. Ето защо е невъзможно да се приложи символа от Откр. 13:11 за друго

някое управление, освен за Съединените Американски щати.

Към описанието на миролюбивия вид на този символ, Йоан веднага прибавя думите: „а говореше като змей.” Змеят (езическият Рим), първият символ от пророческата верига беше един безпощаден гонител на Божията църква. Звярът (папството), който го последва, беше също една враждебна на църквата сила, която в течение на 1260 години погуби живота на милиони верни последователи на Христос. Двурогият звяр - САЩ говори като първия звяр и с това се проявява като змей в сърцето си, „защото от препълненото сърце говори устата” (Мат. 12:34) и в сърцето се поражда нашите дела. Затова и тази сила, подобно на другите, е една преследваща сила, и това е единствената причина, поради която тя е спомената в пророчеството.

Злото заплашва също и от друга страна. Римо-католицизмът, който се е засилил много чрез преселението, е насочил своите хищни очи към САЩ, с цел да подчини под властта си това управление. Тук царува гласоподаването, и папството има много гласове; и това свое право на гласоподаването, то грижливо използва за свои цели. Редовното посещение на президента и на други висши държавни чиновници на литургията на католическата църква във Вашингтон на празника „Ден на благодарността”, са забележителни показания за силната ръка, която Рим слага на тази протестантска република. Към това се прибавят спиритизма, неверието, социализма, свободната любов, комунизма и други - всички най-усърдно целящи да разпространят принципите си между масите. Това са точно същите принципи на атеизъм и точно същите подбуждения, които малко преди избухването на ужасната Френска революция от 1789-1803г. (когато Франция обяви война на Библията и официално се отрече от Бога) вълнуваха народа. Човешката натура през всички времена е една и съща, и затова еднаквите причини неизбежно ще дадат и еднакви резултати.

Големите знамения - На второ място в пророчеството, което посочва целта на двурогия звяр, ние четем, че „той вършеше големи знамения, та дори и огън сваляше от небето на земята пред човеците” - Откр. 13:13. Доказателството, че това предсказание се е изпълнило в САЩ в наши дни, не е трудно да се представят.

Но да се върнем обратно на знаменията, за които говори пророкът. Вече обяснихме, че изпълнението на пророчеството в никой случай не

трябва да се търси в напредъка на науката, и в така забележителните съвременни открития и изобретения, и то поради това, че знаменията, за които пророкът говори, се извършват явно, за да се измами народът; защото ст. 14. гласи: „И мамеше земните жители със знаменията, които му бяха дадени да върши пред звяра.” Това поставя двурогият звяр наравно с лъжепророка от Откр. 19:20; защото този лъжепророк е силата, която върши знамения пред звяра, чрез които казва пророкът „заблуди ония, които бяха приели белега на звяра и се поклониха на образа му” - Точно същото дело на двурогия звяр.

Сега ние сме в състояние да установим чрез силата на кои средства бяха вършени въпросните чудеса, тъй като Откр. 16:13, 14 споменава за „бесовски духове, които вършат знамения и отиват при царете на земята и на цялата вселена, за да ги съберат за война в онзи велик ден на Всемогъщия Бог”, и тези духове, вършещи чудеса, излизат из устата на известни сили, една от които е въпросният лъжепророк или двурогият звяр. Предсказвайки събитията, които щяха да станат преди Неговото второ идване, Спасителят каза: „Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, и ще показват големи знамения и чудеса, така щото, ако е възможно, и избраните да заблудят” (Марко 13:22; Мат. 24:24). Тук също се предсказват чудеса, извършвани с цел за измама, и то така силна, че дори, ако е възможно да бъдат измамени и избраните (вярващите).

Тази редица от пророчествата разкрива пред очите ни една чудотворна сила през последните дни, която се отличава особено по това, че се проявява в една удивителна и недостигната степен на фалш и заблуда. Зад външните ѝ прояви трябва да се крие една сатанинска сила, „духът бесовски”. Пророчеството говори за това, че такова дело като това в Америка, ще се извърши и в наши дни. Забелязва ли се вече нещо такова? Отговорът на този въпрос четем в повика на пророка: „Горко вам, които населявате земята и морето! Защото дяволът е слязъл при вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време.” (Откр. 12:12). Пребледней, земя! Разтреперете се народи, но не се оставяйте да бъдете измамени! Значи ние ще се сблъскаме с чудовищния призрак на лукавия, както пророкът известява. Сатана е пуснат на свобода, и из дълбините на бездната (тъмнината) плъзват милиарди демони по цялата земя. Князът на тъмнината се открива, както никога до сега; и за да наименува делото си, той взема несправедливо една

дума от речника на небесните неща, като му дава думата „спиритизъм” от лат. дума „спиритус” - дух.

Но носи ли спиритизмът в себе си всички белези на един сатанински посланик? - Духовете, които общуват с нас, претендират, че са били духовете на нашите умрели приятели. А Библията ни уверява с най-ясни думи, че мъртвите не знаят нищо (Екл. 9:5) и че всички прояви и стремежи пропадат и изчезват, когато човек умре (Псалом 146:4); че всеки стремеж на сърцето му заглъхва (Екл. 9:6) и че в гроба, където отиваме, няма нито дело, нито изкуство, нито разум, нито мъдрост (Екл. 9:10). Затова всеки дух, който се явява като такъв на наш умрял близък, и твърди, че е нещо, то както знаем от Словото Божие, в действителност не е. А ангелите Божии не лъжат, и от това следва, че такъв дух не е от добрите ангели. Само бесовските духове лъжат; това е тяхната професия и тяхното удовлетворение, което те ни представят веднага с появяването си.

Ученията, които те разпространяват, идват от най-ниските бездни на тъмнината и са съвършено противоположни на Библията. Те отричат Бога и Христос, отричат изкуплението, Библията, съществуването на греха и всяка разлика между правда и неправда, отричат светостта на брака; и като прибавят към изявленията си най-ужасните хули срещу Бога и Неговия Син, срещу всичко, което е достойно за любов, добро и чисто, те дават свободен простор на всяка грешна наклонност, както и на всички земни и плътски похоти. Тези неща, макар и публично да се проповядват под мантията на религията и да се подкрепят чрез свръхестествени явления и гласове, са нищо друго, освен измамите на сатана.

Спиритизмът отговаря най-точно на данните на пророчеството, представящо големи чудеса. Между многото му постижения могат да се приведат особено следните: Различни предмети са били пренасяни от едно място на друго единствено посредством духове. Красива музика е била произвеждана без видими инструменти и каквото и да е човешко участие. Ставали са много явно доказани случаи на излекуване. Личности са били пренасяни по въздуха в присъствието на множество хора. Във въздуха са били задържани маси, на които са седяли няколко лица. И най-накрая, са се явявали духове като превъплътени същества и са говорили с глас, който се е чувал.

Спиритизмът отговаря на пророчеството и в това, че има началото на своето зараждане в САЩ, и с това свързва знаменията си с делото на двурогия звяр. Той се появи за пръв път в семейството на Джон Фокс в Хайдевил, Ню Йорк, към края на март 1848г., и от там с невероятна бързина се разпространи из целия свят. Едно писмо до автора на тази книга от един виден спиритически издател от декември 1895г., твърди, че в САЩ имало пет млн. спиритисти, а в целия свят - стотици милиони.

Една причина, защо е така трудно да се установи числото на ония, които с право заслужават името „спиритисти“, е тази, че повлиятелните и по-видни последователи на това движение се опитват да покрият до сега така очевидните мерзки и неморални черти на тази система с една християнска одежда. Една малка книжка от Хътзън Тютъл „Що е спиритизъм?“, стр. 6, дава един списък от 22-ма императори, царици, князе и благородници, които са получавали съвети посредством спиритизма относно работите си и са били последователи на неговите учения. Така спиритизмът се подготвя да изпълни описаното дело в Откр. 16:14 и да събере народите за боя на Великия ден на Всемогъщия Бог.

Образът на звяра - В тясна връзка с извършването на тия чудни знамения стои издигането на един образ на звяра; тъй като пророкът поставя тези две неща едно след друго в ст. 14, който гласи: „И мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от сабята и оздравя.“ Измамата, която почива на вършенето на чудеса, проправя пътя за изпълнението на поканата да се направи един образ на звяра. За да разберем какво се подразбира под образа на звяра (папството), най-напред трябва да си съставим ясно понятие за това, какво всъщност представлява папството.

Папското владичество датира от времето, когато император Юстиниан издаде един декрет, в който провъзгласяваше папата за глава на църквата и за гонител на „еретиците“, който влезе в сила в 538 г. сл. Хр. Според това папството беше една църква с държавна власт - едно църковно тяло, което имаше власт да наказва всички другомислещи и конфискуваше имотите им, със затвор, мъчение и смърт. Тогава какво може да бъде един образ на папството, ако не едно друго църковно тяло, облечено с подобна власт?

Но как можеше да се издигне подобен образ в една такава страна? Нека само се даде на протестантските църкви в САЩ власт да определят какво е ерес и да я наказват, както и да налагат приеждането на техните собствени учения посредством заплашвания и наказания от страна на държавните закони, и тогава ще видим дали не ще има точен образ на папството от времето, през което то имаше върховната власт.

За папската църква, която до някъде стои като едно цяло тяло, беше лесно да налага своите догми, когато така много разчленената протестантска църква, никога не би могла да се обедини в това кои учения да наложи на народа. На това ние отговаряме: Има известни верски учения (догми), които са общи за всички и които поради това служат като основа за обща дейност. Между тях е учението за съзнателното състояние на мъртвите и за безсмъртието на душата, което съставлява и основата на спиритизма; второ - учението за първия ден от седмицата (неделята) като за християнска събота.

Белегът на звяра - Двурогият звяр отбелязва върху своите поданици белега на първия звяр. А тъй като в пророчеството се говори за три сили, ние, за да не се объркваме, трябва да ги различаваме много добре.

1. Звярът, символизиращ папството - Тази сила е отбелязана като „първият звяр”, „звярът, който имаше рана от нож и оживя”. Всички тези изрази се отнасят за една и съща сила и където и да се срещнат в пророчеството, те се отнасят изключително за папството.

2. Двурогият звяр - След като в Откр. 13:11 се описва тази сила (САЩ), по-нататък в пророчеството тя се споменава само с местоимението „той” и където и да срещнем това местоимение до ст. 17, с изключение на ст. 16, който може да се приложи за образа, то се отнася винаги за двурогия звяр.

3. Образът на звяра - Той всеки път с изключение само на споменатия случай, е наречен „образът”, така че няма опасност да се обърка с някоя друга от действащите сили.

Постъпките, приписани на образа са: заповед и налагане поклонение на него при наказание със смърт. Както папството постъпваше през средните векове.

Белегът на звяра се получава направо чрез двурогия звяр или чрез образа. Наказанието, което се дава на ония, които отказват да приемат белега на звяра, е лишаване от всички граждански права и отнемане на правото им да купуват и продават. Белегът е белег на папския звяр (неделята). Срещу това поклонение на звяра и на неговия образ, както и срещу приемането на белега, е насочена Третата ангелска вест (Откр. 14:9-12), едно извънредно и сериозно предупреждение на Бога.

Властите, които са ръководени и вдъхновявани от духа на змея, ще заставят народа да върши неща, които ще се състоят в поклонение на една отпаднала религиозна сила и в приемане на нейния белег, или в противен случай, ще ги лишават от граждански права; те ще ги заставят или да се поклонят на звяра, или да заплатят с живота си. Който отказва да се подчинява на изискванията на земните сили, се излага на най-жестоки наказания, каквито човешки същества могат да наложат, а оня, който изпълнява техните изисквания, се излага на най-ужасните последствия на Божията ярост, описани в Неговото Слово.

Поклонението на звяра и на неговия образ и приемането на белега трябва да е ужасно престъпление, в каквото човек може да се провини спрямо Бога, тъй като с това той си навлича Неговия голям гняв. Това е едно събитие, което, както показахме в Откр. 14 глава, ще стане в последните дни; а тъй като в Своето Слово Бог ни е дал най-подробни свидетелства, че ние се намираме в последните дни, за да не бъде никой изненадан от деня Господен като от крадец, то Той трябва да ни е дал и известни знамения, по които да можем да разпознаваме този голям, и строго осъден от Него грях, за да бъдем в състояние да избегнем сигурното наказание на това провинение.

Ето защо ние искаме да посветим нашето пълно внимание на важния въпрос: В какво се състои белегът на звяра? Съвсем естествено е да го потърсим в едно от особените характерни качества на папската власт. Данаил, който описва тази сила чрез символа на един малък рог, казва за нея, че тя ще се бори и против самия Бог и ще угнетява светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закони - Дан. 7:25. Пророкът набляга особено върху точката: „ще замисли да отмени у тях празничните времена и закона.”

Ап. Павел описва същата сила във 2 Солунци 2:3,4 в лицето на папата, „човекът на греха”, как той седи като Бог в храма Божий (църквата) и се превъзнася над всичко, което се нарича Бог. Значи папата се въздига в едно същество, на което цялата църква трябва да се покланя като на Бога. Но каква е тази промяна? Под Божия закон ние разбираме моралния закон, единственият закон във Всемира, който е непроменим, с трайна валидност. Моралният закон се съдържа главно в Десетте Божии заповеди, които бяха написани с Божия пръст на две каменни плочи и бяха предадени на Мойсей на Синайската планина. Ако сега читателят сравни двете заповеди, както те са изложени в римо-католическите катехизиси, със заповедите, които са написани в Библията, той ще види, че втората заповед там е изхвърлена, а десетата е разделена на две, за да се попълни появилата се от изхвърлянето на втората заповед празнина и да се запази числото десет; и че текстът на четвъртата заповед в Библията (според катехизисите - третата) е променен така, че се предписва пазенето на неделята като събота - като денят се прекарва благочестиво в обслужване на литургия и в четене на морални и набожни книги.

Относно изхвърлянето на втората заповед, католиците твърдят, че тя се съдържа в първата и затова не би било нужно да се споменава отделно; а разделянето на десетата заповед, те обясняват с ясната разлика между понятията, която налагала такова разделение. По такъв начин забраната за пожеланието жената на ближния, те обръщат в девета заповед, а пожеланието имотите на ближния - в десета. Въпреки всичко това, те претендират, че предавали заповедите точно така, както Бог е искал те да бъдат разбрани. По друг начин стои въпросът с четвъртата заповед, относно която те съвсем не претендират, че тя гласи точно както онази, която бе дадена от Бога. Те признават открито, че тук е направена една промяна и даже, че църквата е извършила тази промяна. Ето един цитат от съчинението „Третиране на тридесет спорове”: „Словото Божие заповядва, седмият ден да бъде събота на нашия Господ и затова да се пази свято; вие протестантите променят този празник без каквото и да е доказателство от Библията и сте го прехвърлили върху първия ден от седмицата, с което приемате за авторитет само вашите предания. Къде е заповядано пазенето на първия ден да отменя освещаването на седмия, за който Бог беше заповядал да се пази свят вовеки? За такова нещо не се говори никъде в Словото Божие.”

Господният ден променен от събота в неделя:

В Катехизиса на християнската религия по въпроса за съботата - четвъртата заповед, ние намираме тези въпроси и отговори:

- „ **Какво заповядва Бог с тази заповед?**

- Той заповядва да освещаваме по особен начин този ден, в който Той си почива от делата на сътворението.

- **Кой е този ден за почивка?**

- Седмият ден от седмицата или съботата; защото Той сътвори света в шест дни и си почива в седмия - Бит.2:2; Евр.4:4.

- **И тъй съботата ли е денят, който трябва да освещаваме, за да бъдем послушни на Божиите заповеди?**

- В Стария завет Божият народ освещаваше съботата; но църквата постави неделята вместо съботата, поради което и ние освещаваме първия ден, а не седмия ден. Сега неделята означава и е денят Господен.”

В „Обучен католически християнин” (Й. П. Кенеди, Ню Йорк, 1884г., стр. 202) ние четем:

- „ **Заповядва ли ни Свещеното Писание на някое място да освещаваме неделята вместо съботата?**

- Свещеното Писание ни заповядва да бъдем послушни на църквата (Мат. 18:17) и да пазим традициите и преданията на апостолите. Свещеното Писание, обаче, не споменава никъде за промяна на съботата.”

В „Кратко изложение на християнското учение” (Кенеди, Ню Йорк), стр. 58, четем следното:

- „**Как ще докажем, че църквата има право да учредява празнични и свети дни?**

- Точно чрез това, че тя е променила съботата в неделя, с което и протестантите са съгласни; и едно явно противоречие е, когато те пазят строго неделята, а не почитат повечето други празници, които са учредени от същата църква.

- Какво доказателство имаш за това?

- Неделният празник; понеже като го почитат, те признават, че църквата има право да учредява празници и да счита за грях тяхното незачитане.”

А. Кампбел казва следното: „Те (протестантите) всички имат още в сърцето си - в техните съкровени наредби, в тяхното богослужение, в техните учения и догми, някои остатъци от папството. В най-добрия случай, те не са нищо друго, освен една реформация на папството и то само частична. Човешки учения и традиции все още спъват силата и напредъка на Евангелието.”

В четвъртата заповед, в която е изявен Авторът на Десетте заповеди, се унищожават претенциите на всеки един от фалшивите богове, защото Бог, Който изисква нашето поклонение е Единственият, Който е сътворил всички неща - Творецът на земята и на морето, на слънцето и на луната, и на безбройните звезди; Вседържителят и Пазителят на Всемира, Който вследствие Своето положение, изисква, и има право, да Го почитаме в сърцето си повече от всичко друго. Заповедта, която ни изявява всички тези неща, трябва да е била онази заповед, която силата, превъзнасяща се по-високо от Бога, се е опитала да промени. Бог даде съботата, за да ни напомня за Него; за да си спомнят човешките чада всяка седмица, че Той е сътворил небето и земята - като една защита срещу атеизма и идолопоклонството. В нея е подписът и печатът на Закона. Тази заповед, именно, папството я изтръгна от мястото ѝ, и вместо нея, основавайки се на собствения си авторитет, въведе друго нареждане, отговарящо по-добре на неговите цели. Затова, промяната на четвъртата заповед трябва да е промяната, за която говори пророчеството и почитането на неделята да е белегът на звяра.

Внимание! Белегът и поклонението на звяра се налага принудително от двурогия звяр - САЩ. Приемането на белега на звяра, е един особен акт, който се извършва от двурогия звяр. Третата ангелска вест (Откр. 14:9,10) е едно предупреждение, което Бог ни изпраща от милост, за да обърне вниманието ни върху предстоящата опасност. Не може обаче да става дума за едно поклонение на звяра и за приемане на неговия белег, както пророчеството казва, докато то не бъде наложено от двурогия звяр. Ние видяхме, че беше нужен замисъл при промяната, която папството щеше да извърши с Божия закон, за да го запечати като знак за властта си.

Но как ще се счита това за в бъдеще? Църквата, която се приготвя за Христовото пришествие, трябва да бъде съвсем свободна от папските заблуди и папската поквара. Затова трябва да се извърши една реформа и по въпроса за съботата. Ето защо и третият ангел от Откр. 14 глава възвестява Божиите заповеди, за да накара с това човеците да се върнат от пазенето на фалшивата събота - неделята в освещаване на истинската събота. Змеят (сатана) се е повдигнал и владее безбожните управления на земята по такъв начин, че ще се приложи всичката човешка власт, за да се наложи изпълнението на изискванията на човека на греха. Затова ние казваме, че човеците са изправени пред едно решение. От една страна от тях се изисква да пазят истинската събота, а от друга - фалшивата.

Този е духът, който обладава поклонниците на звяра - дух, който се нахвърля върху лицето на Бога на Всемира. Затова чудно ли е, че Бог отправя най-страшната заплаха срещу това богохулно поведение?

Последната сцена на делото - Ние видяхме в какво всъщност се състои издигнатият от двурогия звяр образ на звяра и също вероятността, че такъв един образ ще бъде скоро приложен от САЩ; също научихме и кое образува белега на звяра, който ще бъде наложен на хората. Една църковна организация, съставена от по-голямо или по-малко число на различни секти от САЩ, с известна степен на съединение също между тези съсловия и римо-католицизма, заедно с обнародването и принуждението на закона за неделния празник, ще изпълнят това, което пророчеството описва по отношение на образа и белега на звяра; защото тъкмо това са нещата, за които говори пророчеството.

Проф. Бланчард се е заел със задачата да ни даде едно обяснение върху това, какво те разбират под „съединение на църква и държава“: „Съединение на църква и държава значи избиране на една църква от нацията, и издържането ѝ, назначаване на нейните служители и контрол на нейните учения. Ние всички сме против такова съединение.”

Ние молим уважаемия читател да внимава добре на тази бележка. Тук ни се дава едно обяснение на съединение на църква и държава, каквото никой не очаква и от каквото никой не се страхува.

Старият калифорнийски седмичник (Сан Франциско, от 12 март 1870

г.) съдържа следните редове: „Хората, които неотдавна държаха една конвенция за новата цел, да прекарат една прибавка към Конституцията на САЩ, в която да се признава Божеството, описват случая не такъв, какъвто е в действителност, като твърдят, че било право на един християнски народ да нареди управлението си по един християнски начин. Ако ние не се управлявахме по един християнски начин, как да наречем тогава характера на нашето сегашно управление? Факт е, че това движение цели да обедини църквата и държавата в тази страна.”

Докато според пророчеството „образът на звяра” може да бъде създаден само в САЩ, то поклонението на звяра, ще се извърши и в други страни, защото се казва, че „целият свят ще се почуди и тръгне подир звяра” - Откр. 13:3.

Някой може би ще каже: „Щом очаквате такова движение, то тогава трябва да настане и един период на гонение в САЩ; нещо повече: Вие трябва да заемете становището, че Божиите светии ще бъдат гонени, защото образът на звяра (САЩ) ще накара всички, които не му се кланят, да бъдат умъртвени.

Такъв период на гонение се очаква и предсказва, но от това не следва, че всички ще бъдат умъртвени, макар да се издаде такъв указ, защото, както и другаде пророкът заявява, Бог не изоставя народа Си в тежката борба, но му дава пълна победа над звяра, над неговия образ, над белега и числото на неговото име - Откр. 15:2. Относно тази земна власт по-нататък ние четем, че тя ще накара всички да приемат белега на дясната си ръка и на челото си. Но в Откр. 20:4 се говори за Божиите чада, че те не ще приемат този белег, нито ще се поклонят на образа.

Той постановява такъв закон, обаче не е в състояние да го проведе, защото Бог се застъпва за доброто на Своя народ. Тогава ония, които са запазили Словото на Христовото търпение, според Откр. 3:10, ще бъдат упазени и в часа на изкушението.

В Псалом 91: 9-11 се казва: „Понеже ти си казал: Господ е прибежище мое и си направил Всевишния обиталището си, затова няма да те сполети никакво зло, нито ще се приближи язва до шатъра ти. Защото ще заповяда на ангелите Си за тебе да те пазят във всичките ти пътища.”

Или, както в Дан. 12:1 за тях се говори: „Но ще се спасят в онова време от твоя народ всички, които бъдат намерени, че са записани в книгата”; и най-накрая като победители над звяра и неговия образ, те ще бъдат изкупени измежду хората и ще пеят победния химн пред Божия престол - Откр. 14:2-4.

Откр. 13:18 - „Тук е нужно мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестотин шестдесет и шест.”

Числото на неговото име - „Числото на звяра” се казва в пророчеството, „е число на човек”, и ако трябва да се получи от някое име или титла, естественото заключение би било, че това трябва да е името или титлата на някой особен човек. Най-подходящото име, което може да съдържа числото на звяра, е титлата, която папата си приписва и позволява и на другите да му я приписват. Тази титла е: „**Vicarius Filii Dei**”, което означава „**Заместник на Божия Син**”. Ако вземем ония букви от тази титла, които латинците са употребявали като цифри (римски), и им дадем числената стойност, ние ще получим от сбора им, точно числото 666.

Б. Хофман, презвитериански проповедник ни дава едно писмено описание за тази титла:

„Аз съм роден в Бавария в 1828 г. Следвал съм в Мюнхен и съм възпитан като католик. През 1844 - 1845 г. бях студент по богословие в йезуитския колеж в Рим. През време на Великденската литургия, в 1845 г., папа Григорий XVI, носеше една тройна корона, на която имаше надпис от скъпоценни камъни: „Vicarius Filii Dei”. Каза ни се, че думата „Dei” била съставена от сто диаманти. Другите думи бяха от други видове скъпоценни камъни, от по-тъмен цвят. На всеки ред от трикратната корона, имаше по една дума (думите не бяха на един ред). Аз присъствах на службата и видях добре короната и внимателно я разгледах.

Горното изложение го правя по молба на Елдър Е. Сколс, тъй като той казва, че някои отричали, че папата някога е носел тази корона. Но аз зная, че той я е носил, защото я видях на главата му.”

*Искрено ваш в християнската служба:
(подпис) Б. Хофман.
Уеб Сити, 29 окт. 1906 г.*

И ректорът на Берлинския университет в 16 век, Андреас Хелмут, който владееше перфектно гръцки, латински и еврейски, дава превъзходно тълкувание на числото 666 от Откр. 13:18. Той се спира върху почетната титла на папството, дадена му от император Константин Велики. В Константиновият декрет се казва:

„Съгласно всички в нашия дворец, целия Сенат, както и целият народ, покорен на авторитета на римската слава, ние обсъдихме за добре, както ап. Петър бе поставен като „заместник на Божия Син“, папите, които заемат мястото на този глава на апостолите, да получат от нас една върховна власт, по-голяма от нашата върховна сияйност: титлата „Vicarius Filii Dei“, която папите ще възприемат и ще носят през вековете. Това е върховната титла, дадена още от Константиново време.”

В единадесетото столетие папа Григорий VII обяви съвършенството на католическата църква: „Църквата никога не е сбъквала, нито някога ще сбърка.” Гордият Понтифекс претендираше също, че има силата да сваля и царе.

Папа Лъв XIII, в една енциклика на 20 юни 1894г. казва: „Ние заемаме на тази земя мястото на Всемогъщия Бог.”

Тук ние наистина имаме едно число на човек и даже на човек на греха, и странно е, а може би и от провидението, че папата си е избрал една титла, която показва богохулния характер на звяра и че е заповядал да я надпишат и на короната му, като с това сам си е отпечатил белега на числото 666.

С това завършва 13-та глава, всред страшните борби на земните сили срещу Божия народ и във времето, когато човешкото общество заплашва със смъртно наказание и затвор последователите на истината. В същото време спиритизмът ще измамва с най-големи чудеса всички, с изключение на избраните - Мат. 24:24; 2 Солунци 2:8-12. Това ще бъде тогава „часът на изпитанието”, който според Откр. 3:10 ще настане в целия свят. Какъв ще бъде изходът от тази борба? Този важен въпрос не е останал без отговор. Първите пет стиха от следващата глава, които всъщност би трябвало да се числят още към тази глава, приключват тази пророческа верига и ни показват славната победа на борците за истината.

ТРИТЕ АНГЕЛСКИ ВЕСТИ

Глава четиринадесета

Откр. 14:1 - „И видях, и ето, Агнецът стоеше на хълма Сион, и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха Неговото име и името на Неговия Отец, написано на челата им. **2.** И чух глас от небето като глас от много води и като глас от гръм; и гласът който чух, беше като глас на свирачи, които свиреха с арфите си. **3.** И пееха, като че ли нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старците; и никой не можеше да научи песента освен сто и четиридесет и четирите хиляди, които са били изкупени от земята. **4.** Те са ония, които не са се осквернили с жени, защото са девственици; те са, които следват Агнеца, където и да отива; те са били изкупени измежду човеците за първи плодове на Бога и на Агнеца. **5.** И в устата им не се намери лъжа; те са непорочни.”

Една утешителна мисъл в пророческото слово е, че Божият народ никога не бива изоставен сам във време на изпитание и трудности. Посред най-опасните сцени се чува непрекъснато гласът на пророчеството, който не го оставя безпомощен на съдбата му и в съмнение относно окончателния изход, а го извежда щастливо през всички опасности и през всяка борба и му показва нейния край. Един пример за това са и първите пет стиха от 14 гл. на Откровението. Тринадесетата глава завърши с гибелната борба, която Божият народ - една малка и на вид слаба, беззащитна група, трябваше да води срещу мощните сили на земята, които змеят си подготвя за своя служба. Една заповед е излязла от най-висшата сила на земята, според която народът трябва да се покланя на образа и да приеме белега; а който откаже да направи това, бива заплашен със смърт. Какво може да направи Божият народ в такава борба и в таква отчаяно положение? Какво ще стане с него? Погледнете напред заедно с апостола към най-близката сцена. Какво виждате? - Същата група, стояща с Агнеца на планината Сион; една група победители, които сега в небесните селения издигат хваления с благовучни арфи. От тук можем да заключим, че и ние, когато настане времето за борба със силите на тъмнината не ще бъдем оставени в незнание относно нашето избавление, но че след това уморително странстване, ще ни

бъде дадена чудесна почивка - най-добрата награда за един живот на работа, труд и постоянна борба.

За това, че 144 000, които виждаме на планината Сион, са същите светии, които малко преди това ни бяха представени като прицелна точка на гнева на звяра и на неговия образ, има много явни доказателства, а именно:

- Те са идентични със запечатаните в Откр. 7 глава и те са праведните, които живеят по времето на Христовото пришествие.

- „Те са изкупените измежду хората“ (ст.4), един израз, който може да се приложи само за ония, които са били преобразени от живите. И ап. Павел се стремеше да достигне до това възкресение на мъртвите - Фил 3:11. Това е и надеждата на ония, които спят в Исус - възкресението на мъртвите. За това 144 000 са ония, които ще бъдат преобразени от живите при Второто идване на Христос.

Откр. 14:6 - „И видях друг ангел, че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде. **7.** И каза със силен глас: Бойте се от Бога, и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори. **8.** И един друг ангел, втори, следваше из подире и казваше: „Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките народи от виното на своето разпалено блудстване. **9.** И друг, трети ангел вървеше подир тях и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си,**10.** той ще и да пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнеца. **11.** И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и ония, които се покланят на звяра и на образа му, не ще имат отдых ни денем, ни нощем, ни кой да е, който приема белега на името му. **12.** Тук е нужно търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова.”

Описаните в тези стихове вести са известни като Трите ангелски вести от 14-та глава на Откровението. Самото пророчество ни дава да ги наименуваме с поредните числени имена: първа, втора и трета. Тези ангели са очевидно символи, защото възложеното им дело се

състои в това, да проповядват на народа вечното Евангелие. А с проповядването на Евангелието са били натоварени не действителни ангели, а човечи, които са отговорни за поверените им истини. Ето защо всеки от трите ангела символизира една класа от религиозни учители, които са получили поръчката да запознаят съчовеците си с особените истини, които съставляват съдържанието на поверените им вести.

Но все пак трябва да знаем, че в действителност ангелите участват живо в благодатното дело между човеците, тъй като те са изпращани да служат на бъдещите наследници на спасението, и тъй като във всички работи и наредби в небесното царство владее ред. Ето защо не е само видение това, че действителни ангели контролират развоя на всяка вест - „Не са ли те всички служебни духове, изпращани да слугуват на ония, които ще наследят спасение?“ - Евр.1:14.

От тези символи ние можем да научим каква точна разлика прави Библията между земните и небесните дела. При представянето на земните управления, дори и на най-добрите, тя взема за подходящи символи само жестоки зверове; но, когато трябва да се представи Божието дело, символът е един ангел, украсен с хубост и опасан със сила.

Важността на описаното в последните стихове дело ще види всеки, който ги разглежда с внимание. Когато и да се разнасят тези вести, те, според характера си, трябва да са главния предмет на интерес за тогавашното поколение; и тези вести са темата, от която народът най-много би се интересувал, ако би могъл да види онова, което се отнася за спасението му. Когато Бог ще изпрати вестителите Си да съобщят на света, че времето на Неговия съд е дошло, че Вавилон е паднал и че всеки, който се покланя на звяра и на образа му, ще пие от виното на Божиата ярост - едно заплашване, подобно, на което не се намира никъде на друго място в Свещеното Писание; тогава никой, без да изложи душата си на опасност, не бива да счита тези предупреждения за маловажни и да ги пренебрегва като нищожни. От тук се явява за всекиго, а особено за нашето поколение необходимостта, да се постарае най-ревностно да разбере Божието дело, ако не иска да бъде лишен от благословенията на настоящата истина, тъй като толкова много знамения показват, че земята се намира пред предстоящата ѝ катастрофа.

Първата ангелска вест - Откр. 14:6,7:

„И видях друг ангел, че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде. И каза със силен глас: Бойте се от Бога, и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори.”

Първото нещо, което се налага, е установяването на времето на тази вест. Само мисълта, че това би могло да стане в наши дни, би трябвало да ни накара да разучим много внимателно този въпрос; а още по-сигурно доказателство, че това е така ще видим като проследим доказателствата. Това би трябвало да накара пулсът ни да забие по-бързо и сърцата ни да затуптят още по-силно при мисълта за важноста на този час. Само едно предположение е възможно относно времето на това пророчество.

Характерът на вестта е такъв, че тя е определена за последното поколение. Тя възвестява времето на идещия Божий съд, а тъй като Съдът съставлява част от последното дело на човешкото изкупление, възвестяването на неговото приближаване може да стане само, когато ние приближим към края. Но най-силното и най-ясно доказателство, че тази вест се отнася за сегашното време, е това, че в този род се развива едно движение въз основа именно на тази вест. Това е голямото Адвентно движение. Още в 1831г. Уилям Милер от Лъу Хамптън, Ню Йорк, в резултат на едно сериозно и мъдро изучаване на пророчествата, дойде до заключението, че Евангелското време се приближава към края си, чието настъпване той определяше приблизително около 1843г., тъй като той мислеше, че краят съвпада заедно с приключването на пророческите периоди. По-късно тази дата бе отложена до есента на 1844г. (виж Дан.8:14). Ние наричаме неговите изследвания „разумно изучаване на пророчествата”, защото при техните обяснения, той прилагаше онова правило, което образува основата на всяка религиозна реформация и на всеки прогрес в това пророческо познание, според което правило, езикът на Свещеното Писание трябва да се взема така буквално, както този на коя и да е друга книга.

Той беше на правия път и затова надмина всяка богословска система на времето си. Щом изяви публично своите възгледи, те навсякъде

намериха одобрение и бяха последвани от много духовни пробуждания в различни части на страната. На скоро около неговото знаме се събраха множество съратници, между които ще споменем само мъже като Ф. Г. Браун, Ч. Фич, Йосия Лич, И. Б. Хаймс и др., които тогава се ползваха с име на богобоязливи хора и на мъже с голямо влияние в религиозния свят.

Този известен период се пада в годините между 1840 - 1844г. и се отличава особено с един голям стремеж и напредък в делото. Тогава до света се отправи една покана, която съдържаше в себе си всички белези на изпълнението на вестта от Откр. 14:6,7. Тази вест се проповядваше с такава сила, че тя с право може да се нарече „вечното Евангелие“; тя се отнасяше за края на тази епоха и за настъпването на вечната епоха на Царя на правдата. То беше онова Евангелие на царството, за което Христос казва, че то ще се проповядва по целия свят за свидетелство на всичките народи, и тогава ще дойде краят - Мат. 24:14.

Изпълнението на тези два стиха включва в себе си проповедта за приближаването на края. Защото Евангелието не можеше да се проповядва на всички народи като знамение за края, ако то не се схващаше като такава. Ето защо близостта на края на света, трябваше да бъде една от неговите главни точки.

Списанието „Адвентен вестител“ от 14 декември 1850г. изрази този факт със следните думи: „Като знак за приближаващия край трябва да се види един летящ посред небето ангел, който известява вечното Евангелие на всички, които живеят по земята, на всички народи, племена и езици - Откр. 14:6. Вестта на този ангел съставляваше именно това Евангелие, което беше проповядвано вече по-рано, а сега възвестява допълнително приближаването на Божието царство; защото ангелът продължава по-нататък с голям глас: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настъпи часът на Неговия съд и поклонете се на Този, Който е сътворил небето и земята, морето и водните извори.“(Откр.14:7). И така, една проста проповед на Евангелието, без възвестяване на приближаващия край, не можеше да представлява тази вест.”

Ония лица, които ръководеха това движение, вярваха, че то е едно изпълнение на пророчеството, и затова претендираха, че те проповядват вестта от Откр. 14:6,7.

С това движение започна и изпълнението на притчата за десетте девици, отбелязана в Мат. 25:1-13. Нашият Спасител я беше разказал, за да обясни и потвърди учението за Второто Си идване и за края на света, за което вече беше говорил в Матей 24 гл.

Ония, които участваха в това движение, излязоха да посрещнат Господа, т.е. те бяха пробудени от духовната им дрямка и очакваха Христовото пришествие от небето. Младоженецът закъсна. Очакваното време, края на 1843г., който според еврейския календар се падаше през пролетта на 1844г., премина без Господ да дойде. Понеже Той се бавеше, на всички се додрема и те заспаха. Съвсем неочаквано съмнение и неувереност, в които те сега изпаднаха поради това, започнаха да отслабват интереса на хората и да парализират старанията им. Посред нощ обаче се чу вик: „Ето, Младоженецът иде, излезте да Го посрещнете!” - Мат. 25:6. По средата между пролетта на 1844 г., тъй като тогава за пръв път се вярваше, че 2300-та денонощия щяха да изтекат тогава, и есента на 1844г. , до където те трябваше да се простират, според по-късните изчисления - тогава изведнъж започна да се разнася такъв вик. Неволно се изговаряха същите думи: „Ето, Младоженецът иде!” Причината за това така неочаквано пробуждане, беше откритието, че големият пророчески период от 2300 денонощия (години) в Дан. 8:14, изтичаше не през пролетта на 1844г., но той продължаваше до есента на същата година, и че заедно с това и времето, през което те с право можеха да очакват идването на Господа, не беше още преминало, а беше тъкмо пред вратата. Същевременно, обаче, от части бе разбрано и отношението на подобие (на земята) спрямо първообраза (на небето), защото се отнасяше до очистването на светилището.

Пророкът свидетелстваше, че в края на 2300-та денонощия щеше да се очисти Небесното светилище, а тъй като символичното светилище се очистваше на десетия ден на седмия месец от еврейската година, то съобразно това, поставиха в същото време в есента на 1844 г., края на 2300-та години, а именно на 22 октомври. От средата на лятото на 1844 г., когато първите лъчи осветиха тази надежда до тази дата, в края на 2300-та години, никое друго движение не е развило такава дейност, както това относно Христовото пришествие, и в никой друг случай, в едно такова кратко време не е било извършено толкова много. Една религиозна вълна се разнесе над тази страна и така

развълнува народа, както сигурно никой народ не е преживял това от началото на великата Реформация през 16 век. Това движение беше наречено „Седеммесечното движение” и беше ограничено главно в САЩ и Канада. Обаче общото движение относно Второто идване на Христа и възвестяването, че е настанал часът на Неговия съд, не остана ограничено само върху това полукълбо. То изпълни целия свят. В това то отговаряше на вестта на ангела; защото се разнесе до всички земни жители.

В „Адвентни трактати” т. 2 , стр. 135, се цитира Муран Брок, един английски писател с думите: „Не само във Великобритания очакват близкото пришествие на Спасителя и преживяват един предупредителен зов, а и в Америка, Индия и на Европейския континент. Така около 300 служители на Евангелието проповядват в Америка това Евангелие на Царството Божие, докато в тази страна, то се разнася от около 700 проповедници на Английската държавна църква.”

Старейшината И. Е. Андрюс говори в съчинението си „Трите вестии от Откр. 14:6-12”, следното относно тази вест: „Никой не може да отрече, че това всемирно предупреждение ни е дадено за предстоящия световен съд. Привежданите за това доказателства са от такъв характер, че приковават вниманието ни, тъй като те са едно неопровержимо свидетелство за това, че тази вест е от небето.”

Знаменията на небето и на земята, по морето, в църквата и между народите, свидетелстваха единодушно за предупреждението, което Бог е дал на човешкия род - Йоил 2:30,31; Матей 24:29-31; Марко 13:24-26; Лука 21:25-36; 2 Тим. 3 гл., Откр. 6:12,13. Освен многобройните и убедителни доказателства, които обосновават този предупредителен зов, той бе същевременно подпечатан с небесния печат чрез последвалото едновременно с тази вест изливане на Светия Дух за свидетелство на истината. Даденото чрез Йоан Кръстител предупредение, което имаше за цел да подготви пътя за първото идване на нашия Господ, беше кратковременно и ограничено в разпространението си.

По времето на Йоан при разпространението на неговата вест, той нямаше на разположение помощните средства на днешната преса, както и днешните усъвършенствани превозни далекосъобщителни средства; Той беше един скромен човек, който се обличаше в дрехи от

камилска козина и не вършеше никакви чудеса. И когато фарисеите и книжниците отхвърлиха отнасящия се за тях Божий съвет, като не се оставиха да бъдат кръстени от Йоан, колко много по-голям ще е сега грехът на тия, които не обръщат внимание на изпратеното от Бога предупреждение, приготвящо пътя за Второто идване на Исус!

Но на всеки трябва да стане ясно, че ангелът, който възвестява времето на Божия съд, носи последната благодатна вест; защото Откр. 14 гл. съдържа още две други вести, които ще се разнесат между човеците преди свършването на благодатното време. Този факт сам по себе си е достатъчно доказателство, че Христовото пришествие не може да настане, докато след първата не последват и втората, и третата вест. Това се вижда още и от обстоятелството, че макар че ангелът от 10-та гл. се закле, че „от сега не ще да има вече време”, на много народи и племена ще се възвести едно пророческо слово. Затова ние вярваме, че първият ангел възвестява времето на Божия съд, т.е. че той посочва изтичането на пророческите периоди и че именно това е времето, за което той се закле, че то не ще продължи вече.

Съдът трябва да започне преди Второто идване на Христос; защото Той идва само за да изпълни решението на съда - Юда 14, 15; Откр. 22:12. При звука на последната тръба Той ще даде безсмъртие на всички праведни, а безбожните ще остави. Ето защо Изследователният съд трябва да предшества изпълнението на присъдата от Спасителя. А и работата на Отца е да председателства този Изследователен съд, както това се вижда в Данаил 7:22. В този съд Синът оставя Своята първосвещеническа служба и бива коронясан за Цар. Чак тогава Той ще дойде на тази земя, за да изпълни решението на Отца. Този съд възвестява делото на първия ангел.

Дългият период от 2300 денонощия (един период от голяма важност за определяне на времето на тази вест), достига до очистването на Небесното светилище.

Това най-дълго библейско пророчество започва в 457г. пр.Хр. На седмата година на Мидо-персийския цар Артаксеркс Лонгиман I, когато излиза указът за изново съграждане на Ерусалим и възстановяването на еврейската държава (Ездра 7:11-13, 21; Данаил 9:25) и достига до есента на 1844 г. сл.Хр. В тази година е трябвало да започне очистването на Небесното светилище от Исус Христос.

След като ангел Гавраил изложи на пророк Данаил видението за най-дългото библиейско пророчество от 2300 денонощия (според Числа 14:34 и Езекил 4:6), той не можа да понесе това видение и се разболя. Пророчеството остана неразбрано - Дан. 8:26,27. След това събитие той изследва свещените книги на пророк Еремия и разбра, че 70-те години на Вавилонския плен за евреите (който започна в 606 г.пр.Хр.) наближават своя край - Еремия 25:11,12; 29:10. И така той се обърна към Бога. Отговор на молитвата му намираме в Данаил 9:21-22: „Дори още, когато говорех в молитва, мъжът Гавраил, когото бях видял в предишното видение, като летеше бързо се приближи до мен около часа на вечерната жертва. Той ме вразуми като говори с мен и каза: Данаиле, сега излязох за да те направя способен да разбереш”. След една година ангел Гавраил отново посети пророк Данаил, за да му дообясни предишното видение от 2300 год. (в Дан. 8:14), останало неразбрано. Той му изложи един нов пророчески период от 70 седмици (или 490 години благодатно време), определени специално за еврейската нация, отрязани от по-голямото пророчество от 2300 години (Дан.9:24-27). След изпълнението на по-малкия период от 490 години, за еврейската нация, се дава гаранция и за изпълнението на по-големия пророчески период, който се изпълнява сега. И двете пророчества - по-малкото и по-голямото, започват от една и съща дата - 457г. пр. Хр.

Д-р Хейлс дава коментар върху 70-те седмици от Данаил 9:25: „Това хронологично пророчество беше очевидно предназначено, за да се разясни предишното видение, (от Данаил 8:14) за 2300-та денонощия. Хронология т.2, стр. 517.

Идването на Избавител

„А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, за да получим осиновението” - Галат. 4:4-5.

От Данаил 9 глава, ние също разбираме за идването на пророкувания Месия-Исус Христос (около 600 години пр. Хр.), за Неговото кръщение от Йоан Кръстител, и за великото дело, което Той извърши за спасението на човечеството.

Христос разделя историята на света на две епохи - стара и нова ера.

С отхвърлянето и разпъването на Божия Син от евреите и убиването на първия християнски мъченик - дякон Стефан през 34г. сл. Хр., изтече благодатното време за еврейската нация от 490 години- Деян.7:54-60. Еврейският народ подпечата своето отхвърляне на Божието дълготърпение и с това изпълни чашата на беззаконието си. Останалият период от 1810 години достигна до есента на 1844 г., когато Исус като първосвещеник започна очистването на Небесното светилище от греховете на народа - Откр. 14:7; 1 Петр. 4:17, 18.

Исус предсказа съдбата на Ерусалим:

„И като се приближи и видя града, плака за него и каза: Да беше знаел ти поне, в този твой ден, това което служи за мира ти! Но сега това е скрито от очите ти. Защото ще настанат за тебе дни, когато твоите неприятели ще издигнат окопи около тебе, ще те обсадят, ще те притиснат отвред и ще те разорят, и ще избият жителите ти в тебе, и няма да оставят в тебе камък върху камък; защото ти не разпозна времето, когато беше посетен.” - Лука 19:41-44.

От 34 г. сл. Хр. започна времето на езичниците, на световното християнство и гонението на християните от евреите. „А юдеите като видяха множествата, изпълниха се със завист, опровергаваха това, което говореше апостол Павал и го хулеха. Но Павел и Варнава говореха дързостно и рекоха: „Нужно беше да се възвести първо на вас Божието учение, но понеже го отхвърлихте и считате себе си за недостойни за вечния живот, ето обръщаме се към езичниците.”- Деян. 13:45, 46.

Господ даде още 36 години благодатно време на евреите, защото много евреи нямаха и понятие за характера и делото на Христос. Децата нямаха случай да приемат светлината, която техните родители презряха. Той желаеше да им даде случай да видят изпълнението на пророчествата не само за раждането и живота на Христа, но също и за Неговата смърт и възкресението Му.

През 70-те години, римляните изпълниха пророчеството от 490 години, определено за евреите. Те разрушиха храма, и тогава настъпи краят на еврейската държава.

Днес евреите са разпръснати по целия свят и са вечни свидетели за достоверността на библейските пророчества. На този велик съд Бог оправдава и приема покаяните се грешници и отхвърля непокаяните се такива. Божият характер и Неговата справедливост, дълго време оспорвани от сатана, ще бъдат реабилитирани пред земните и небесните жители.

На 22 октомври 1844г. Исус влезе като Първосвещеник във второто отделение на Небесното светилище – Светая Светих, за да го очисти от натрупаните в него грехове на вярващите, представени чрез молитвите им за покаяние.

По настоящем, както Исус очиства Небесното светилище от греховете на Своя народ, така и ние сме длъжни да очистим нашето светилище от собствените си грехове. „Защото нашето тяло е храм на Божия Дух” - 1 Коринт. 6:19.

„Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно.”- Евреи 4:16.

Вече е доказано, че очистването на светилището не е очистване на някоя част от земята, а последното дело на нашия велик Първосвещеник в Небесното светилище, преди да е слязъл на тази земя. Затова ние сме на мнение, че последната благодатна вест ще се проповядва докато се извършва очистването на светилището. От това се вижда, че както пророческите периоди, така и вестта, основана върху тях, не се простират до идването на Господа. Адвентистите в 1844 г. се заблудиха не относно времето, а относно характера на събитието, което трябваше да стане в края на тези дни, както показахме

това при обяснението на светилището. Тъй като те изхождаха от разпространеното погрешно схващане, че земята е светилището и че тя ще трябва да бъде очистена чрез огън, когато Господ се яви от небето, то те, съвсем естествено, очакваха пришествието на Христос в края на тези дни. В следствие на погрешното си разбиране, те преживяха горчиво разочарование, макар че всичко, което пророчеството беше предсказало, и всичките им основателни очаквания, се изпълниха с най-голяма точност в това време. Именно тогава започна очистването на Небесното светилище. Христос не дойде на тази земя, понеже не тя беше светилището, а и очистването му не включва в себе си унищожението на земята, защото то става чрез кръвта на Христос. В това се състоеше горчивината на книжката за църквата - Откр. 10:9-11. Тук Един, подобно на Човешкия Син, дойде не на тази земя, а при „Стария по дни” - Дан. 7:13, 14. С това Младоженецът влезе в сватбата, както четем в притчата за десетте девисици - Мат. 25 гл. За среднощния вик в онази притча говорихме вече, че той беше през лятото на 1844 г. Тогава неразумните девисици казаха на разумните: „Дайте ни от вашето масло, за да не угаснат светилниците ни.” Тогава разумните отговориха: „По-добре идете при продавачите и си купете. А когато те отиваха да купят, пристигна Младоженецът.” Под това не трябва да се разбира слизането на Христос на тази земя; защото това е едно идване, което предшества сватбата, а и сватбата, т.е. приемането на царството, трябва да стане преди Неговото идване на тази земя, за да вземе народа Си при Себе Си, който ще гостува на сватбената Му вечеря - Лука 19:12; Откр. 19:7-9. Ето защо, това идване в притчата трябва да е идването при Стария по дни, за което говори Данаил в гл. 7:13, 14.

„А, които бяха готови, влязоха с Него на сватбата и вратата се затвори.” Когато Младоженецът дойде за сватба, става една проверка на гостите, за да се види кой е готов да участва в церемонията. Ние виждаме в Матей 25:1-13, че царят влиза в залата, за да прегледа гостите и да се убеди дали всички са облечени в сватбени дрехи; чието облекло царят намери за подходящо, той бива приет, и никога вече не ще бъде лишен от тези дрехи, като му се осигурява и безсмъртие.

Въпросът относно допускането в царството, може да бъде разрешен само от Изследователния съд в светилището. Затова и последното дело в светилището, неговото очистване, и умилостивението, не е

нищо друго, освен преглеждането на гостите, за да се види кой от тях има сватбена дреха. Само след извършването на това дело, може с положителност да се каже кой е готов да влезе в сватбата. „Готовите влязоха с Него на сватбата.” Тези думи ни описват времето от идването на Младоженеца до сватбата, значи целият период на очистването на светилището, или проверката на гостите. Когато тя се свърши, тогава престава благодатното време и вратата се затваря завинаги.

Връзката на притчата с разглеждания от нас текст сега е ясна; защото тази притча ни представя един период, в който гостите биват приготвени за сватбата на Агнеца; а текстът в Откр. 14:7 се отнася за съдебното заседание, за което ни се съобщава чрез вестта: „Настъпи часът на Неговия съд”. Тази вест трябваше да се проповядва с висок глас. Така и стана в годините между 1840 - 1844г., а особено в „Седеммесечното движение” през последната година, когато 2300-та денонощия изтекоха и настана времето на Неговия съд, когато Христос започна очистителното дело в светилището. Тогава не настана краят на благодатното време, а започна Изследователният съд и под този съд живеем ние сега.

Втората ангелска вест - Тази вест, която следва след първата, ни е описана в ст. 8 с думите: „И друг ангел последва и казваше: Падна, падна Вавилон, великият град, защото напои всичките народи с яростното вино на блудството си.”

Времето на тази вест може да се определи най-вече от първия предупредителен зов. Тази вест не може да предшества първата, а тъй като тя, както доказахме, трябва да бъде дадена преди края на света (защото е невъзможно да бъде разгласена преди това събитие), то от само себе си следва, че и тази вест се отнася за религиозното движение, което ще се развива в последните дни по повод на близкото Христово пришествие.

При разглеждането на тази вест, се явяват следните въпроси: Какво означава думата „Вавилон”? Какво значи неговото падане и как то се е изпълнило? - Относно произхода на тази дума самото Свещено Писание ни дава някои обяснения в Бит. 10:10 и 11:9. Вавилон беше столицата на царството на Нимрод; това място беше наречено така, защото Бог размеси езиците на строителите на кулата и затова думата Вавилон означава - „смешение”. Тук думата е употребена

символично, за да отбележи големия символичен град в Откровението, вероятно въз основа на особеното значение на думата и поради причината на нейния произход. Тя може да се приложи за неща или за обстоятелства, които могат да се забележат с характерната дума „объркване” или „смешение”.

Описанията на Откровение 17-та гл. са особено подходящи за Римската църква, но името, което тя носи на челото си: „Гайна, Вавилон велики, майка на блудниците и на земните гнусотии” говори и за други родствени връзки. Ако тази църква е майката, кои са дъщерите? Простият факт, че въобще се говори за дъщери, показва, че освен Римската църква, има и други религиозни общества, за които се отнася това наименуване. Отново и при тази вест се разнася зовът: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ” - Откр. 18:4.

Вавилон е символ на Римската църква, защото тя е една голяма съставна част от великия Вавилон. Доказателството, чрез което обикновено се представя, че градът Рим е Вавилон от Апокалипсиса, гласи следното: „Ангелът каза на Йоан, че жената, която той беше видял, била големият град, който владее над царете на земята” и че седемте глави на звяра, върху който стои жената са „седемте планини” - Откр. 17 глава.

Вавилон е символ на всемирната светска църква изобщо. Жената е символ на църквата; така бе изтълкуван този символ в Откр. 12-та гл. и затова в 17-та гл. под жена трябва да се разбира една църква. Характерът на жената определя и характера на символизираната чрез нея църква; Добродетелната жена означава една чиста църква, а лошата жена-една нечиста или отпаднала църква. Жената Вавилон е блудница и майка на подобни на нея дъщери. Това обстоятелство, както и самото име, показват, че Вавилон не може да се ограничи върху една единствена църковна организация, но че той трябва да се състои от повече такива. Затова той обединява в себе си всички религиозни деноминации от еднакъв характер и символизира цялата покварена или отпаднала църква на земята. От тук ще може да се обясни и текста в Откр. 18:24, който ни представя времето, когато Бог ще иска сметка от великия Вавилон за кръвта на мъчениците си и в него ще се намери „кръвта на пророци, на светии и на всичките избити на земята.”

Кои са дъщерите на Вавилон?

Православната църква е държавната църква в Русия и в Балканските държави; Лутеранската - в Прусия, Холандия, Швеция и в някои части на Германия. В Англия държавната църква е епископалната; и другите страни си имат също така свои държавни църкви, които се противопоставят най-ревностно на друговерците. Вавилон е напоил всички народи с виното на блудстването си, т.е. със своите фалшиви учения; затова Вавилон може да бъде само свързаната със света църква. За великия Вавилон още се казва, че той се състои от три части. Така и главните световни религии могат да се подведат под три системи. Първата - най-старата и най-широко разпространената система е езичеството, което е представено особено под образа на червения змей; втората е отпадналата Римска църква, символизирана чрез звяра, а третата са дъщерите или произлезлите от нея църкви. Под тази система се пада и двурогият звяр - САЩ, който впрочем не напълно я обхваща. Спорове, угнетения, светски дух, сребролюбие, сектантство, любов към удоволствията и здраво придържане към много останали от римско време заблуди, отбелязват с печална, но явна точност, голямото общество на протестантските църкви като една важна съставна част на великия Вавилон. Един поглед върху поведението на някои протестантски църкви, ще осветли още повече нашето твърдение.

Когато Рим имаше власт, погубваше в голям брой ония, които той считаше за еретици. В тринадесетото столетие бе въведена инквизицията. Папството бе станало световен деспот.

И протестантската църква е проявявала подобен дух. За свидетелство може да послужи мъченическата смърт на Михаил Серветий, когото протестантите в Женева изгориха. Друго свидетелство е продължителното угнетяване на друговерците от страна на английската официална църква. Освен това квакерите са онези, които бяха избесени от пуританите на Нова Англия, и баптистите, които бяха бичувани от тях.

За забелязване е колко много са се отклонили тези църкви от Христовото учение и в други насоки. Христос е забранил на народа Си да се стреми към съкровищата на този свят, а официалните църкви проявяват по-голям интерес към богатствата, отколкото светските

хора. В колко много църкви владее мамонът! Христос казва: „Но вие недейте се нарича учители, защото един е вашият Учител, Христос”- Матей 23:8. Който върши това, е обхванат от същия дух, който някога доведе високомерни човеци до там, да се нарекат върховни глави на църквата, наследници на Св. Петър, заместници Христови и богове на земята.

Не намираме ли, че протестантските църкви подражават в това на Рим, като и те си прилагат титлата „светейшество”, която според Свещеното Писание подобава само на Бога, защото е казано - „свято и страшно е Неговото име”(Псалом 111:9)? Но недоволни само от това, те наричат някои и „преосвещенство” и „д-р по богословие” (Матей 23:9-11). Новият завет порицава най-строго всякаква украса и разкош в облеклото. А къде можем да видим най-новите моди, най-елегантните облекла, най-набиващите се в очи украшения и най-скъпите накити, ако не на благородните събрания на протестантските църкви в хубавите неделни дни?

Пророческата картина ни представя Вавилон, как той търгува с душите на човеците. Тук спада несъмнено един обичай, който е особено прилаган в Английската официална църква. Но и църквите в Америка правят същото.

А най-лошото от всичко е, че служителите на Словото проповядват само приятни неща и гаят разглезения слух с красиви басни.

Христовата воля беше, Неговата църква да бъде единоподушна. Той се моли учениците Му да бъдат едно, както Той и Отец бяха едно (Йоан 17:21), защото това щеше да даде сила на учението Му и щеше да накара света да повярва в Словото Му. Вместо това в протестантските църкви ние не виждаме друго, освен бъркотия, една мрежа от различни религиозни общества, и множество вероизповедания, различаващи се едно от друго също така, както се различаваха езиците на ония, които строяха Вавилонската кула, след размесването им. Те не са от Бога. Това е тъкмо състоянието на нещата, на което думата „Вавилон” е най-точен картинен израз.

Истинската църква е една чиста девица - 2 Коринт. 11:2. Църквата, която е в приятелски връзки със света е една блудница. Нейната незаконна връзка с царете на земята я прави велика блудница - Откр. 17 гл. По същия начин и еврейската църква беше станала блудница

(Езек. 16 гл.), макар че в началото тя беше невеста на Господа. Когато тази църква отпадна от Бога, тя беше наречена Содом - Исаия 1:9,10; същото име получава и „великия град“ Вавилон в Откр. 11:8. Поради тази причина ние вярваме, че Вавилон от Откровението е свързаната със света църква.

Ние видяхме кой е Вавилон, затова не ще ни е трудно да определим какво означава и провъзгласяването на неговото падане. Освен това, самото пророчество прави една съвсем точна разлика между неговото падение и неговото унищожение.

Вавилон „пада“, преди да бъде „хвърлен“ от една буря като захвърлен в морето воденичен камък, и преди да бъде напълно унищожен чрез огън. Неговото падане е едно морално падение, и то поради това, че след него до Божия народ, който още е в общение с него, се отправя поканата: „Излезте из нея, люде Мои!“, която веднага се обосновава с думите: „За да не участвате в греховете ѝ и да се не заразите от язвите ѝ“. Значи Вавилон и след падението си продължава да пребъдва в греховете си и неговите язви са още в бъдещето.

Причината, поради която Вавилон преживява този морален упадък е, че е напоявал всичките народи от виното на блудстването си. Това може да се отнася за фалшивите учения, с които той е осквернявал чистото Слово Божие и измислените басни, с които тази църква е заблуждавала и заблуждава народите. От нейните учения, които са съвсем противни на Словото Божие, ние ще разгледаме само следните:

- **Учението за един временен милениум** (хилядагодишно царство) или за едно състояние на мир, блаженство и правда, което ще владее по цялата земя в течение на хиляда години преди второто идване на Христа. Това учение е един шедевър на фалшивите изобретения във вярата от страна на врага, който с това цели да затули ушите на хората за зова за пробуждане поради близкото идване на Христос, и по възможност да държи повече души в сън, за да може по такъв начин да ги погуби за вечността.

- **Попръскване вместо потапяне при кръщението** - макар че този начин не може да се докаже от Свещеното Писание.

- Неделя вместо събота - Това бе направено чрез опита да се пренесе съботата от четвъртата заповед или седмият седмичен ден върху неделята, която беше един езически празник. Сега тя трябваше да стане Господен ден за почивка и паметник за Неговото възкресение, макар че за това този ден с нищо не дава повод за подобен възпоменателен празник. По време на езичеството, този ден беше посветен на бога на слънцето, докато папата го прекръсти и с това го направи една християнска институция. Така този опит целеше да премахне паметника, който Бог беше издигнал за спомен на Своето огромно и велико творческо дело - сътворението, и на неговото място да постави един възпоменателен знак за Христовото възкресение, което съвсем не беше нужно, защото сам Господ вече беше дал такъв.

- Безсмъртието на душата - И това учение произхожда от езичеството; то се яви, когато с течение на времето езичниците преминаха към християнството; по-късно те станаха църковни „отци“, и в последствие насадиха и разработиха това гибелно учение като семе на Божествената истина, като при това съвсем не виждаха, че тяхното фалшиво учение стоеше в пряко противоречие с твърдо основаните в Свещеното Писание учения за възкресението и за общия световен съд, и че то разтваряше широко вратите за модерния спиритизъм и за най-различни безбожни учения. То е източник на много други заблуди, например за съзнателното състояние на мъртвите, прераждането, почитането на светиите, обожаването на Дева Мария и молитвите за мъртвите (панахиди), за чистилището и за вечните мъки. Учението за състоянието на светиите след смъртта ги прави да се намират като безтелесни духове в някакви крайно отдалечени и неописуеми страни, вън от времето и пространството. За жалост това е схващането на повечето хора, което обаче напълно се отклонява от ясното Божие Слово, тъй като то ни учи, че в деня на съда, безбожните ще бъдат унищожени и нашата сегашна земя ще бъде разрушена чрез огън.

- Друго нейно фалшиво учение е, че Христовото пришествие трябвало да се схваща като духовно, а не като реално събитие, което се е изпълнило или пък настава при покаянието, при смъртта или при спиритическите сеанси и др. Колко много души е отклонило това учение от правия път на Свещеното Писание, което представя Христовото пришествие като едно бъдещо, определено, действи-

телно, лично и видимо събитие, което ще донесе пълно унищожение на враговете на Бога, а вечен живот на Неговия народ!

То потъпква знамето на божествеността, като кара хората да вярват, че е достатъчно само човек да има вид на благочестие и че простото изговаряне на думите „Господи, Господи!”, дава сигурен достъп в Небесното царство. Ако някой се съмнява в това, което казваме, нека при удобен случай, отиде и послуша някоя надгробна реч или посети гробищата като разгледа по-внимателно надписите и надгробните плочи.

Светът с бясна бързина се стреми към богатства и слава, но все пак в това отношение, той е ненадминат от църквата, която съвесем открито освещава онова, което Бог изрично е забранил. Фалшивите учения, които всеки ден се проповядват на човечеството, пречат на разпространението на ясните библейски истини. Тези учения като силна упойка държат света в дълбок сън.

Преди да докажем вътрешната връзка на пророчеството с падането на Вавилон в неговите отделни случаи, най-напред ще видим в какво състояние се намираше по онова време религиозният свят, и дали въобще тогава имаше възможност за подобна промяна, когато тази вест трябваше да се разнесе приблизително около 1844 г., скоро след Първата ангелска вест. Езичеството още от самото си начало не е било нищо друго, освен една противна на Бога и покварена религия.

Католицизмът още от столетия е отпаднал до такава степен, че вече не може да падне по-ниско. Така че две части от Вавилон по времето на проповядването на Втората вест бяха в много тежко духовно състояние. Друго е с Третата, протестантската част на „Великия град”. Тези църкви бяха извършили едно благородно дело; те бяха, които подхванаха великото дело на Реформацията и очистиха Словото Божие от мръсотията на папската тиня. Известно време те останаха верни на принципите си и се издигнаха на една нравствена висота, за каквато предишните вярващи само бяха мечтали. На кратко, тяхното състояние беше такова, че имаше възможност за падане. Тук би бил на място и въпросът, как дадената причина за падението на Вавилон, а именно за това, че той беше напоил всички народи с виното на блудстването си, може да се приложи за протестантските църкви по това време. Още първият преглед ни

показва, че това твърдение съвпада с действителността, тъй като покварата на Вавилон се дължи на неговите фалшиви учения, които ги разпространява най-ревностно.

Бог избра за инструмент в това дело Първата ангелска вест, а именно - проповедта за идващия световен съд и за близкото Христово пришествие. След като църквите дълго време слушаха тази вест и видяха какви благословения произлизаха от нея и какви добри плодове принасяше тя, те все пак, почти всички, се обърнаха към нея с присмех и подигравки. Тази вест за тях беше един пробен камък, защото техните сърца бяха привързани към света, а не към Господа. Ако те бяха предпочели Бога, тази вест би излекувала повредите и накърненията в религиозния свят, за което пророкът говори много сполучливо тъкмо за това време: „лекувахме Вавилон, ала не оздравя” - Еремия 51:9.

Вестта от Откр. 14:6,7 за съда, даде изобилен резултат на всички, които я бяха приели. Макар че те по-рано са принадлежали към различни секти, сега всички сектантски ограничения паднаха; споровете относно вероизповеданията изчезнаха; несъвместимата със Свещеното Писание надежда за един временен милениум бе отхвърлена; фалшивите възгледи относно Христовото пришествие бяха поправени в истинската светлина; високомерието към света изчезваше все повече и повече; различията бяха изравнени, сърцата туптяха в радостно приятелство един за друг и връзката на любовта ги свързаше. Ако тази вест даде такъв резултат у малцината, които я приеха, тя би дала същите плодове и у всички, ако я бяха последвали. Но ние знаем, че тази вест бе отхвърлена от болшинството.

За сега ще споменем само изобилните плодове, които тя даде в ония, които доброволно изпълниха нейните изисквания. Навсякъде из страната се разнесе високо викът: „Падна, падна Вавилон!” и в добавка думите от Откр.18:1-4: „Излезте от нея, люде Мои!” Вследствие на тази покана, около 50 000 души скъсаха връзките си със сектите, към които принадлежаха до тогава, понеже те по мирен начин не им позволяваха да имат тези схващания и да ги изповядват открито. От това време в духовното състояние на църквите настана една промяна в отрицателен смисъл. Това не би станало, ако те бяха приели, че според пророчествата беше дошло времето за проповядването на Христовото пришествие, и че вестта за това беше за онова време

„настоящата истина”. Когато някой се отвърща от светлината, той естествено остава в тъмнина, и като отхвърля истината, той сам се поставя в рамките на заблудата. По такъв начин духовната свобода се загубва, и неизбежната последица е моралният отпадък. Тъкмо това стана и с ония църкви, които предпочетоха да останат със старите си заблуди и да продължават и за напред да заслепяват народа с фалшивите си учения.

В „Религиозен телескоп” от 1840г. се казва следното: „Никога в религиозно отношение не сме забелязвали такъв отпадък, както сега. Наистина, църквата трябва да се пробуди и да потърси причината за това зло; защото всеки, който обича искрено Сион, ще нарече така това състояние. Когато смислим, как рядко стават истински покаяния, и как непокаяност и закоравеност на грешниците, каквото почти никога не е било, се увеличава от ден на ден, и ние неволно извикваме: „Забравил ли е Бог да бъде милостив или е затворил вратата на благодатта?”

По това време много религиозни списания даваха съвет, да се наредят дни на пост и молитва, за да се върне Светият Дух. Такъв призив ние намираме даже във „Филаделфийско слънце” от 11 ноември 1844 г., където четем: „Подписаните проповедници и членовете на различни църковни общества във Филаделфия и околността са твърдо убедени, че знаменията на настоящето време, общата духовна сухота в нашите църкви и безграничната поквара на външния свят, трябва да се считат от всички християни за висок призив за молитвени събрания. Ето защо ние препоръчваме, да се нареди една особена молитвена седмица, за да измолим от Всемогъщия Бог изливането на Неговия Свет Дух над нашия град, нашата страна и целия свят!”

Известният методистки вестник „Християнски защитник” от 20 август 1883г. дава една статия озаглавена - „Най-големият от въпросите”: „Има хиляди проповедници, принадлежащи както на отделни църкви, така и на цели полета, и хиляди миряни, които са мъртви и без стойност, като изсъхнали смокинови дървета, тъй като те нито в духовно, нито в материално отношение вършат нещо за растенето и победата на Евангелието на земята. Ако всички тези мъртви членове на нашите църкви и във всички религиозни общества биха могли да бъдат пробудени за една вярна и дейна служба, какви нови и чудесни извлечения на Божествена сила бихме могли тогава да видим!”

Нюйоркският вестник „Индипендънт“ от 3 декември 1896 г. дава следното изявление: „Дали нашите църковни вестници и амвони ще мълчат като неми псета, които не знаят да лаят“? (Исаия 56:10). Не ще ли предупредят те народа за приближаващата се опасност? Не ще ли издигнем всички ние гласа си като тръба относно този въпрос? Какво ли мисли Божият Син за този резултат от нашите дела? Какво ли мисли невярващият свят за едно християнство, което не може вече да дава плод? Не сме ли загрижени и ние за мнозинството хора около нас, които всяка година отиват в погибел, докато ние седим и спокойно гледаме? А тази наша страна - какво ли ще стане с нея в следващите няколко години, ако не се събудим от съня си?”

Втората ангелска вест

Откр. 14:8 „И един друг ангел, втори, следваше изподире и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките народи с виното на своето разпалено блудстване.”

Тя е отправена особено към ония църкви, между които се намират най-много Божии чада; защото Откровението изрично казва за тях, че те са във Вавилон и че в определено време ще трябва да излязат от там. Тази вест се отнася за съвременното поколение, и затова Божият народ трябва да се търси най-вече измежду протестантските християнски църкви. А тъй като тези църкви все повече и повече се отдалечават от Бога, най-накрая те ще изпаднат в такова състояние, че истинските християни не ще могат повече да останат в тяхното общество, - тогава те ще да бъдат поканени да излязат от там. И ние очакваме това да стане, тъй като и пророчеството в Откр. 18:1-4 трябва да се изпълни.

Третата ангелска вест

Тя започва със **ст. 9** и гласи: „И третият ангел ги последва, като говореше с висок глас: Който се поклони на звяра и на образа му, и получи белег на челото си или на ръката си, **10.** той ще пие от виното на яростта Божия, вино неразводнено, наляно в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнеца. **11.** И димът от мъчението им ще се издигне вовеки веков. Няма да имат покой ни денем, ни нощем ония, които се покланят на звяра и на образа му, и които приемат белега на името му. **12.** Тук е търпението на светиите, тук са тия, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова.”

Това е една вест от извънредно голяма важност. В цялата Библия не се намира друга по-ужасна заплаха от Божия гняв; и от това трябва да заключим, че грехът, от който тук сме предпазвани, трябва да е съвсем страшен и съвсем определен, за да може всеки, който иска, да го познае и да избегне наказанието за него.

Читателят вече трябва да е забелязал, че тези вести при започването си следват една след друга, но че никога не се прекъсва при започването на следващата. Така имаше една вест, докато започна да се проповядва и втората, която не прекрати първата, а започна да се разпространява из света заедно с нея. После следваше и третата, но не за да сложи край на първите две, а само за да се присъедини към тях. И така, днес се чува предупредителният глас на трите вести, или една тройна вест, която включва в себе си истините на всяка една от трите, и особено тази на третата. Докато изкупителното дело още не е завършено, може с право да се каже, че часът на Божия съд е настанал и че Вавилон е паднал. Това са фактите, които Третата ангелска вест иска да ни внуши дълбоко.

Само малцина ще се стреснат от това и ще бъдат спасени, а болшинството от човеците не ще обърне внимание на тази вест и ще погине.

Проповядването на Третата вест е последното особено религиозно движение преди идването на Господа; защото непосредствено след него, както Йоан вижда, идва Човешкият Син върху голям бял

облак, за да събере жетвата на земята. Тази картина може да представлява самото Второ идване на Христос; и в случай, че сега Неговото пришествие е пред вратата, то и времето за проповядването на тази вест трябва да е дошло. Доказателствата за времето на предшестващите две вести се отнасят и за определянето на времето на третата ангелска вест; и според тях тази вест спада към сегашното време. Най-доброто доказателство, че проповядването на вестта се пада в наши дни е, както и при по-предните случаи, да се посочат събития, които показват явно нейното изпълнение. Ние вече показахме, че Първата вест беше ръководният принцип на голямото Адвентно движение през годините 1840-1844г., и после видяхме как в последната спомената година се изпълни и Втората вест. А сега ще разгледаме по-отблизо събитията, които са се развивали от онова време насам.

Когато в 1844г. изтече определеното време за идването на Господа, адвентистите, повече или по-малко, изпаднаха в смущение. И мнозина съвсем се отвърнаха от движението; болшинството обаче дойде до заключение, че изчислението относно времето, трябва да е било погрешно. Те изследваха отново пророческите периоди и отново определиха едно време за пришествието на Господа.

Броят на ония, които с усърдие и с искрен дух изследваха причината за грешката, беше много малък. Тяхното ревностно изследване, обаче, ги караше все по-ясно да осъзнават, че Адвентното движение беше определено от Провидението. Скоро те разбраха, че беше направена грешка не относно времето, а относно светилището, и сега можеха да си обяснят заблуждението. Те видяха, че светилището не беше на тази земя, както се вярваше до тогава, и че това събитие съвсем не включва в себе си пришествието на Господа. В самото Свещено Писание те намериха обяснено с ясни думи, че въпросното светилище е храмът на небето, който ап. Павел нарича „Светая” или „истинската скиния, която Бог е въздигнал, а не човек” (Евр.8:2); и че под неговото очистване при символичната служба, се разбираше последното дело на свещеника във второто отделение или в Светая Светих. Те видяха, че беше дошло времето за изпълнението на писаното в Откр.11:19 - „Тогава на небето се отвори храмът на Бога, и се яви ковчегът на завета Му в Неговия храм.”

Тъй като по такъв начин вниманието им бе отправено към ковчегата,

те веднага изследваха закона, който се съдържаше вътре. Затова, че законът се съдържаше в ковчега, свидетелства и самото му име „ковчегът на завета” - Тук, значи, в небето беше ковчегът, големият първообраз на ковчега, който съществуваше на земята през старозаветната символична служба. Затова и законът, който се съхраняваше в небесния ковчег, трябваше да бъде естествено великият оригинал, на който законът на двете каменни плочи в земния ковчег, беше само един препис или едно копие; и текстът на двата завета трябва да бъде еднакъв, защото тогавашният закон и днес още е законът на Божието управление, и четвъртата заповед от него и днес още изисква същото, както и в началото, пазенето на седмият ден от седмицата като събота на Господа.

И така, който приема за верни тези доказателства относно светилището, не може да спори и по тази точка. Това беше зародишът на съботната реформа. Скоро стана явно, че всички старания против този закон, особено освещението на неделята, което искаше да унищожи съботата на Господа, трябваше да са дело на папския звяр, на онази сила, за която пророчеството казва, че ще се опълчи срещу Бога и ще се възвиши над самия Него. Това е именно делото, от което ни предпазва третият ангел със своята вест, и от тук ние можем само да заключим, че третата вест, по време, съвпада с периода за очистването на светилището, което започна с изтичането на 2300-та денонощия в 1844 г., и че нейното проповядване се основава на разкритите при това истини. По такъв начин започна да проблясва светлината на Третата ангелска вест в църквата. Ония, които твърдяха, че им е поверено нейното проповядване, веднага осъзнаха, че светът имаше право да иска от тях едно обяснение на съдържащите се в нея символи: звяра, образа, поклонението и белега, и затова те направи-ха тези точки предмет на особено изучаване. Те намериха свидетелството на Свещеното Писание ясно и определено. След това кратко време, те бяха в състояние да дадат едно определено тълкувание на откритите истини и да докажат тяхната зависимост помежду им. Още в Откр. 13-та гл. ние обяснихме кой е звярът, образът и белегът, и още, че двурогият звяр, който въздига образа на звяра и налага принудителното приемане на белега му, е Американската държава.

Ние само ще дадем един кратък преглед на установените точки:

- „Звярът” е Римо-католическата институция.

- **„Белегът на звяра”** е онова въведение, което тази сила е поставила като знак за авторитета си, да издава закони в църквата, и за чието съблюдаване, тя задължава съвестите на хората. Той се състои в едно фалшифициране на Божествения закон, което е било направено като е премахнат от него царствения подпис на името, т.е. като е премахната съботата от седмия ден, великият празник на творческото дело на Бога от мястото ѝ в Декалога, и на нейно място е поставена една подправена фалшива събота, а именно - първият седмичен ден-неделята.

- **„Образът на звяра”** - двурогият звяр от Откр.13:11 е една църковна организация, която сега се образува в САЩ и чието сходство със звяра (папството) се състои във властта ѝ да налага решенията си чрез наказания и глоби, с помощта на гражданския закон.

- Двурогият звяр (САЩ) налага принудително приемането на белега на звяра, т.е. налага чрез закона освещаването на първия седмичен ден като съботна почивка.

Третата ангелска вест ни предпазва и от приемането на белега на звяра. По тази причина, ние сме така настойчиво предупреждавани да не се покланяме на звяра и да не приемаме неговия образ. Под неговия образ се подразбира Американската държава, и образът се явява именно в тази страна. Следователно, и пророчеството се отнася за съвременното поколение, и стои пред своето непосредствено изпълнение.

А тъй като с изключение на адвентистите от седмия ден, няма никакво друго религиозно движение, което да твърди, че е едно изпълнение на Третата ангелска вест, и тъй като никое друго движение не си е поставило за главна задача този предмет, ние можем да дойдем само до едно заключение, а именно, че движението на адвентистите е изпълнението на тази вест.

Резултатът от проповядването, който се вижда в Откр. 14:12, е друго доказателство, че нашето становище е правилно; там се говори за една група: „Тук са тия, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова”. Това дело се извършва вред християнството, и ония, които приемат вестта, застават на особено становище чрез изпълнението на Божиите заповеди.

Ст.13 съдържа едно благословение за ония умрели, които умират в

Господа „от сега”, т.е. от времето, когато е започнало проповядването на Третата ангелска вест. Това е едно пълно и явно доказателство за факта, че тази вест трябва да бъде дадена преди първото възкресение, тъй като след това събитие, всички, които участват в него (а то обхваща всички, както живите, така и мъртвите възкръснали), ще станат подобни на Божии ангели и не ще умират вече.

Тези заключения са в съгласие и с нашите обяснения за Божия печат, които дадохме в седмата глава. Там доказахме, че знак, печат и белег са равнозначещи думи и че Бог счита Своята събота като знак, белег или печат, по който Той отличава Своя народ. Но, както съботата е печатът или Божият белег, така и белегът на звяра е неговата фалшива събота - неделята. Единият е седмият ден, другият е първият. Така тези два дни се отличават един от друг, колкото е възможно повече, защото между тях лежи цялата седмица. Също така и християнството в края ще се раздели на две класи: Към едната ще принадлежат тия, които са запечатани с печата на живия Бог, т.е. тия, които имат Неговия белег и пазят Неговата събота, а другата ще обхваща ония, които са запечатани с печата на звяра, т.е. които имат неговия белег и пазят неговата фалшива събота. Ангелът със своята вест иска да ни посочи това положение и същевременно да ни предпази от него.

Господният ден - Откр. 1:10

- Съботата бе учредена в началото на Сътворението, като завършек на първата седмица - Бит. 2:1-3.

- Това беше седмият ден от онази седмица и се основаваше върху факти, които никога не могат да изгубят валидността си или да бъдат променени. Божията почивка в седмият ден го направи Негов ден за почивка; затова Той никога не може да престане да бъде Негов ден, тъй като този факт си остава непроменим. Според доклада на Свещеното Писание, Бог освети и учреди този ден за Негов, и това осветение не може никога да престане, докато то не бъде премахнато чрез заповед от самия Него.

- Освещаването на съботата в Едемската градина доказва нейното съществуване във времето от сътворението до даването на закона на Синайската планина – Изход 20 гл. При този случай Бог я включи в заповедите на Декалога, като ги провъзгласи с висок глас и ги записа с пръста Си на каменни плочи. Тези именно обстоятелства отделят абсолютно съботата от церемониалния закон и я включват във вечния морален закон.

- Съботата не е един неопределен, или кой да е седми ден след шестте работни дни. 6240-те съботни чудеса в пустинята, седмично по три за 40 години, а именно: **1.** Двойната порция манна в шестия ден; **2.** запазването на събраната в шестия ден манна за седмия и **3.** липсата на манна в седмия ден (Изх. 16 гл.) показват, че той е един определен ден, а не просто един кой да е ден от седмицата.

- Съботата е една част от оня закон, за който нашият Господ изрично казва, че Той не е дошъл да го отмени. Напротив, Той заяви, че ни най-малката точка, нито чертица от него, не ще премине, докато свят съществува - Матей 5:17-20.

- Само церемониалният или сянковият закон, който сочеше на Исус и завърши на кръста, се премахна чрез вярата в Него - Ефес. 2:15.

- Тя е една част от оня царски закон, който Яков нарича „Закон на свободата” и чрез който ние, както той казва, ще бъдем всички съдени в последния ден. А Божията мярка за всички столетия е една и съща - Яков 2:11,12.

- Тя е „Господният ден” - Откр. 1:10.

- Тя се явява като въведение, което според пророчеството ще предизвика в последните дни една особено голяма реформа - Исаия 56:1,2. Тук именно спада и разглежданата вест.

- Съботата, съобразно произхода и естеството си, ще продължава и в новото творение, и тогава ще излива над Божия народ благословения веќе веќе - Исаия 66:22,23.

Това е един кратък преглед на главните основания, от които може да се види, че съботната заповед в никой случай не е била така изменена. Затова никой не може да каже за себе си, че пази заповедите,

ако не празнува съботата. Голяма чест е да имаме привилегията да пазим това нареждане, и изпълнението на неговите изисквания ще се окаже като неизчерпаем източник на благословения.

Наказанието на поклонниците на звяра - „Те ще бъдат мъчени с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнеца.”- Откр. 14:10.

- Кога ще им се наложи това мъчение?

Откр. 19:11,20 ни представя при Второто идване на Христос също такова огнено наказание, което може да се нарече огненото езеро, което гори с жупел и в което звярът и лъжепророкът биват хвърлени живи. Това се отнася само за унищожението, което ще ги постигне в началото, а не в края на 1000-та години. В книгата на пророк Исаия се намира един забележителен стих, на който ние трябва да обърнем внимание при обяснението на заплашващите думи на третия ангел, тъй като той описва несъмнено сцени, които ще станат при Второто идване на Христос и по време на запустялото състояние на земята в течение на хиляда години. При по-внимателно разглеждане ще ни стане ясно, че авторът на Откровението, си е служил с езика на това пророчество. След като описва как гневът Господен се излива над безбожните, как поражая армиите им и как небето се навива като свитък, пророкът продължава: „защото настана ден за отмъщение на Господа, година на отплата за Сион. Реките му ще се превърнат на катран и прахът му в сяр; и земята му ще бъде запален катран: Няма да гасне ни денем, ни ношем; и димът ѝ вечно ще възлиза; От род в род ще я остави запустяла; вовеки веков не ще мине никой по нея” - Исаия 34:8-10. И тъй като пророчеството изрично казва, че ще има огнено езеро, в което ще бъдат погубени безбожните в края на хилядата години, то от това ние можем само да заключим, че унищожението на нечестивите, които ще живеят в началото на този период и участта на всички безбожни в края му, са много сходни. Звярът, лъжепророкът и техните последователи ще бъдат наказани в огненото езеро още при второто идване на Христос.

„И звярът биде уловен, и с него лъжепророка, който бе извършил пред него знаменията, с които измами ония, които бяха приели белега на звяра, и които се покланяха на неговия образ; те двамата бидоха хвърлени в огненото езеро, което гори с жупел” - Откр. 19:20.

Продължителността на наказанието: „И димът от тяхното наказание, ще се издига до вечни векове” - Откр. 14:11.

Изразът „овеки веков” не може да се разбира в смисъла на безкрайност, както това се вижда при едно по-внимателно разглеждане на мястото, където се дава това наказание. Това става тук, на нашата земя; на едно място, където се редуват ден и нощ. Също и гореспоменатият текст в книгата Исаия е едно доказателство за това, че оня стих се отнася за същото време.

По времето, когато Исус Христос ще се яви от небето в огнени пламъци, ще дойде „годината на отплатата на Сион”, - и в двата случая тази сцена ще бъде приключена. Земята ще трябва да бъде обновена, очистена от всеки порок на греха и от нея трябва да се заличи всяка следа на страдание и нещастие; тогава тя ще стане жилище на правда и блаженство през вечни времена. Думата „eon”, която тук е преведена с „вечност”, се превежда така: **„Една епоха, един по-къс или по-дълъг период от време”**.

Периодът на Третата ангелска вест е едно време на търпение за Божия народ, както ни учат ап. Павел и Яков - Евр. 10:36; Яков 5:7, 8. Докато тази група очаква идването на Господа, тя пази Божиите заповеди, Десетте заповеди и вярата Исусова, т.е. всичките учения на Христос и на Неговите апостоли, както са отбелязани в Новия завет. По такъв начин истинската събота от Декалога идва в явно противоречие с подправената събота - белега на звяра, който, както вече казахме, отличава ония, които отхвърлят Третата вест.

Откр. 14:13 „И чух глас от небето, който казваше: Напиши: Блажени от сега нататък мъртвите, които умират в Господа; Да! - казва Духът, за да си починат от трудовете си, защото делата им следват подир тях. **14.** И видях, и ето, бял облак, и на облака седеше един, който приличаше на Човешкия Син, имайки на главата Си златна корона и в ръката Си остър сърп. **15.** И друг ангел излезе от храма и викаше със силен глас на Този, Който седеше на облака. Простри сърпа Си и жъни, защото е настанал часът да жънеш, понеже земната жетва е презряла. **16.** И Седналият на облака хвърли сърпа Си на земята и земята биде пожъната.”

Една важна решаваща точка - Събитията вземат все по-тържествен характер, колкото повече се приближават към края, един факт, който придава такава необикновена тържественост и важност на сега разнасящата се по света тройна ангелска вест; и то с право, защото тя е последното предупреждение, което е отправено към нас преди

идването на Човешкия Син. Бързо напредваме по пророческата линия, която завършва с явлението на Господа сред огнени пламъци на небето, идващ да отмъсти на враговете Си, и да възнагради светиите Си. Но това сравнение е твърде слабо, защото ние сме вече стигнали до самия край на пророческата верига. А в течението на времето няма „назад”. Както реката, която се приближава към бездната, не може да се спре, а повлича със себе си всичко във водовъртежа, така и ние биваме водени все по-нататък и по-нататък, независимо дали искаме, или не искаме, дали сме готови или не сме, към неизбежната и неминуема точка на края.

О, как малко високомерният „набожен” и нехайният грешник мислят за бедствието, което виси така непосредствено над главите им! Колко малко се занимават с истината, дори и ония, които са я познали и я изповядват с устата си!

Обещаното благословение - Един глас от небето кани Йоан да запише следното благословение: „Блажени са мъртвите, които умират в Господа от сега!” (ст. 13).

Умрелите, приемащи Третата ангелска вест са очевидно част от 144-те хиляди, защото тази вест започва от Откр. 7:1-3. Има мнозина, които са живели с вяра в тази вест и са умрели. Те умират в Господа и затова се смятат за запечатани, защото те ще бъдат спасени. Като възкръснат при специалното възкресение (Дан. 12:2; Откр. 1:7), което става, когато се чуе Божият глас от храма в началото на седмата и последната язва (Откр. 16:17). Вярващите, които не са умрели, заедно с тях получават безсмъртие при звука на последната тръба (1 Коринт. 15:52), в едно мигновение на око. По този начин, макар и да са минали през гроба, в края за тях може да се каже, че те са „изкупени измежду човеците” - Откр. 14:4, т.е. измежду живите, защото Христос ги заварва между живите, чакащи да бъдат преобразени в безсмъртие.

Ние вярваме, че за тях може да се каже, че делата им следват подир тях; защото Господ ги помни много добре и ще ги възнагради според делата им в деня на съда. Те ще получат наградата, която ги очаква, ако в последното време живеят с вяра и устоят храбро на всички опасности през времето на страха и скръбта.

Събраната пшеница - „И Седналият на облака”, казва пророкът, „хвърли сърпа Си на земята и земята биде пожъната” (Откр. 14:16).

Тези думи ни представят сцените на Христовото пришествие, на унищожението на безбожните и на избавлението на праведните.

За едно по-късно време се отнасят следващите стихове:

Откр. 14:17 - „И друг ангел излезе от храма, който е на небето, като държеше и той остър сърп. **18.** Още и друг ангел, който имаше власт над огъня, излезе из олтара и извика със силен глас на този, който държеше острия сърп; и рече: Простри острия си сърп и обери гроздовете на земното лозе, защото гроздето му е вече узряло. **19.** И ангелът хвърли сърпа си на земята, обра земното лозе, и хвърли набраното в големия ливн на Божия гняв. **20.** И ливнът бе изтъпкан във от града, и кръв потече от ливна дори до юздите на конете върху едно разстояние от хиляда и шестотин стадии.”

Ливнът (пресата) на Божията ярост - Последните два ангела се занимават с безбожните, които много сполучливо са сравнени с тъмночервените гроздове на земята. На нас ни се представя чрез това участта на онази класа в края на хилядата години, като по такъв начин пророчеството иска да ни покаже окончателното състояние на праведните, както и това на безбожните: праведните като такива, облечени в безсмъртие, и получавайки завинаги Божието царство, и безбожните, погиващи около града, който тогава слиза от небето и остава вечно на земята.

Единият ангел идва от храма, където са отбелязани сведенията и е определена присъдата. Другият ангел има власт над огъня. Това може да се постави във връзка с факта, че огънят е онзи елемент, чрез който безбожните ще бъдат унищожени. (2 Петр. 3:10-13).

„Защото, ето, иде ден, който ще гори като пещ; И всичките горделиви, и всички, които вършат нечестие ще бъдат плява. И този ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите, та няма да им остави ни корен, ни клонче” - Малахия 4:1 (Коренът е сатана, а клоните са неговите последователи).

Тъй като първите четири ангела от тази редица посочват едно движение от страна на Божия народ, същото показват навярно и последните два; защото светиите ще вземат участие в определянето и изпълнението на окончателното наказание на безбожните (Псалом 149:9).

„Или не знаете, че светиите ще съдят света?... Не знаете ли, че ние ще съдим ангели? а колко повече житейски работи” - 1 Коринт. 6:2,3.

Триумфът на светиите - И тази пророческа верига завършва като всички други с пълната победа на Бог Отец и на Исус Христос над всичките им врагове, и със славното спасение, което очаква верните последователи на Княза на живота. Амин!

СЕДЕМТЕ ПОСЛЕДНИ ЯЗВИ

Глава петнадесета

Тази глава ни представя последните седем язви, които съдържат в пълна мярка чистия гняв на небето за последното поколение на безбожните. Тогава делото на благодатта е завинаги привършено.

Откр. 15:1 - „И видях на небето друго знамение, голямо и чудно: седем ангела, които държаха седем язви, които са последните, защото с тях се изчерпва Божият гняв. **2.** И видях нещо като стъклено море, размесено с огън, и че тия, които бяха победили звяра и образа му и числото на името му, стояха при стъкленото море, държейки Божии арфи. **3.** И пееха песента на Божия слуга Мойсей и песента на Агнеца, казвайки: Велики и чудесни са Твоите дела, Господи Боже Вседържителю, праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете. **4.** Кой няма да се бои от името Ти, Господи, и да го прослави? Защото само Ти си свят; понеже всичките народи ще дойдат и ще се поклонят пред Тебе, защото се явиха Твоите праведни съдби. **5.** И след това видях, че на небето се отвори храма на скинията на свидетелството; **6.** и седемте ангела, които държаха седемте язви, излязоха от храма, облечени в чисти и светли ленени дрехи и препасани през гърдите със златни пояси. **7.** И едно от четирите живи същества даде на седемте ангела седем златни чаши, пълни с гнева на Бога, Който живее до вечни векове. **8.** И храмът се изпълни с дим от славата на Бога и от Неговата сила; и никой не можеше да влезе в храма, преди да се свършат седемте язви на седемте ангела.”

Една подготвителна сцена - Тук се подготвят най-страшните наказания на Всемогъщия, каквито някога са сполетявали земята в настоящото ѝ състояние, а именно, седемте последни язви; и тук ние виждаме само тържественото приготвление за изливането на тези пълни чаши. От ст. 5 се вижда, че това събитие настъпва веднага след привършването на ходатайствената служба в светилището. Храмът се отваря преди чашите да се излеят. Те са дадени на седем ангела, чието облекло се състои от чист бял лен. Също не без значение е, че ангелите получават тези чаши от едно от четирите живи същества, които, както бе обяснено при тълкуването на 4-та гл., са един вид помощници на Христовата служба в светилището.

Как характерно е, че тъкмо те дават на служителите на отмъщението чашите на гнева, които трябва да бъдат излети върху ония, които са презирали Христовата благодат, злоупотребявали са с Неговото дълготърпение, позорили са името Му и са разпъвали самия Него в лицето на учениците Му! Докато седемте ангела изпълняват ужасната си мисия, храмът е изпълнен с Божията слава и никое същество - включително Христос и Неговите помощници - ангелите, не може да влезе вътре. От това обстоятелство се вижда ясно, че делото на благодатта е привършено и че през време на изливането на язвите, не се извършва никаква служба в светилището; ето защо те са изявление на Божия гняв, без примес на милост.

Споменаването на Божия народ - При тази сцена Божиите чада не са забравени. Според стиховете от 2 до 4, пророкът ги вижда предварително на стъкленото море, което беше също размесено с огън, сияещи и ликуващи в Божията слава и пеещи песента на Мойсей и на Агнеца. Стъкленото море, на което стоят тези победители, е същото онова описано в Откр. 4:6, което беше пред престола в небето. Тъй като нямаме основание да приемем, че неговото местоположение е било променено, и тъй като Йоан вижда светиите върху същото, тези факти във връзка с Откр. 14:1-5, ни дават едно неопровержимо доказателство за това, че светиите биват приети в небето, за да получат там наградата си. Представяната тук сцена наподобява слънцето, което разкъсва среднощните облаци, в смисъл, че даденото тук обещание трябва да уверява смирените последователи на Агнеца, че Божието любвеобилно провидение се грижи за тях и че тяхната окончателна награда им е осигурена. Наистина, Господ е вложил в устата на пророка думите: „Кажете на праведника че ще

му бъде добре,... А горко на беззаконника! – нему ще бъде зле.”- Исаия 3:10, 11.

Забележка: Песента, която победителите пеят, песента на Мойсей и на Агнеца, която тук гласи: „Велики и чудни са Твоите дела, Господи Боже Вседържителю; Праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на светиите”, е песен на безкрайно величие. Колко са съдържателни нейните думи и колко величествена е нейната тема! Тя възпява Божиите дела, които са изявление на Неговата слава. С безсмъртно зрение тогава светиите ще могат да ги гледат и разбират, както не могат да сторят това тук. Но все пак и това, което астрономията ни открива, изпълва и днес сърцата ни с удивление. О, какъв трябва да е великият център - Божият престол, около който се въртят тези мирияди, светещи тела! (1 мирияд е равен на 10 000).

С право може да се пее песента: „Велики и чудни са Твоите дела!” Но тази песен говори и за друго нещо, за Божието провидение и благодат: „Праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на светиите!” Всички Божии постъпки с Неговите създания ще се оправдаят пред очите на изкупените и пред жителите на другите светове. След всичката наша слепота, и след всичките наши затруднения и изпитания, ние ще можем да извикаме със задоволство и радост: „Праведни и истинни са пътищата Ти, Царю на светиите!” Амин!

ИЗЛИВАНЕТО НА СЕДЕМТЕ ЯЗВИ

Глава шестнадесета

Тази глава съдържа едно описание на седемте чаши на Божия гняв и на действията, предизвикани от тяхното изливане върху земята.

Откр. 16:1 - „И чух от храма висок глас да казва на седемте ангели: Идете и излейте на земята седемте чаши с гнева Божий. **2.** И първият ангел отиде та изля чашата си на земята; и появи се лоша и люта рана на ония човечи, които носеха белега на звяра и които се покланяха на неговия образ”.

Времето на язвите - Описанието на тази язва ни показва правилния път за определянето на нейното време. Тя се излива над ония човечи, които имат белега на звяра и се покланят на неговия образ - същото дело, от което ни предпазва и третият ангел (Откр. 14:9-10). Това обстоятелство е едно сигурно доказателство за това, че тези наказания ще се излеят едва тогава, когато третият ангел е изпълнил своята задача, и че първите капки от препълнената чаша на Божия гняв, ще паднат тъкмо върху ония, които слушат тази вест, но я отхвърлят.

В Откр.14:7-10 се обясни, че Първата и Втората вест, са проповядвани в наши дни, а Третата вест тъкмо сега започва да се проповядва, че двурогият звяр се е явил на сцената, че той сега играе дадената му роля и най-накрая, че издигането на образа на звяра се очаква в най-близко бъдеще.

В петата язва човечите хулят Бога поради болките от раните си; естествено от ония рани, причинени от изливането на първата язва. От тук ние виждаме, че всички тези язви се изливат над един и същ човешки род, от които всяка, без съмнение, ще погуби някои, а други ще останат да преживеят всички сцени на ужаса. Тези язви са виното на чистия Божий гняв, с който заплашва третият ангел. Тези язви не ще започнат, докато Христос стои като посредник между Отца Си и падналото човечество; те ще настанат само, след като благодатното време бъде привършено - Откр. 15:5-8.

В Откр. 15:8 се намира още едно по-определено свидетелство за започването и траенето на тези язви: „И напълни се храмът с дим от славата на Бога и от силата Му; и никой не можеше да влезе в храма, докато не се свършиха седемте язви на седемте ангела.” Представеният тук храм е очевидно същият, който е представен в Откр. 11:19, защото там се казва: „Тогава на небето се отвори храмът на Бога и се яви ковчегът на завета Му в Неговия храм.” През това време Христос не е вече Ходатай; милостта, която тъй дълго е задържала отмъщаващата ръка, не се проявява вече; Божиите чада са запечатани. Какво друго има още да се очаква тогава освен да избухне бурята на отмъщението и земята да бъде пометена с метлата на опустошението?

След като установихме времето на тези наказания и видяхме, че те лежат в най-близко бъдеще пред нас, пазени за деня на отмъщението, сега ще проследим техния характер и ще разгледаме това, което ще

стане, когато от храма се разнесе тържествената и страшна поръчка до седемте ангела: „Идете, и излейте на земята седемте чаши с гнева Божий!”(Откр.16:1). Тези думи ни позволяват да надникнем в „оръжейницата” на Господа и ни показват „оръжията на гнева Му” - Ерем. 50:25. Сега се разтварят „съкровищата на градушката”, които са били пазени за времето на скръбта, за „деня на битка и война” - Йов 38:22,23.

Първата язва - Откр. 16:2 - „И първият ангел отиде та изля чашата си на земята; и появи се лоша и люта рана на ония човеци, които носеха белега на звяра и които се покланяха на неговия образ”.

Ние не виждаме никаква причина защо този текст да не се разбира буквално; защото язвите тук приличат твърде много на ония, с които Бог порази египтяните, когато освобождаваше народа Си от бремето на робството; а тяхната действителност никой не ще оспорва.

Неговите наказания ще се покажат в не по-малко явен и страшен вид. Какви ще бъдат тези рани ние не знаем; но те сигурно ще бъдат подобни на съответната язва, която порази египтяните - Изх. 9:8-11.

Втората язва - Откр. 16:3 - „Вторият ангел изля чашата си в морето: И то стана на кръв, като кръвта на мъртвец, и всичко живо в морето измря”.

- Ако кръвта на един убит представлява ужасна гледка и е вредна за околните, какво е това в сравнение с ужасната картина, която пророкът ни описва в горния стих за времето, когато всички големи водни маси на земята, подразбирани под думата „морето”, ще се превърнат в кръв вследствие от втората язва!

Третата язва - Откр. 16:4 - „Третият ангел изля чашата си в реките и във водните извори и те станаха на кръв. **5.** И чух ангела на водите да казва: Праведен си Ти, Господи, Който Си, Който Си бил, и Който Си свят за гдето си отсъдил така. **6.** Понеже те проляха кръвта на светии и на пророци, то и Ти си им дал да пият кръв. Те заслужават това. **7.** И чух друг от олтара да казва: Така, Господи Боже Всемогъщи, истинни и праведни са Твоите присъди!”

Тук, наистина, би могло да се възрази, че последното поколение на безбожните не може да се провини в проливане на кръв на светии и

на пророци, тъй като последният род на светиите не ще бъде избит; но в Матей 23:34, 35 и 1 Йоан. 3:15 ние намираме обяснение на това. От тези стихове се вижда ясно, че и самото желание е също така наказуемо, както и престъплението; а в Откр. 12:17 и 13:15 видяхме, че никое друго поколение, не е имало такова силно желание да избива светиите безразборно, както последното поколение в близко бъдеще.

Четвъртата язва - Откр. 16:8 - „Четвъртият ангел изля чашата си върху слънцето, на което се позволи да гори човеците с огън. **9.** А като се опекоха човеците от голяма жегга, похулиха името на Бога, Който има власт над тия язви, и не се покаяха да Му отдадат слава”.

- Трябва да се обърне внимание на факта, че всяка една от следващите язви увеличава ужасите от предшестващите и още повече усилва страха на ония, които страдат, съзнавайки вината си. Най-напред човеците бяха нападани от лоши и люти рани, които заразяваха кръвта им и тя ги измъчваше с висока температура. Но това не е достатъчно, техните мъки се увеличават още повече; те могат да утолят жаждата си само с кръв, в каквато са превърнати водите. Обаче страданията им достигат върха си, когато на слънцето се даде сила да хвърля палещите си лъчи върху изтощените от болка хора и да ги измъчва с жеггата си. Едва сега, според пророчеството, те изразяват мъката си в най-грозни богохулства.

Петата язва - Откр. 16:10 - „Петият ангел изля чашата си върху престола на звяра; и царството му се помрачи, и човеците хапеха езиците си от болка. **11.** И похулиха небесният Бог поради болките и раните си, но не се покаяха за делата си.”

- Това свидетелство е едно красноречиво доказателство за това, че язвите не унищожават изведнъж жертвите си; понеже някои от ония, които бяха поразени от рани намираме живи и при петата язва, хапещи езиците си от болка. Едно описание на петата язва се намира в Изх. 10:21-23. „Тогава рече Господ на Мойсей: Простри ръката си към небето, за да настане тъмнина по Египетската земя, тъмнина, която може да се пипа. И Мойсей простря ръката си към небето; и настана гъста тъмнина по цялата Египетска земя за три дена.”

Петата язва се излива върху престола на звяра - папството. Престолът на звяра е винаги там, където се намира папският трон, който до сега е бил, а вярваме че и за в бъдеще ще бъде в Рим.

Шеста язва - Откр. 16:12 „Шестият ангел изля чашата си върху голямата река Ефрат; и пресъхна водата ѝ, за да се приготви пътя на царете, които идат от изток. **13.** И видях да излизат от устата на змея, и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка - три нечисти духове, подобни на жаби; **14.** Защото те са бесовски духове, които като вършат знамения, отиват при царете на цялата Вселена, да ги събират за войната във великия ден на Всемогъщия Бог. **15.** Ето, ида като крадец, блажен оня, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол, та да не гледат срамотата му. **16.** И събраха ги на мястото, което на еврейски се нарича Армагедон.”

- Какво трябва да означава голямата река Ефрат, над която се излива тази чаша?

1. Действителното пресъхване на реките, според нашето схващане, става при изливането на четвъртата чаша, когато на слънцето се даде сила да измъчва човеците с жегата. Под тази язва спадат несъмнено и сцените на суша и глад, които така сполучливо описва и пророк Йоил в глава 1:14-20, и последица от които, както той явно свидетелства, е, че „водните потоци пресъхнаха”.

2. Водите на Ефрат са символ на народите, които владеят духовния Вавилон, а пресъхването на реката означава и отнемането на поддръжката, която тези народи са оказвали на Вавилон. Тяхната лоялност престава и те го унищожават.

„И десетте рога, които си видял на звяра ще намразят блудницата, и ще я опустошат и направят гола, и ще изядат месата ѝ, а нея ще изгорят в огън” - Откр. 17:16.

Кои са царете от изток? - Второто идване на Христос като Цар на царете и Господар на господарите, ще се появи от изток: „Защото както светкавицата излиза от изток, и се вижда дори до запад, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син” (Мат. 24:27).

Едно сравнение: Както Персийският цар Кир Велики (Ксеркс) завладя Вавилон от изток в 539 г. пр. Хр. (Исая 45:1,2,13), и освободи Божия народ (евреите) от Вавилонското робство, така и Христос ще освободи Своя народ от съвременния Вавилон в края на времето.

Друго забележително събитие под тази язва е появата на три нечисти

духа, които трябва да съберат народите за голямата война (Откр. 16:13,14). Ние вярваме, че тъмната сила, която днес навсякъде налага влиянието си и е известна под името „модерен спиритизъм”, ще бъде един от главните актьори при това събитие. Но как може този текст да се прилага за неща от настоящето време, когато според пророчеството тези духове се появяват едва след изливането на шестата язва, значи в бъдещето? Преди да бъдат тези духове в състояние да упражняват такава неограничена власт над човешкия род, за да го съберат за борба срещу Царя на царете и Господаря на господарите, те най-напред трябва да отидат при различните народи на земята и да ги накарат да приемат тяхното слово и техните заблуди, твърдейки, че са изпратени от Бога. И това е делото, което те сега извършват.

На някои може да се вижда невероятно, че народите един ден ще подхванат такава страшна борба и че ще воюват срещу Господаря на господарите, но такива нека да си припомнят, че тези бесовски духове имат сила да измамват. Те ще вършат чудеса и по такъв начин ще измамят и самите земни царе, така че те да повярват на техните лъжи.

Произходът на тези духове показва, че тяхното дело е да обхванат трите големи религиозни системи на човечеството, които са представени под образа на змея, на звяра и на лъжепророка, а именно - езичеството, католицизма и протестантството.

Идентифициране на змея, звяра и лъжепророка - Откр. 16:13,14

Змеят е символ на езичеството, поклонението на зли духове (спиритизмът), особено в последното време. Звярът е възобновеното папство, а лъжепророкът от Откр. 13:11-17 е протестантска Америка. Какво трябва да означава даденото в ст. 15 предупреждение? - Пробното време трябва да бъде привършено и Христос ще прекрати службата Си като Ходатай, преди да се излеят язвите върху човеците. Съществува ли още някаква опасност след тяхното изливане? Когато помислим само, че това предупреждение се дава във връзка с делото на духовете,

от това обстоятелство ние можем да заключим, че то се отнася за по-предишно време, а именно - за цялото време до приключване на благодатното време, когато тези духове ще действат. Ст. 16 е едно продължение на споменатите в ст. 14 царе, понеже в него се казва: „Те отиват към царете на земята и на цялата Вселена, за да ги съберат за война в онзи велик ден на Всемогъщия Бог.” А в ст. 16 се казва: „И събраха ги на мястото, което на еврейски се нарича Армагедон.”

Ако това е едно събиране на земните царе, не може ли да се приеме тогава, че то се извършва с поставената му от текста цел, а именно да ги съберат за война в оня велик ден на Всемогъщия Бог?

Същите източници доказват по-нататък, че събраните са последователи на сатана, а не светии, и че това е дело на нечистите духове и че мястото на събранието е Армагедон (или планината Мегидо) в оня велик ден на Всемогъщия Бог.

Хълмовете на Мегидо се издигат над равнината Есдрелом, където Варак и Девора бяха поразили войските на Сисар и където Йосия бе обърнат в бягство от Египетския фараон Нехо.

Армагедон е последната битка между Христос и сатана на нашата земя. Тя започва когато обединените религиозни и политически сили на злото поемат последен поход срещу Божия избран народ. Армагедон е религиозно-политическия конфликт в края на времето.

Седмата язва - Откр. 16:17 - „Седмият ангел изля чашата си на въздуха; и от престола на небесния храм излезе силен глас, който казваше: Свърши се! **18.** И произлязоха светкавици, гръмотевици и гласове, и стана силен трус, небивал от как съществуват човеци на земята. **19.** И великият град се раздели на три части, и езическите градове паднаха; и Бог си спомни за великия Вавилон, за да му даде чашата с виното от яростния Си гняв. **20.** И всички острови изчезнаха и планините не се намериха. **21.** И едър град, тежък около един талант, падаше от небето върху човеците; и човеците похулиха Бога поради язвата от града, защото язвата от него беше твърде голяма.”

- С тези думи Откровението ни описва последното наказание, което Бог ще изпрати над безбожните. Някои от язвите, както видяхме, са повече локални (ограничени по място); а тази се излива във въздуха; а тъй като въздухът обгръща цялата земя, можем да заключим, че тя

ще засегне еднакво всичките жители на земята. Тя е обща понеже поврежда въздуха.

Макар че събирането на народите става още при шестата язва, войната ще стане едва при седмата, и затова и тук най-напред се представят оръдията, с които Бог ще погуби несправедните. Това е времето, за което се казва: „Господ отвори оръжейницата Си и извади оръжията на гнева Си” - Ерем. 50:25.

„И бидоха гласове.” Най-напред ще се чуе Божият глас: „И ще загърми Господ от Сион, и ще издаде гласа Си от Ерусалим; ще се потресат небето и земята; но Господ ще бъде защита на Своя народ и отбрана на синовете Израилеви” - Йоил 3:16; Ерем. 25:30; Евр. 12:26. Този глас именно ще предизвика голямото земетресение, каквото не е имало, откак има човечи на земята - Откр. 16:18.

„И бидоха светкавици и гръмотевици”. Това е едно напомняне за язвите в Египет - Изх. 9:23. „И големият град се раздели на три части” (Откр. 16:19), с което навярно иска да се покаже, че трите големи системи на фалшивата и отпаднала система в света („големият град”) - езичеството, католицизмът и отпадналото протестанство - ще получат по отделно наказанията си. Езическите градове падат; обща гибел се носи над земята; всички острови изчезват; и планини не се виждат вече. Бог си спомня за Вавилон „за да му даде чашата с виното на яростния Си гняв” - Откр. 16:19.

„И едър град, тежък около един талант (около 30 кг), падаше от небето върху човечите” - Откр. 16:21. Това е последното приложено при наказанието на безбожните средство - горчивата чаша на седемте язви. Бог предупреждава настоятелно несправедните от това като казва: „И ще поставя съда за мерило и правдата за везни; и град ще изстреби прибежището на лъжата, и води ще потопят мястото на укривателството” - Исаия 28:17; (виж и Исаия 30:30). На друго място Бог запитва Йов дали е виждал съкровищата на градушката, която Той пази за смутно време, за ден на битка и война - Йов 38:22, 23.

Какво би могло да противостои на камъни с такава тежест, особено когато те падат от небето? Нека при това да имаме предвид, че по онова време човечите не ще имат ни най-малкото прибежище, защото тогава градовете ще бъдат съборени от едно голямо земетресение,

островите ще са изчезнали и планини не ще има вече.

Както Словото е истинно, така е истина и това, че скоро Бог ще накаже отрупаното с грехове човечество по такъв начин. Дано тогава ние бъдем от ония, които ще живеят в „мирни заселища” и в „безопасни жилища”, както Бог е обещал това на Своя народ - Исаия 32:18,19.

„И от престола на Небесния храм се раздаде висок глас, който казваше: Свърши се!” - Откр. 16:17. С това се слага край на всичко; защото мярката на човешките грехове е препълнена, последната душа е приела спасението, книгите са затворени, числото на праведните е попълнено, и затова няма какво да се прибавя към световната история. Чашите на Божия гняв са били изляни над неправедните и след като те са ги изпили до дъно, над тях бива простряна сянката на една хилядогодишна смърт. Читателю, на коя страна би искал да си ти след онова велико решение?

А къде ще се намират светиите, когато това бедствие ще налети „като порой”? Те са предмет на особените грижи на Бога, без Чието знание не пада нито едно враче от небето. Най-различни са утешителните обещания, на върха на които стои 91-ият Псалом, от който ние тук цитираме ст. 1-11:

1. „Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия. **2.** Ще казвам за Господа: Той е прибежище мое, и крепост моя, Бог мой, на Когото уповавам. **3.** Защото Той ще те избавя от примката на ловеца и от гибелен мор. **4.** С перата Си ще те покрива; и под крилата Му ще прибегнеш; Неговата верност е щит и закрила. **5.** Няма да се боиш от нощен страх, от стрелата, която лети денем, **6.** От мор, който ходи в тъмнина, от погибел, която опустошава сред пладне. **7.** Хиляда души ще падат от страната ти, и десет хиляди до десницата ти, но до тебе няма да се приближи. **8.** Само с очите си ще гледаш, и ще видиш възмездието на нечестивите. **9.** Понеже ти си казал: Господ е прибежище мое, И си направил Всевишния обиталището си, **10.** Затова няма да те сполети никакво зло, нито ще се приближи язва до шатъра ти. **11.** Защото ще заповяда на ангелите Си за тебе Да те пазят във всичките ти пътища.” Амин!

ВАВИЛОН -

МАЙКАТА БЛУДНИЦА

Глава седемнадесета

Откр. 17:1 - „След това дойде един от седемте ангела, които държаха седемте чаши, и говори с мене, казвайки: Дойди, ще ти покажа съдбата на голямата блудница, която седи на много води; **2.** с която блудстваха земните царе, и земните жители се опиха от нейното блудстване; **3.** И тъй, той ме отведе духом в една пустиня, където видях жена, седяща на червен звяр, пълен с богохулни имена, който имаше седем глави и десет рога. **4.** А жената беше облечена в багреница и червено, и украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери; и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотиите от нейното блудстване. **5.** И на челото ѝ имаше написано това име: Тайна; великий Вавилон, майка на блудниците и на гнусотиите на земята.”

В Откр. 16:19 се съдържаше съобщението, че „Бог си спомни за великия Вавилон, за да му даде чашата с виното от яростния Си гняв.” А в тази глава пророкът описва подробно великия Вавилон. Но за да може да го представи по-добре, той отново се връща в миналото и ни описва неговата история от по-раншните дни. Всички протестанти са съгласни, че описаната тук блудница, е един символ на католическата църква. Между нея и земните царе съществува една непозволена връзка и именно тази връзка е, която е напоила живеещите на земята с виното на блудстването си или с фалшивите учения.

Църква и държава - Разглежданото тук пророчество се изразява по-определено от всяко друго по отношение на римската власт, и то поради това, че то изтъква разликата между църква и държава. Жената (църквата) седи върху един червен звяр (държавната власт), т.е. последният я носи; но той бива воден според нейното желание, както кон от ездача си. Също облеклото и украсата на жената е в пълна хармония с току-що направеното приложение на символа; защото пурпур и червено са главните цветове в одеждите на

папите и кардиналите, а от множеството скъпоценни камъни при богослужебните съдове, според очевидци, едва се вижда среброто, и златото изглежда съвсем нищожно. Златната чаша в ръката ѝ, - подходящ символ за чистите учения и вероизповедания, и която според това би трябвало да съдържа само чисти и неподправени неща, т.е. само отговарящи на истината принципи, съдържаха само мерзости и виното на блудството ѝ - подходящи символи за нейните мерзки учения и още по-мерзки злоупотреби.

Тази жена е наречена изрично Вавилон. Дали тогава под Вавилон трябва да се разбира Рим без всички други религиозни общества? - Не; защото обстоятелството, че той е наречен майка на блудниците, сочи ясно на съществуването на други независими религиозни общества, които са негови паднали дъщери, поради което всички принадлежат към същата голяма фамилия на Вавилон.

Откр. 17:6 - „И видях, че жената беше пияна от кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите Исусови и като я видях, почудих се твърде много. 7. Но ангелът ми рече: Защо се зачуди? Аз ще ти кажа тайната на жената и на звяра, който я носи, и има седемте глави и десетте рога.”

Причината за очудването - Защо апостолът се очудва така много при вида на жената, която беше пияна от кръвта на светиите? Дали едно преследване на светиите беше нещо странно в неговите дни? Беше ли видял той как Рим налагаше своите грозни анатемии на църквата? Сам той не беше ли заточен, когато пишеше тази книга? Защо се очудва той тъй много, когато вижда духом, че Рим и в бъдеще ще преследва светиите? Причината за неговото очудване е тази: Преследванията, на които той е свидетел, изхождаха от езическия Рим - явният враг на Исус Христос, и за него не беше никак чудно, че езичниците преследваха Христовите последователи; но, когато той видя духом, че една официална християнска църква преследва привържениците на Агнеца, и беше пияна от тяхната кръв, то това естествено го очуди извънредно много.

Откр. 17:8 - „Звярът, който си видял, беше и го няма; обаче скоро ще възлезе из бездната и ще отиде в погибел. И земните жители, всеки, чието име не е написано в Книгата на живота от създанието на света, ще се зачудят, когато видят, че звярът беше, и го няма, но пак ще дойде.

9. Ето разумното значение на това: Седемте глави са седем хълма, на които стои жената; **10.** те са и седмина царе, от които петимата паднаха, и единият сега е, а другият още не е дошъл, и когато дойде, трябва само малко да постои. И звярът, който беше и го няма, той е осмият цар, който е от седемте, и отива в погибел.”

Рим в две фази - Звярът, за който говори ангелът, е очевидно червеният змей (Откр. 12:3), и той е символ на една угнетяваща и преследваща сила, а тъй като римската сила премина през две фази, защото Рим, в неговата езическа форма, беше по отношение на Божия народ една преследваща сила, значи и през онова време съставляваше звяра. По-късно това царство бе християнизирано по име, т.е. от езичество то премина в една друга религия, която криво наричаха християнство; и по време на тази промяна, той загуби този нрав на гонител. Но с течение на времето се изроди в папството и отново прие своя кръвожаден и угнетителен характер.

Седемте глави. - **Откр. 17:8-11** - Седемте глави на звяра са символ на седем планини. Рим е представен като жена, която седи върху седем хълма. А те са седем царе или седем форми на управления. Апостол Йоан вижда един страшен седмоглав и десеторог звяр, който няма подобие в природата. Той приличаше на лъв, на мечка, на леопард и на змей (Откр.12:3). Той съчетава в себе си древните империи и тяхната мощ събрана в едно. Това ни напомня за четирите световни империи, предсказани от пророк Данаил (в глава 7:2-7) и борбата против Божия народ.

Значението на седемте глави

Откр. 17:9-11 - „Ето разумното значение на това: Седемте глави са седем хълма, на които седи жената; те са и седмина царе, от които петимата паднаха и единият сега е, а другият още не е дошъл, и когато дойде, трябва само малко да постои; и звярът, който беше и го няма, той е осмият цар, който е от седемте, и отива в погибел.”

1. Вавилон - от 608 до 538 г. пр. Хр.

Навуходносор II в 586 г. пр. Хр. заведе евреите във Вавилон като роби.

2. Мидо-Персия - от 538 до 331 г.пр.Хр.

Аман, един царски чиновник, подготви съзаклятие против евреите, за да бъдат унищожени в един ден. По времето на цар Асуир (Ксеркс) и царица Естир в 5 век пр. Хр.- Естир 3:8-15.

3. Гръко-Македония - от 331 до 168г. пр. Хр.

4. Римската империя - от 168 до 476 г. сл. Хр.

Езическият Рим преследваше и убиваше евреи и християни. От 64г. до 313 г. бяха унищожени над 12 млн. християни за христовата вяра.

5. Папството - от 538 до 1798г.

След разбиването и покоряването на Римската империя от варварските племена, езическият Рим (Откр.12:3) предаде престола си, силата си и голямата си власт на папския Рим. В 538г. император Юстиниян Велики с указ назначи папата от Рим за глава на всички църкви, а епископът от Цариград, за втори след него. През тъмното Средновековие на папско господство, папството жестоко преследваше християнската църква. Чрез инквизицията „в името на Бога” бяха унищожени между 50 и 100 млн. християни.

Първи период на папството – петата глава

„Звярът, който си видял, беше, но го няма, обаче скоро ще излезе из бездната и ще отиде в погибел...” - Откр. 17:8. Звярът „беше” – това е неограниченото господство на папството през средните векове от 538 г. до 1798 г., когато Франция детронира папството и му бе отнета политическата и светската власт в Европа. В пророчеството се казва, че му бе нанесена „смъртоносна рана” - Откр. 13: 3,10.

Втори период на папството – шестата глава

„Но го няма” (Откр. 17:8) - това е папството, след като му бе нанесена раната (Откр.13:10). Папството от 19 век. Това е шестата глава. То съществуваше само като религиозна сила и нямаше никакво участие в политическия и обществения живот в Европа. То потъна в бездната.

Третият период на папството – седмата глава

Но пророкът казва, че „скоро ще възлезе из бездната” - т.е. раната му оздравя – Откр. 13:3.

Седмата глава е седмата форма на управление – папството от 20 век. След Ватиканския събор от 1869 г. започват сили на възраждане, които довеждат папството отново на политическата сцена. На 14 март 1800 г. бе избран нов папа - Пий VII.

Цитираме отзиви на два вестника от 19 век. Вестник Френска република: „Папството отново се явява като един от основните фактори на дипломатията, сега е време да запитаме лекоумните, които казват, че папството е една преминала сила, дали още мислят така?”

Вестник „Мунд”: „Папството се явява отново в политическата борба във всяка страна. Това, което става днес, би могло да ни покаже какво ще стане и утре при други обстоятелства; възможността папството да решава на практика политическите проблеми на всяка страна.

Ангелът от Откр. 17:11 казва, че той е осмият, но е от седемте.

В последното време папството няма да управлява само; в близкото бъдеще предстои образуването на един съюз между Ватикана и двурогия звяр от Откр. 13:11 – САЩ.

Представената чрез звяра сила, който имаше два рога „като на агне”... ще принуди „цялата земя да се поклони на първия звяр”. Той ще направи жителите на земята да направят образ на звяра. И ще направи на „малки и големи, богати и бедни, свободни и роби”, да им се тури белега на звяра (неделята) - Откр. 13:11,12,14,16.

Възстановеното папство на 20 век – това е осмият.

Тенденцията на папството е образуването на коалиция от различни религиозни общества, за да се домогне отново до първото място, както през средните векове.

Откр. 17:12 - „И десетте рога, които си видял, са десет царе, които още не са получили царска власт, но за един час получават власт като царе заедно със звяра. **13.** Те са единомислени и предават на звяра своята сила и власт; **14.** Те ще воюват против Агнеца, но Агнецът ще ги победи, защото Той е Господар на господарите и Цар на царете; също и ония, които са с Него, ще победят, които са звани, избрани и верни.”

Десетте рога - Относно десетте рога всички тълкуватели са на едно мнение, че това са десет царства, произлезли от Римската империя, след времето на Великото преселение на варварските народи в 4 и 5 век, когато сринаха Римската империя и на нейно място се образуваха главно десет нови държави в Западна Европа. Те получиха власт заедно със звяра за един час време - за кратко време (или за един неопределен и кратък период от време), т.е. известно време те управляваха заедно със звяра (папството), през което време му даваха сила и власт.

Кроли в съчинението си „Върху Апокалипсиса” дава следните обяснения на ст.12: „Пророчеството определя епохата на папството чрез появата на десетте царства в Западната римска империя. Но като царе те ще получат власт за един час заедно със звяра, защото десетте царства трябва да съществуват едновременно, докато седемте глави (управления) следваха една след друга.”

Разглежданият от нас текст трябва да се отнесе за онова време в миналото, когато царете на Европа, се надпреварваха да подкрепят папството и го насърчаваха в претенциите му. В последното време те ще му отнемат властта, ще го тласнат в бездната и ще го погубят - Дан. 7:26. По-нататък и Откр. 17:16 описва, как в последствие, тези царе щяха да постъпят с папството, като казва, че те ще намразят блудницата, ще я направят пуста и гола, и ще я изгорят с огън. Изгарянето с огън ще стане при изпълнението на Откр. 18:8:

„Затова в един ден ще дойдат язвите ѝ, мор, печал и глад, и тя ще изгори на огън; защото могъществен е Господ Бог, Който я съди.”

Те ще воюват против Агнеца - Откр. 17:14 ни пренася в бъдещето, във времето на голямата и фатална война; защото ние виждаме, че Агнецът Си прилага титлата „Господар на господарите и Цар на царете”; а това ще стане едва при Неговото второ идване – Откр. 19:11-16.

Откр. 17:15 - „И каза ми: Водите, които си видял, гдето седи блудницата, са люде и множества, народи и езици. **16.** И десетте рога, които си видял на звяра, те ще намразят блудницата и ще я направят пуста и гола, и плътта ѝ ще изядат, а нея ще изгорят в огън. **17.** Защото Бог сложи в сърцата им да изпълнят Неговата воля, като действат единомислено и предадат царството си на звяра, докато се сбъднат Божиите думи. **18.** И жената, която си видял, е големият град (Рим), който царува над земните царе.”

Обяснение на един важен символ: В ст. 15 ние намираме едно ясно тълкувание на символичното значение на водата в Свещеното Писание; там се казва: „Водите, които си видял, където стои блудницата, са люде и множества, народи и езици” И при този случай ангелът показва на Йоан наказанието на голямата блудница, но той прави това още по-определено в ст. 16. Ние вярваме, че тази глава се занимава повече със старата майка - католическият Вавилон, докато следващата, се впуска повече върху характера и предназначението на една друга част от Вавилон - върху блудните дъщери, т.е. отстъпилите от Христовото учение - големите държавни църкви.

ВАВИЛОН - ДЪЩЕРИТЕ

Глава осемнадесета

Откр. 18:1 - „След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт; и земята се просвети от неговата слава. **2.** Той извика със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон, и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица; защото всички народи пиха от виното на нейното разпалено блудстване **3.** и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от безмерния ѝ разкош.”

Едно движение с могъща сила е символизирано в тези стихове. Като вземем под внимание няколко факти, те ще ни водят безпогрешно към приложеното. В Откр. 14:8 имаме вестта, която оповестява падането на Вавилон. „Вавилон” е термин, който включва в себе си не само Римо-католическата църква, но и такива религиозни общества, които са произлезли от нея и са запазили много от нейните заблуди и предания - протестантските и православните църкви.

Един морален упадък - Божият народ бива призван да излезе от Вавилон, след като той е паднал, за да не стане участник в язвите, които ще причинят унищожението на Вавилон (Откр. 16 глава). Тук може да се подразбира само един морален отпадък за това, защото

чрез него Вавилон става жилище на бесове, свърталище на всякакви нечисти духове и на всякакви нечисти и омразни птици. Тогава той заприличва на една грамада на изчадието на греха, която достига до небето; над нея се носят бурите на Божия гняв и горко ѝ, когато се разразят над нея.

Тъй като това падение е морално, то трябва да се простира върху една част, отделена от езичеството или от папството. И така, църквите произлезли непосредствено от римската църква, започнаха да падат все по-ниско и по-ниско, докато характерът и делата им най-последна станаха в очите на Бога също така омразни, както тия на църквата, от която те някога се бяха отвърнали. Затова ние ще чуем някои свидетелства от устата на членове на самите тези деноминации.

Александър Кампбел се изразява така: „Всички църковни институти, каквито днес се срещат навсякъде в християнството и всеки един, от които е организиран по един особен план на вероизповеданията и има особена организация, не са Христовите църкви, а законни дъщери на онази майка на блудството, на църквата в Рим.”

Отново той казва: „Наистина цели три столетия се правиха опити да се реформира папството, обаче това дело се завърши с една протестантска йерархия (свещеническо владичество) и с множество секти. Тогава протестанството се реформира в презвитерианство, а това в конгрешанство, а от него пък - в баптизъм и т. н. Най-последна се яви методизмът, който искаше да обедини всички в едно, но и той самият се разпадна на различни форми. Причината за това беше тази, че тези църковни нареждания, богослужения, учения и обичаи, още се държаха за различните реликви на папството. В най-добрият случай те бяха една подобрена папска църква, и то само отчасти подобрена; защото човешки учения и предания все още продължават да отслабват силата и напредъка на Евангелието.”

Днес броят на различните видове християнски църкви и деноминации надминава хиляди, като всяка от тях претендира, че е Христовата църква. Ето какво предсказва пророк Исаия за това състояние на църквите в последното време:

„И в оня ден седем жени ще се хванат за един Мъж (Христос), и ще Му рекат: Ние ще ядем своя си хляб и ще обличаме своите си дрехи, само нека се наричаме с Твоето име; а Ти отнеми нашия срам;” (Исаия 4:1).

„Те приличат на Юдейската църква, когато Спасителят ѝ извика: „Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери!“- Матей 23:27. По-добро ли е тяхното състояние, отколкото тогава?“

„Наименуването „Вавилон“ е позор за тях; и то трябва само да изтъкне тяхната нечистота като църква. Не би било нужно Вавилон да падне; той би могъл да бъде изцелен (Ерем. 51:9), ако беше последвал истината. Но той я отхвърли; различия в мненията и разцепления започнаха да владеят сред него, и плевелите на гордостта и на светския дух, много скоро заглушиха небесното семе.“

Ето защо викът за падането на Вавилон е в близкото бъдеще, а тъй като ние сега живеем в предупреждението на третия ангел, - последното преди пришествието на Господа, - това обстоятелство ни води до заключението, че първите два стиха от 18-та глава съставляват един важен момент от нея, което ще изпъкне ясно, щом те започнат да се проповядват и славата им изпълни цялата земя.

Откр. 18:1,2 - „След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт; и земята се просвети от неговата слава. Той извика със силен глас, казвайки: Падна, падна великия Вавилон, и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица.“

Представеното в Откр. 18:2 дело, е в процес на изпълнение, и скоро ще бъде завършено чрез работата на спиритизма. Наречените в Откр. 16:14 „бесовски духове, които вършат знамения“, тайно, но сигурно си пробиват път между гореспоменатите религиозни деноминации, тъй като техните вероизповедания са формулирани под влиянието на виното (заблуденията) на Вавилон, едно от които е, че душите на нашите умрели приятели, са били съзнателни, разсъдителни и деятелни, и са около нас; и това прави такива деноминации безсилни да противостоят на появата на дяволските духове, които идват при тях под имената и олицетворенията на техните умрели приятели. Писанието казва: „А мъртвите не знаят нищо“ - Екл. 9:5,6.

Щом неговата първа претенция почива на една лъжа, то сигурно и останалите му удостоверения ще показват, че той е от сатанинското сбирше. Но какво е становището на голямата маса вярващи в това отношение? Болшинството застават враждебно срещу истината и се излагат беззащитни срещу хитрите нападения на дявола.

Би трябвало да се обърне внимание на факта, как християнски умее да се представя спиритизмът в наше време. Той вече не парадира със своите безсрамни принципи, както правеше това до сега, но в някои отношения се опитва да се покаже също така почтен и религиозен, както другите вероизповедания в страната. Сега и той вече говори за грях, за покаяние, за примирение, за изкупление чрез Господа Христа и др. И то по такъв правоверен начин, с какъвто си служат повечето от падналите църкви. Затова трябва ли да се учудваме, ако под тази привидна маска той се е промъкнал в почти всички християнски деноминации? Основата на спиритизма е един главен верски принцип във вероизповеданията на всички църкви.

Спиритизмът продължава да работи непрекъснато и затова съвсем не трябва да се учудваме, че на най-високите места в някои християнски вероизповедания, стават такива удивителни промени, и че съвременното неверие под съблазнителните имена „наука“, „висша критика“ и „прогрес“, е привлекло към себе си тъй много видни мъже.

Вниманието на народа бе обърнато към това състояние от един писател, Харолд Боле, във вестник „Космополитен“ от м. май 1909 г., което предизвика следното обяснение от редактора: „От програмите на Американските колежи едно динамично движение повдига старите основи и обещава да отвори път за революционната мисъл и живот. Тези, които не са в тесни връзки с големите колежи на страната, ще се изумят като научат какви вярвания се покровителстват от факултетите на нашите големи университети. В стотици класни стаи се учи всекидневно, че Декалогът не е свят; че брачното постановление е осъдено на смърт; че няма абсолютни злини; че безсмъртието е просто едно нарушение на общоприетите мнения. И тези са някои от революционните и сензационни учения в нашите академии, преподавани на стотици хиляди студенти в САЩ.

Тази голяма нетърпимост, която баптистките и презвитериански общества допускат, е едва ли не революционна. Тя започна с „научното и историческо“ изследване на Библията. Когато открихме, че светът бил по-стар от 6 000 години, че преди 4000 години не е имало всемирен потоп, че Адам не е бил направен направо от елементите на земята (от пръстта), нито Ева от реброто му, че Вавилонската кула не била причината за различието на езиците, - тогава ние бяхме

отишли много надалеч, за да можем да се върнем. Този процес на критика трябваше да продължи от Битието до Откровението, без страх от намиращото се в последната глава проклятие, в което Бог предупреждава: „Аз свидетелствам на всекиго, който слуша думите на пророчеството в тази книга: Ако някой притури на тях, Бог ще притури върху него язвите, написани в тази книга, и, ако някой отнеме от думите на тази пророческа книга, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от светия град, които са описани в тази книга” - Откр. 22:18,19.

Той не можа да се спре при Мойсей и Исаия, а трябваше да включи и Матей, Йоан и Павел. Всеки един от тях трябваше да се пресее. Те вече не се приемаха като верни и последни авторитети, защото веднага щом като първата глава на Битието престана да се приема като истинска история, то и боговдъхновените Писания и на тези писатели, трябваше да се мерят със същата мярка. Чудесата на Исус трябваше да се изпитват, както тия на Илиия. Датата и съдържанието на Евангелието от Йоан, трябваше да се изследват исторически, както и пророчествата на Исаия; и заключенията на историческата критика, трябваше да се приемат без оглед на старото богословие.

- Ето, до това положение сме стигнали ние, и то е доказателство, че в богословската мисъл е станала една революция.”

При такъв печален изглед, колко време трябва да мине, за да се изпълни Вавилон с нечисти духове и омразни птици? Но небето не ще остави да мине всичко това в тишина и мълчание, защото ще се разнесе едно силно предупреждение, което ще обърне вниманието на хората към страшните обвинения против тези неверни религиозни общества, за да се види ясно справедливостта на съдбите, които ще последват.

„Защото всички народи пиха от виното на нейното разпалено блудстване, и земните царе блудстваха с нея” - В Откр. 18:3 ние виждаме какво огромно влияние упражнява Вавилон, който е причинил и ще причинява такива лоши последици, които ще бъдат наказани от справедливостта. „Търговците на земята забогатяха от големия ѝ разкош.” Защото кой стои днес на върха на разточителите? - Членове на църквата. Кой слага на трапезата си най-скъпи и изрядни ястия и лакомства? - Църковни членове. Кой харчи най-много пари за разкошни дрехи и се украсява най-великолепно? - Църковни членове. Къде намираме олицетворената гордост и възплътеното

високомерие? - Между църковните членове. Къде луксът, външният блясък и суетата, най-плачевните резултати на човешкото падение, са най-големи? - В хубавите неделни дни при събранията на модерните църковни членове. Тази картина впрочем не е лишена от светлина. Наистина Вавилон като едно цяло е съвсем покварен, обаче от общото правило има и изключения. В него все още се намира Божият народ; и затова той ще трябва да бъде призван да разсъсва всички връзки с него. Този зов сигурно не ще се забави много, тъй като лошото влияние все повече и повече се налага, и той не може по-дълго да прикрива пороците и престъпленията си пред очите на искрените по сърце. Скоро ще бъде готов пътят за делото, което апостолът ни описва в следните стихове:

Откр. 18:4 - „И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ, и да не споделяте язвите ѝ; **5.** защото греховете ѝ стигнаха дори до небето, и Бог си спомни нейните неправди. **6.** Въздайте ѝ, както и тя е въздала, да! Платете ѝ двойно според делата ѝ; с чашата, с която е черпила, почерпете я двойно. **7.** Колкото е прославил себе си и е живяла разкошно, толкоз мъки и печал ѝ дайте; защото казва в сърцето си: Седя като царица, не съм вдовица, и печал никак няма да видя. **8.** Затова в един ден ще дойдат язвите ѝ, мор, печал и глад, и тя ще изгори на огън; защото могъществен е Господ Бог, Който я съди.”

Този глас идва от небето; това трябва да покаже, че тази мощна вест ще се разнася под изявленията на небесната слава. Как ясно говорят тези малко думи за божественото съдействие! Все по-многобройни стават помощниците в Божието дело, колкото повече приближаваме важния му край. Гласът от небето наречен „друг глас” показва, че една нова сила тук е въведена. Сега ние имаме пет небесни вестители ясно упоменати в тази последна религиозна реформация. Това са първият, вторият и третият ангел от 14-та гл.; четвъртият ангел от стих 1-ви на тази глава, и петият, силата означена чрез „друг глас” от стих 4-ти. Вестта в ст. 1 и 2 от тази гл., ще се даде във връзка с настоящата Трета вест, и ще отбележи една нова ера в това дело.

За първата вест е казано, че ще се даде „с висок глас”, а същото е казано и за третата вест. Ангелът от Откр.18:1 „слиза от небето с голяма сила” и „земята се просвети от неговата слава” - Никъде не би могло да се намери в цялата Библия такова описание на една вест от небето към човека.

Въпреки духовната тъмнина и отделяне от Бога, които съществуват в църквите, образуващи Вавилон, повече от истинските християни все още се намират в тяхното общество.

Откр. 18 гл. посочва за времето, когато църквата, вследствие на отхвърлянето на тройното предупреждение от Откр. 14:6-12, ще е напълно стигнала състоянието, предсказано от втория ангел, и когато Божият народ, който все още се намира във Вавилон, ще бъде поканен да излезе от него – Откр. 18:4.

Тази вест е последната, която светът ще получи; и тя ще завърши своето дело.

Страшен е часът, когато съдбата на един свят трябва да бъде решена, най-тържествената криза, когато една цяла съвременна генерация на човешкото семейство ще трябва да мине през изпитание, като прозвучи и последната вест на милост в ушите им. В такова едно време светът не трябва да бъде оставен без предупреждение. Така широко трябва да бъде разгласен великият факт, щото никой да не може да се извини, че не знае за предстоящата съдба. Всяко извинение трябва да бъде премахнато. Справедливостта, търпението и дълготърпението на Бога, отлагат предстоящото наказание, докато всички имат случай да се запознаят с Неговата воля, и време да се покаят, преди да намерят своето възмездие. Един ангел се изпраща, въоръжен с небесна сила. Светлината, която заобикаля трона, го обкръжава. Той идва на земята. Само духовно мъртвите и такива, които са „умрели два пъти и са изгнили в корените си”, ще пропуснат да схванат присъствието му. Светлината проблясва навсякъде. Тъмните места са осветени. И докато неговото присъствие разпръсква сенките, той с гръмотевичен глас дава едно предупреждение.

Между това време греховете на великия Вавилон достигат до небето и „споменът за нейните беззакония” достигат до Бога. Бурята на отмъщението се набира. Голямата приливна вълна на върховния гняв приближава. Леката пяна играе по гребена на вълната, показваща, че само няколко мигове остават, докато тя се пръсне над големия град на бъркотията, и гордият Вавилон ще потъне, както потъва воденичен камък в дълбините на морето. Внезапно друг глас прозвучава от небето: „Излезте от нея люде Мои!” Смирениите, искрени и предани Божии чада, от които все още някои са останали, които въздишат и стенат поради мерзостите вършени в нея, чуват гласа, измиват ръцете си от нейните грехове, напускат нейното общение, избягват и се

спасяват, докато Вавилон става жертва на справедливия Божий съд. На Божия народ (църквата) предстоят смутни времена. Нека бъдем готови за кризата!

В Откр. 18:6 и 7 стиховете са едно пророческо заявяване, че тя ще бъде възнаградена или наказана според делата си. Ние трябва да имаме предвид, че това свидетелство се прилага за онази част от Вавилон, която е подчинена на едно морално падение. Както вече бе изтъкнато, това трябва да се приложи специално „за нейните дъщери”, т.е. деноминациите, които упорито се държат за личните черти на „майката” (папството) и запазват семейната прилика. Те ще предприемат едно последно преследване против истината и Божия народ. От тях ще се образува „образът на звяра”. И това е несъмнено онова първо опиянение от властта, която води този клон на Вавилон да се любува в сърцето си на своето самохвалство. „Седя като царица и вдовица не съм... сега управлявам като царица; и няма да видя вече скръб.”

В края на световната история, духовният Вавилон (коалицията от различни религиозни църкви) ще наложи, чрез силата на държавата, човешки учения на мястото на Божия закон. Както тя препълва чашата с гонението на светиите, така ангелът Господен ще я преследва (Псал. 35:6), двойно ще ѝ се въздаде за злото, което тя мислеше да нанесе върху скромните служители на Бога.

В „Опитности и видения” от Е. Г. Вайт ние намираме свидетелство, което показва, че първата част на Откр. 18 гл. се отнася специално за религиозното гонение, което ще се развие в САЩ, от т.нар. християни. По този начин „по-лесно ще бъде на езичниците в деня на изливането на Божиите съдби, отколкото на такива човеци. Имената на угнетителите са записани с кръв, смесени с удари от камшици и пълна с горещи, страдалчески сълзи. Божият гняв не ще престане, докато Той не направи тази страна да изпие и капките от чашата на Неговата ярост, докато не въздаде на Вавилон двойно. „Въздайте ѝ, както тя въздаде на вас; отвърнете ѝ двойно за делата ѝ; с чашата, с която тя ви черпеше, почерпете я двойно.” - Откр.18:6.

Споменатият в ст. 8 „ден”, в който се изливат нейните язви, трябва да е пророчески ден. Язвите, които падат върху Вавилон, са несъмнено седемте последни язви; а от Исая 34:8 разбираме, че за изливането на тези съдби ще е нужна една година.

Откр. 18:9 - „И земните царе, които са блудствали и живели разкошно с нея, ще заплачат и заридаят за нея, когато видят дима от изгарянето ѝ. **10.** Отдалече ще стоят поради страх от мъките ѝ и ще казват: Горко, горко на тебе, велики граде Вавилоне, крепки граде, понеже в един час дойде съдбата ти! **11.** И земните търговци ще плачат и ридаят за нея, понеже стоките им никой вече не купува.”

Наказанието на Вавилон - Още първата язва, естествено, ще предизвика голям застой в търговията с луксозни предмети, в които тъкмо се състоеше славата на Вавилон. Загубата на земни блага. О, как характерна е тази награда! Те, които малко преди това бяха издали една заповед, да не се позволява на Божиите светии да купуват и да продават, сега сами попадат под същото ограничение, но от страна на една по- висша власт.

Откр. 18:12 - „Стоки от злато и сребро, скъпоценни камъни и бисери, от висон и багреница, коприна и червено; и всякакво благоуханно дърво и всякакви изделия от слонова кост и всякакви изделия от скъпоценно дърво и от мед, от желязо и от мрамор; **13.** И канела, аромати, тамян, миро и ливан; вино и дървено масло; чисто брашно и пшеница; добитък и овце; коне, колесници и роби; и човешки души.”

Стоките на Вавилон - В горните стихове се изброяват стоките на великия Вавилон, между които се срещат особено такива предмети, които са нужни за един луксозен живот и за светско великолепие. Изразът „роби и човешки души” се отнася повече за духовното робство и за предизвиканото от вероизповеданията на онези църкви робство на съвестта, което в някои случаи е по-тежко и от физическото.

Откр. 18:14 - „И овощията, за които душата ти копнееше, изчезнаха от тебе, и всичко изящно и разкошно загина от тебе, и няма вече да се намерят.”

Наказана разпуснатост - Споменатите тук плодове са според оригинала „есенни плодове”; и в това ние виждаме едно пророчество, че „деликатесите на сезона”, с които разкошният чревоугодник, така задоволява неговия разглезен апетит, изведъж ще изчезнат. Това е, разбира се, вследствие на глада, причинен от изливането на четвъртата язва - Откр. 16:8. И сега ние имаме едно предупреждение за това разрушение с филоксерата на лозите, пристъпите на паразитите и на други нови неприятели на растителността.

Едва ли можем да пропуснем тук физическите явления, които се наблюдават навсякъде; те твърде ясно показват, че природата е накърнена и че земята до известна степен е предупреждение за близката си гибел. Нека да си припомним само безбройните и неестествени бедствия, причинени на различни места от бури, огън, вода и земетресения, и тогава сигурно не бихме могли да не изпитаме едно чувство на страх.

Откр. 18:15 - „Търговците на тия стоки, които се обогатиха от нея, ще застанат отдалеч, поради страх от мъките ѝ, ще плачат и ще жалеят, казвайки: **16.** Горко, горко, граде велики, облечен с висон, багреница и червено и украсен със злато, скъпоценни камъни и бисери; **17.** защото в един час запустя толкова богатство! И всеки корабоначалник, и всички пътници по корабите, и моряците, и ония, които търгуват по море, застанаха отдалеч, **18.** и викаха, като гледаха дима от неговото изгаряне, казвайки: Кой град е подобен на великия град? **19.** И посипаха пръст на главите си и викаха с плач и жалеене като думаха: Горко, горко на великия град, в който всички, които имаха кораби по морето, се обогатиха от скъпоценностите му; защото в един час запустя!”

Риданията на безбожните - Читателят навярно лесно ще си обясни, кое може да е причината за тези всеобщи ридания. Само да си представи как язвата на лошите рани измъчва човеците, докато реките са превърнати в кръв, морето е като кръвта на мъртвец, слънцето обгорява земята до нажежаване, търговията е преустановена и безбожните, въпреки златото и среброто си, не могат да се избавят. Затова трябва ли да се учудваме, че те от болки ридаят високо?

А как съвсем друго е душевното състояние на праведните, което ни се описва в следващите стихове!

Откр.18:20 - „Веселете се за това, небе, и вие свети апостоли и пророци, защото Бог е отсъдил вашата съдба с него. **21.** Тогава един силен ангел дигна камък, голям като воденичен, та го хвърли в морето и каза: с такъв устрем ще бъде сринат Вавилон, великия град, и не ще го има вече. **22.** Глас от ония, които свирят на арфи, и от певци, от свирачи и от тръбачи няма вече да се чува в тебе; никакъв художник на какво и да е изкуство няма вече да се намери в тебе; шум от воденичен камък няма вече да се чуе в тебе; **23.** светлина от светило

няма вече да свети в тебе, и глас от младоженец и от невеста няма вече да се чува в тебе, защото твоите търговци бяха големците на земята, понеже чрез твоето чародеяние, бяха измамани всичките народи. **24.** И в него бе намерена кръв от пророци, от светии и от всичките избити на земята.”

Радостта на праведните - В тези стихове апостолите и пророците се поканват да ликуват поради погубването на големия град Вавилон, защото с него започва тяхното избавление от властта на смъртта и на гроба, вследствие на първото въкресение. Подобно на хвърлен в морето воденичен камък, потъва Вавилон, за да не се яви никога вече. Хитростите и примките, с които той си служеше за постигане на крайните си цели, не съществуват вече; великолепните фанфари (мелодии), които величаеха тяното разкошно, но формално и бездушно богослужение, са заглъхнали; и празненствата и угощенията, които той уреждаше, когато младоженецът водеше невестата към олтаря, са престанали завинаги. Магьосничеството се представя като един от неговите най-големи грехове. И не върши ли спиритизмът днес магии? „И в него бе намерена кръв от пророци, от светии и от всичките избити на земята.” От тези думи ние виждаме, че Вавилон съществува до тогава като фалшива религия. Той постоянно се е противопоставял на Божието дело и е преследвал неговите последователи.

„Праведен си Ти, Пресвети, Който Си, и Който Си бил, загдето си отсъдил така; понеже те проляха кръв на светии и на пророци, то и Ти си им дал да пият кръв. Те заслужават това.” - Откр. 16:5,6.

ТРИУМФЪТ НА СВЕТИИТЕ

Глава деветнадесета

Откр. 19:1 - „След това чух висок глас като от много народ на небето, който казваше: Алилуя! Спасение и слава, чест и сила на Господа, нашия Бог; **2.** защото присъдите Му са истинни и праведни, защото Той осъди великата блудница, която със своето блудство направи да се разтлее земята, и отмъсти за кръвта на слугите Си, загинали от ръката ѝ. **3.** И повторно казаха: Алилуя! А димът ѝ възлизаше вовеки веков.”

След завършването на последните ѝ стихове на 18 гл., тук пророкът ни описва триумфалната песен, която изкупените светии пеят, акомпанирайки с арфи, когато виждат как гордата съпротива срещу Бога и Неговото истинско богослужение, - Вавилон велики бива съборена. Унищожението на Вавилон и тази триумфална песен на светиите стават при Второто идване на Христос, в началото на хилядата години.

А димът ѝ възлизаше веќе веќе - В нашия текст само едно място може да се вижда неразбрано, и то е това, защото обстоятелството, че димът на Вавилон възлиза вечно, би било лесно да ни доведе до фалшиво заключение за вечните мъчения. Но, когато се има предвид обстоятелството, че както този израз, така и другите подобни на него, са заети от Исая 34 гл., тогава не можем да се заблуждаваме, защото там ясно се показва кое е истинското значение на този израз. А именно, като се съобщава на едомците деня на отмъщението, пророкът казва: „И реките му ще се превърнат на катран и прахът му в сѳра, и земята му ще бъде запален катран; няма да гасне ни денем, ни нощем, и димът ѝ вечно ще възлиза.”

Следователно, разбирането на тези думи не може да бъде буквално, защото все пак накрая ще се яви една обновена земя, за да стане жилище на изкупените за вечни времена. На три места ни се описва в Свещеното Писание картината на издигащия се веќе веќе дим: Първи път в Исая 34 гл. за Едомската страна; после в Откр. 14:9-11, за поклонниците на звѳра и неговия образ; и най-накрая в Откр.19 гл. (2 и 3 ст.) за унищожението на великия Вавилон. Всички тези стихове сочат на едно и също време, и описват същите сцени и събития, а именно, - унищожението на земята, на поклонниците на звѳра и на всичкия земен разкош на великия Вавилон при Второто идване на нашия Господ и Спасител.

Откр. 19:4 - „И двадесет и четирите презвитери и четирите живи същества се поклониха на Бога, Който седеше на престола, като казваха: Амин, алилуя! **5.** И от престола излезе глас, който казваше: Хвалете нашия Бог, всички Негови слуги, и вие, които Му се боите, малки и големи. **6.** И чух глас, като че ли от много народ, глас като че от много води, и глас като че от силни грѳмотевици, които казваха: Алилуя, защото се възцари Господ Бог Вседържител. **7.** Нека се радваме и се веселим и да Му въздадем слава, защото дойде сватбата на Агнеца и жена Му се е приготвила. **8.** И дадено ѝ бе да се облече в чист и светъл висон; а висонът е оправданието на светиите.”

Триумфалната песен - Господ Бог Вседържител е възвишеният предмет на тази песен. Той и днес владее също така, както в миналите времена, макар и да не наказва веднага злото, но тогава Той ще изяви силата Си и ще подчини всичките Си врагове.

„Да се радваме... защото дойде сватбата на Агнеца и жена Му се е приготвила!” Коя е невестата на Агнеца? Ние на кратко ще поясним, че жената на Агнеца, е новият Ерусалим в небето, което се обяснява по-добре в Откр. 21 гл. Затова сватбата на Агнеца е Неговото влизане в Светия град. Тук този град ни е представен до известна степен като знак за награда и като столица на Неговото царство; или с други думи Агнецът получава Своето царско величие и трона на Отца Си. Сватбата е една често употребявана картина за вътрешната връзка между Христос и Неговия народ. Ако под града се подразбира невестата, как може тогава да се каже за нея, че тя сама се е приготвила? Подходящ пример имаме в Псалом 114, а също така и в Откр. 19:8, в който се казва, че градът ще бъде облечен с правдата на светиите. От тези думи ние можем да видим, че пророкът иска само да ни обърне внимание върху безбройното множество на неговите преобразени и сияещи от слава жители. Чудесното облекло, което се дава на Небесния град, са новите небесни граждани - Исаия 54 гл. Из неговите улици вървят безсмъртните и изкупените, и те са неговият блясък и сияние.

Откр. 19:9 - „Тогава ангелът ми каза: Напиши: Блажени са поканените на сватбената вечеря на Агнеца. Каза ми още: Тия са истински думи Божии. **10.** И паднах пред нозете му да му се поклоня; но той ми рече: Стой, не прави това! Аз съм съслужител твой и на твоите братя, които имат свидетелството Иисусово; поклони се Богу; защото свидетелството Иисусово е Духът на пророчеството”.

Сватбената вечеря - При твърде различни случаи се споменава за тази сватбена вечеря и в Новия завет. За първи път за нея се споменава в притчата за царската сватба - Мат. 22:1-14, а после в Лука 14:16-24. Това е времето, когато ние отново ще прием от плода на лозата, заедно с нашия Спасител в Неговото небесно царство - Мат. 26:29; Марко 14:25; Лука 22:18. Това е времето, когато ние ще насядаме на трапезата в Неговото царство (Лука 22:30), и Той ще се препаше и ще мине да ни послужи (Лука 12:37). Наистина, блажени са ония, които всякога ще участват на Неговата славна трапеза.

Йоановият съслужител - В ст. 10 ангелът казва, че той е един съслужител на пророка, както е бил съслужител и на неговите братя

пророците. Думата „съслужител” е много сполучливо употребена по отношение на зависимостта на всички същества от Великия Бог; и поради това именно ангелът каза на Йоан да се поклони на Бога.

Откр. 19:11 - „И видях небето отворено, и ето, бял кон, и Оня, Който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен, и Той праведно съди и воюва; **12.** Очите Му бяха като огнен пламък, а на главата Му имаше много корони и написано име, което освен Него никой не знаеше. **13.** Той беше облечен в дреха, обагрена с кръв, и името Му се зовеше Божието Слово. **14.** А небесните войнства, облечени в бял и чист висон, следваха подире Му на бели коне. **15.** От устата Му излизаше остър меч, за да поразява с него народите; и Той ще ги управлява с железен жезъл и ще стъпче винения лин на яростта и на гнева на Бога Вседържителя. **16.** И на дрехата и на бедрото Му бе написано името: Цар на царете и Господар на господарите. **17.** След това видях един ангел да стои на слънцето, той извика с висок глас и каза на всички птици, хвърчащи в сред небето: Дойдете и се съберете на великата вечеря Божия. **18.** За да ядете плътта на царе, плътта на хилядници, плътта на юнаци, плътта на коне и на ездачите им, и плътта на всички - свободни и роби, малки и големи. **19.** Тогава видях звяра и земните царе и техните войнства, събрани против Яздеция на коня и против Неговото войнство. **20.** И звярът беше хванат, а с него заедно и лъжепророкът, който бе вършил пред него знамения, та заблуди ония, които бяха приели белега на звяра и се кланяха на образа му; и двамата бидоха живи хвърлени в огненото езеро, което гори със запален жупел. **21.** А останалите бидоха избити с меча излизащ от устата на Оня, Който седеше на коня; и всички птици се наситиха от плътта им.”

Второто идване на Христос - От ст. 11 започва една нова сцена, която ни представя Господа при Неговото пришествие под символа на един бързащ за борба войн. Как по-сполучливо би могъл да бъде представен Той тук в момента, когато потегля за бой срещу „земните царе и техните войски”? Исая описва също така много сполучливо тази картина. Както там (в Исая 63:1-3), така и тук дрехата на Господа е опръскана с кръв, и Той е придружен от множествата небесни ангели. Тук Христос идва като победител.

Ст. 15 Го представя как Той управлява с железен жезъл народите, които според Псалом 2 са Негово наследство.

Някои богослови на нашето време се опитват да доказват общото покаяние на целия свят преди Второто пришествие, обаче според нашето убеждение, изрази като „и ще тъпче винения лив на яростта и гнева на Бога Вседържителя”, изглежда мъчно може да се съгласуват с едно миролюбиво обръщане на езичниците. Великото и окончателно изявление на „лина на Божията ярост”, както и на „огненото езеро” става в края на хилядата години, както това се описва в Откр. 20 гл.; за него се говори и в гл. 14:18-20. Унищожението на живите нечестиви при Второто идване на Христос в началото на хилядата години представя една сцена, по-малка, но и в двете отношения е еднаква с това, което става в края на онзи период. Ето защо в стиховете, които разгледахме, става дума, както за лина, така и за огненото езеро. През това време Христос не ще бъде вече Ходатай и затова Той заменя свещеническата Си одежда с царската мантия.

Откр. 19:20 - „И звярът биде уловен, и с него лъжепророка, който бе извършил пред него знаменията, с които измами ония, които бяха приели белега на звяра, и които се поклоняха на неговия образ; и двамата бидоха хвърлени живи в огненото езеро, което гори с жупел”.

Лъжепророкът е, който беше вършил знамения пред звяра. Този факт доказва и идентичността му с двурогия звяр от Откр.13 гл., който с делата си върши същото. По-нататък за тях се казва, че те биват хвърлени живи в огненото езеро, чрез което пророкът показва, че тези сили не изчезват от земята, но продължават да владеят неограничено до времето на Христовото пришествие. Папството отдавна вече съществува и е стигнало до последните мигове на своята кариера. Неговото пропадане се предсказва и в други пророчества (особено в Дан.7:11). Там пророкът казва, че е видял как звярът е бил убит и тялото му бе предадено на огнено изгаряне. Това става скоро след изговарянето на високомерните думи от страна на малкия рог, които думи бяха чути несъмнено при прочитането на указа за непогрешимостта на папата на великия Вселенски събор в 1870 г. Следователно тази сила трябва да е приближила своя край, но тя не загива, докато Христос не се яви, защото тогава именно тя бива хвърлена в огненото езеро. Другата свързана с нея сила - двурогият звяр, САЩ (Откр.13:11,12), ап. Йоан видя да се изкачва бързо на върха на делото, което трябваше да извърши преди да бъде хвърлен

в огненото езеро. Тук ние виждаме две велики пророкувани сили, които приближават края на своята история, но които не ще преминат, докато Господ не се яви във всичката Си сила и слава!

Откр. 19:21 казва: „А останалите (безбожните) бидоха убити с меч, излизаш из устата на Оня, Който седеше на коня.” На друго място този меч е наречен „духът на Неговото Слово” и „дихание на устата Му”, с който Господ ще погуби безбожните при явлението Си и при началото на славата Си - 2 Солунци 2:8.

„Но с правда ще съди сиромасите и с правотата ще решава за смирените на страната; ще поразии страната с жезъла на устата Си и с диханието на устата Си, ще умъртви нечестивия” - Исаия 11:4.

ВРЪЗВАНЕТО НА САТАНА ЗА ХИЛЯДА ГОДИНИ

Глава двадесета

Откр. 20:1 - „И видях, че слизаше от небето един ангел, който държеше в ръката си ключа на бездната и една голяма верига; **2.** Той улови змея, старовременната змия, която е дявол и сатана, и го върза за хиляда години. **3.** И като го хвърли в бездната, заключи я, и запечата над него, за да не мами вече народите, преди да се свършат хилядата години, след което той трябва да бъде пуснат за малко време.”

Описаното в началото на тази глава събитие следва по време веднага след събитията в предишната глава. Както другите, така и този ангел ни дава повод за различни въпроси: Кой е ангелът, който слиза от небето? Какво означават ключът и веригата в ръката му? Какво е бездната? Какво значи хилядагодишното връзване на сатана?

Ангелът от Откр.20:1 не е Христос. Христос е Първосвещеникът на новозаветното време. А в Стария завет първосвещеникът в деня

на умилоствението вземаше два козела и върху тях хвърляше жребий; един жребий за Господа и друг за свободния козел (Левит 16:8). Козелът, върху който паднеше жребият на Господа, се заколваше и кръвта му се внасяше в светилището за умилоствителна жертва за Израилевите чада. След това се изповядваха греховете на народа върху главата на другия козел, който тогава биваше отведен от един определен човек в пустинята, т.е. в някое ненаселено място. И тъй, Христос е Първосвещеникът; а свободният козел (козелът на греха) предствлява символично сатана.

Еврейската дума „Азасел”, която в някои Библии е преведена с „живият козел” означава един, който се бунтува на властта. Ние можем да го приложим само за дявола, за когото то е едно твърде подходящо название, защото самото Писание го нарича клеветник и противник, ангел на бездната, Веелзевул, змей, лукав дух, баща на лъжата, убиец, началник на бесовете, змия и изкусител. Друго основание за нашето твърдение е и фактът, че то напълно се съгласува със събитията, които стават през времето на очистването на Небесното светилище, както те са ни открити в Божието слово. Така, в символичното (земно) светилище, ние виждаме: как грехът на престъпника се прехвърля върху жертвата; как той посредством застъпничеството на свещеника и кръвта на умилоствителната жертва бива пренесен в светилището; - как в десетия ден на седмия месец (по еврейския лунен календар), свещеникът с кръвта на принесената за народа умилоствителна жертва очиства светилището от греховете, като ги възлага върху главата на свободния козел, който символизира сатана; и най-накрая, как този свободен козел бива прогонен в едно ненаселено място - Левит 1:1-4; 4:3-6; 16:5-10,15,16,20-22.

На тези неща, които се извършваха в символната скиния в Небесното светилище, отговарят следните:

- великата изкупителна жертва на Голгота;
- пренасянето на греховете на ония, които чрез вяра са станали съучастници в заслугите на Христовата кръв в Небесното светилище, докато Той представя умилоствителната жертва;
- отстраняването на греховете на народа Му от светилището, след като Той напуска службата Си като първосвещеник в истинската скиния (Евр. 8:2) и възлагането им върху главата на техния причинител, първообразния свободен козел, който е дяволът;
- и - отпращането на сатана в една пуста страна. (След второто

пришествие, сатана и неговите ангели остават на пустата и обезлюдена земя за хиляда години).

Това са описаните в разглежданите стихове сцени. Тук се приема, че времето за небесната ходатайствена служба е привършено. Затова Христос възлага греховете, които бяха принесени върху светилището и вече не се считат на светиите, върху главата на дявола, след което той бива пропъден на едно място, наречено „бездна”, не от ръката на първосвещеника, а от тази на друго лице, точно така, както в символичната скиния. Затова ангелът от Откр. 20:1 не е Христос, а един ангел, който връзва сатана за хиляда години.

Ключът и веригата - Предположението за действителното съществуване на такива предмети е твърде неприемливо; те са по-скоро един символ на властта, която е дадена на този ангел.

Бездната - Тази дума в оригинала означава една дълбока, бездънна яма; и после едно мрачно и пусто място на смъртта. В Бит. 1:2 - този текст хвърля особено силна светлина върху значението на тази дума. Там е писано така: „Тъмнина се разтилаше над бездната”, а тъй като всички знаем какво се подразбира под „бездната”, то не е трудно да си обясним значението на думата и в горния текст. Тя означава - хаотичното (първобитното и пустото) състояние на нашата земя. Ние трябва да си спомним, че в края на времето тази земя ще бъде костница на всепогубващата смърт (Откр. 20:5). Не е ли разклатил мощният глас на Бога земята от основите ѝ; не са ли изчезнали островите и планините от местата си; не е ли изравнило със земята голямото земетресение (Откр. 16:18) огромните дела, издигнати от човешка ръка; не оставиха ли последните седем язви печалните си следи навсякъде по земята; не допринесе ли и ослепителното сияние, което обкръжаваше Човешкия Син при явлението Му, също за всеобщото унищожение; не бяха ли избити безбожните в голямото клане и не останаха ли отворотелната им плът и кости недокоснати, несъбрани и неоплакани да лежат от единия край на земята до другия?

„Ето, Господ изпразва земята и я запустява, превръща я и разпръсква жителите ѝ” - Исаия 24:1. И Ерем. в гл. 4:19-26, а особено в 23 ст. свидетелства, че в края земята отново ще изпадне в първобитното си хаотично състояние. Затова не представя ли изразът „бездна” най-сполучливо какво печално и изоставено място ще бъде тази земя

по време на хилядата години? Тя ще бъде тъмницата на сатана през онова време, което той сам си е създал. За него ще бъде невъзможно да избяга от стоновеите на това свърталище или да възстанови отново печалните развалини.

Връзването на сатана - Всички знаем, че ако сатана иска да съблазнява, той трябва да има същества, които да впримчва в мрежата си; липсват ли му такива, той не може да направи нищо. А през време на неговото хилядагодишно затворничество на земята всички светии ще бъдат на небето, и вън от досега на неговите изкушения, а безбожните, - всички ще бъдат в гробовете си, така че той и тях не ще може да съблазнява. Поради това кръгът на неговите действия е ограничен и осъден на бездействие. За него, който в течение на шест хиляди години е действал без почивка, това наистина трябва да е най-тежкото наказание.

„Връзването” на сатана означава, че съществата, които той изкушаваше, са му отнети. Но „връзването” на сатана тук означава още едно по-голямо ограничение на неговата власт. Неговият свободен достъп из пространството е прекъснат и затова той не може вече да посещава други светове, а е свързан със земята като човеците. И той никога вече не ще я напусне; той е вече „от земята, земен”.

Възкресението на праведните - Откр. 20:4 - „И видях престоли; и на тях, които бяха насядали на тях, бе дадено да съдят; видях и душите на ония, които бяха обезглавени поради свидетелстването си заради Исуса, и поради Божието слово, и на ония, които не се поклониха на звяра, нито на образа му, и не приеха белега на челото си и на ръката си. Те оживяха и царуваха с Христа хиляда години. **5.** Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение. **6.** Блажен и свят оня, който участва в първото възкресение; над такива втората смърт не ще има сила; а те ще бъдат свещеници на Бога и на Христа, и ще царуват с Него хиляда години.”

Възвишението на светиите - С тези стихове апостолът връща погледа ни от мрачния затвор на дявола и го насочва към победоносните и триумфиращи светии, седящи на престолите. Те всички са спасени и свети и затова участват в първото възкресение. При това Йоан различава главно две класи: първо - мъчениците, т.е. такива,

които са били избити заради свидетелството Исусово; и такива, които не са се поклонили на звяра и на неговия образ. Тези, последните, които са отказали да приемат белега на звяра и на образа му, са същите, които са слушали Третата ангелска вест (Откр. 14: 9,10) и са я последвали. Те няма да претърпят мъченическа смърт.

Според това мъчениците образуват една класа, а ония, които не са се поклонили на звяра и на образа му - друга.

Предишната глава завърши с пълното унищожение на безбожниците и те остават запечатани със смъртта си през време на хилядата години. Тук Йоан вижда праведните, които са участвали в първото възкресение.

Откр. 20:5,6 - „Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е втората смърт; Блажен и свят оня, който участва в първото възкресение; на такива втората смърт не ще има власт”.

Каквито и възражения да се правят, от тук става ясно и разбираемо, че има две възкресения; първото е възкресението на праведните в началото на хилядата години, и второто - това на безбожните в края на хилядата години. Над такива, които имат част в първото възкресение, втората смърт няма власт. Те ще излязат и ще видят труповете на човеците, които са се противили на Господа - Исая 66:24. Разликата между праведните и безбожниците изпъква ясно; защото докато за последните Господ се превръща в пояждащ огън, за Своя народ Той е слънце и закрила.

„Недейте се чуди на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане” - Йоан 5:28,29.

Откр. 20:7 - „И когато се свършат хилядата години, сатана ще бъде пуснат от тъмницата си, **8.** и ще излезе да мамии народите в четирите краища на земята, Гога и Магога, да ги събере за войната, чието число е като морският пясък. **9.** И те се разпростряха по цялата широчина на земята и обиколиха стана на светиите и обичния град; но огън падна от Бога из небето, та ги изпояде. **10.** И дяволът, който ги мамеше, бе хвърлен в огненото и жупелно езеро, където са и звярът и лъжепророкът; те ще бъдат мъчени денем и нощем до вечни векове.”

Унищожението на безбожните човеци - След изтичането на хилядата години, от небето слиза Светия град, Новият Ерусалим, който през това време е бил обиталище на светиите, и вече остава завинаги на земята. И сега той е още станът на светиите, около който събудените безбожни се събират на множества, неизброими като морския пясък. С каква цел правят те това? Дяволът, старата змия, ги е подстрекал за една безсмислена борба срещу Светия град и против праведните. Несъмнено той е успял да ги заблуди, че те биха били в състояние да победят светиите, да превземат града им и така да си осигурят съществуването си на земята. Но ето пада огън от Бога из небето и ги пояжда!

Проф. Стюърт обяснява, че думата „пояжда” трябва да се вземе в пълния ѝ смисъл, а именно, че ги поглъща, премахва напълно и унищожавя. Това е времето за унищожението на безбожните човеци - времето, когато стихииите и земята разгорявани ще се стопят и делата по нея ще изгорят - 2 Петр. 3:7-10. В светлината на тези стихове ние виждаме, че безбожните ще получат заплатата си тук на земята (Притчи 11:31), и че тя не се състои в един живот на вечни мъки, а в пълно изкоренение и унищожение.

Огненото езеро - При второто Си идване Господ Исус ще се появи в огнени пламъци; и с диханието на устата Си и с блясъка на явлението Си, Той ще унищожи безбожните; огънят е, който ще изгори напълно великия Вавилон - Откр.18:8. В края на хилядата години е денят, който ще гори като пещ (Малхия 4:1); тогава стихииите разгорещени ще се стопят, и земята, и делата по нея ще изгорят. Това е огънят, който пада от Бога из небето, приготвен за дявола и за неговите ангели.

Откр. 20:11 - „И видях един голям бял престол; и Онзи, Който седеше на него, от Чието лице побегнаха земята и небето, че не се намери място за тях. **12.** Видях и мъртвите, големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха, разгъна се и друга книга, която е Книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите. **13.** И морето предаде мъртвите, които бяха в него; и смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бидоха съдени според делата си. **14.** И смъртта и адът бидоха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. **15.** И ако някой не се намери в Книгата на живота, той биде хвърлен в огненото езеро.”

Със ст. 11 Йоан представя друга картина на сцената, която е в пряка връзка с окончателната участ на безбожните. Това е големият бял престол на съда, пред който се явяват те, за да получат ужасната присъда на осъждението и смъртното си наказание. Тази е сцената, която ап. Петър описва във 2 Петр. 3:7-13 и която говори за „погиването на нечестивите”, при което даже и стихииите разгорещени ще се стопят. В това време Божият град е на земята като основите му се простират по цялото му протежение, така че да не бъде засегнат от някои промени или обстоятелства. Първо изгарят делата, които са в света и чрез образуваните от това отровни газове и пламъци биват унищожени нечестивите. Това е огънят на „геената”, който съдържа всички елементи, нужни за унищожението на всяко смъртно същество, което попада под властта му (Марко 9:43-48).

Горещината се повишава, докато всичката материя, от която се състои това земно кълбо, се разтопява като рудата в пещта на леяра и цялата земя става една течна, огнена и разтопена маса. Над всичко това се носи градът, както Ноевият ковчег се носеше по водите на потопа. Тогава ще се изпълни пророчеството от Исаия 33:14 - „Кой от нас ще обитава при поглъщащ огън? Кой от нас ще обитава при вечни пламъци?” Отговорът в следващите стихове е, че праведните ще преживеят това и това е времето за изпълнението на това предсказание.

Има още една степен, която трябва да се достигне. Знае се добре, че при известен градус горещина, всяко същество на тази земя може да се превърне в газ и така да стане невидимо. Така ще стане и тогава с цялата земя. Когато топлината достигне нужния градус, не ще ли се превърне цялата земя в газ и стане невидима, като че ли буквално побягва и не се намира вече място за нея?(Откр. 20:11). Градът тогава ще изглежда като висящ във въздуха.

Но елементите не се унищожават. Чрез този процес, те само се очистват от най-малкото петно на греха и от всеки белег на проклятието. Наново се издава Божествената заповед „Ето правя всичко ново... Свърши се!” - Откр.21:5,6. И частиците се съединяват отново, за да съставят един нов свят. Тогава пред погледа на учудените и смаяни изкупени човеци и ангелски множества, се извършва ново творение. При първото творение утринните звезди пееха заедно и всички Божии синове ликуваха от радост - Йов 38:7.

При това ново творение, онази песен и ликуване ще бъдат подети от радостните гласове на изкупените. И така тази земя, отклонена за известно време чрез греха, от своя определен път на радост и мир, ще бъде възвърната на мястото си, ще се поднови и отново ще дойде в хармония с цялата Вселена, за да стане вечния дом на праведните.

Съдебните книги (Откр. 20:12) - Те са, по които Съдията произнася присъдата - едно обстоятелство, от което можем ясно да видим, че в небето се отбелязват всички наши дела, и то от ангели, съвсем вярно и безпогрешно. Затова за безбожните е невъзможно да скрият нито едно от тъмните си дела или да премахнат от регистъра беззаконните си дела на тъмнина. Тук те им се представят още един път и според делата им се издава присъдата им.

Изпълнението на присъдата- „И мъртвите бидоха съдени според делата си” - Откр. 20:12 - „Ето ида скоро и у Мене е наградата, която давам да отплатя на всекиго според каквито са делата му” - Откр. 22:12. Според тези думи на Писанието - при наказанието на безбожните ще има различни степени. Физическите страдания ще бъдат нищо в сравнение с душевните мъки на наказаните, причинени от вида на онова, което те са загубили завинаги, при което те също според чувствителността на всеки един, ще бъдат различни по сила и продължителност. Като говори за бъдещия „справедлив съд”, ап. Павел казва: „Който ще въздаде на всеки според делата му, вечен живот на тия, които с постоянство в добри дела търсят слава, почит и безсмъртие; а пък гняв и негодувание на ония, които са твърдоглави и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата” - Римл. 2:6-8.

„И смъртта и адът бидоха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт” - Откр. 20:14. Това е последният надгробен паметник над всички сили, които отначало до края са се повдигали против волята и делото на Всемогъщия Бог. Сатана започна това низко и подло дело. Част от небесните ангели се присъединиха към него в бунта му. Но тук борбата свършва. За тях огънят е „вечен” и никой не може да го избегне. Втората смърт е тяхното наказание; а то е „вечно наказание” (Мат. 25:46), защото те никога не се освобождават от неговата страшна хватка. „Заплатата на греха е смърт.” (Римл. 6:23) „И който не бе записан в Книгата на живота, биде хвърлен в огненото езеро.” (Откр. 22:14).

Скъпи читателю, стараш ли се ти най-сериозно да избегнеш най-ужасното бедствие, което очаква безбожните? Не се оставяй, докато не победиш всеки грях, и не повярваш от пълно убеждение, че и твоето име е записано между имената на тия, които в края ще получат вечния живот! Амин!

НОВИЯТ ЕРУСАЛИМ - НЕВЕСТАТА НА АГНЕЦА

Глава двадесет и първа

Главната тема на тази глава започва със ст. 2; а даденото в ст. 1 описание на новото небе и новата земя представлява само едно встъпление към нея. Той гласи:

„И видях ново небе и нова земя, защото предишното небе и предишната земя бяха преминали; и морето вече го нямаше.” - **Откр. 21:1.**

Новото небе и новата земя - Под първото небе и първата земя Йоан несъмнено разбира „сегашните небеса и земята” - 2 Петр. 3:7. Някои тълкуватели обаче вярват, че ап. Петър говори за три небеса и земи.

1. В Откр. 21:1 ап. Йоан споменава само за две небеса и две земи, и тъй като той нарича сегашните първи, то естествено бъдещото ново небе и нова земя трябва да са вторите, а не третите, както някои разбират Петровите думи. От тук ние със сигурност можем да приемем, че тук ап. Петър не говори за някакво изброяване по номер, за първо, второ и трето, а е искал само да ни покаже, че също както разрушението на земята от потопа бе последвано от едно ново действително небе и една нова действителна земя, така ще бъде и с пречистването на сегашната земя.

Наистина Библията говори за три различни небеса при сегашния ред на нещата, но в съвсем друг смисъл. Първо небе тя нарича въздушните сфери, обиталището на птиците; второто небе е звездното небе -

пространството, където се движат слънцето, луната и звездите; с трето небе тя означава едно място, високо над всички други, където е раят и дървото на живота - Откр. 2:7. Това е мястото, където Бог обитава и където е Неговият престол (Откр. 22:1,2); където ап. Павел бе възхитен (2 Коринт. 12:2); където се възнесе Христос, когато напусна тази земя (Откр. 12:5); където Той и сега седи като Първосвещеник с Отца Си на престола (Зах. 6:13) и където е Светият град, готов да приеме праведните при възкресението им.

Слава на милия небесен Баща, че Той е дал да достигне до нас вестта за онази славна, тъй далечна страна, и благодарение да бъде на свялото Му име, че ни е посочил една пътека, която през тази мрачна долина на скръбта ни извежда към ония светли жилища в небето!

И морето вече го нямаше - Този стих често е повдигал въпроса: Не ще ли има на новата земя море? Съвсем не изглежда в Йоановите думи да има такава мисъл; той говори за небето, за земята и за морето, които са сега. Този стих би могъл да се преведе и така: „Понеже първото небе и първата земя преминаха, и морето го нямаше вече.”

Към това д-р Кларк отбелязва следното: „Морето изчезна заедно с първото небе и първата земя. Всичко бе направено ново; поради това и новото море тогава приема друго положение и бива по друг начин разпределено.”

Иначе къде би трябвало да се влива посочената в следващата глава река с водата на живота, която извира от Божия престол и да тече посред широката улица на града, ако не в морето на новата земя? И друго едно пророчество за бъдещото Христово царство може да ни послужи за свидетелство, че на новата земя ще има море, или по-право морета, като казва: „И владичеството Му ще бъде от море до море, и от реката до земните краища” - Зах. 9:10. Едно, обаче, можем да приемем с пълна увереност, а именно, че водната маса не ще обхваща две трети от земната повърхност (както е сега), тъй като земята тогава ще бъде най-чудесно уредена.

Откр. 21:2 - „Тогава аз, Йоан, видях Светия град Ерусалим, нов, слизащ от Бога из небето, стъкмен като невяста пременена за своя мъж. **3.** И чух висок глас от небето да говори: Ето, скинията на Бога е с хората, и Той ще живее с тях; те ще бъдат Негов народ, а сам Бог

ще бъде с тях - техен Бог. **4.** И ще обърше Бог всяка сълза от очите им и смърт не ще има вече; ни жаление, ни писък, нито болка няма да има вече; защото първото премина.”

Домът на Отца - Докато Йоан гледа как Светият град слиза от Бога из небето, внезапно чува глас, който говори: „Ето, скинията на Бога е с хората; и Той ще живее с тях!”

От тук ние виждаме ясно, че споменатата скиния е Светият град, или според Йоан 14:1-3, домът на Отца, в който има много жилища. Чрез поставянето на престола Си на нашата земя, Бог иска да покаже, че отсега нататък Той иска да живее между хората, за да могат те да се радват на Неговата близост. Би ли трябвало тази мисъл да ни се вижда толкова странна? Не е ли тук Божият Единороден Син като Владетел на собственото Си царство - Светият град, наречен домът на Отца, който ние сигурно можем да си представяме като най-чудесното и най-красивото произведение на изкуството? Не са ли тук и небесните множества, които очевидно вземат по-голямо участие в този свят, отколкото в кой и да е друг? И най-накрая, не можем ли от една притча на Спасителя да заключим, че небето ще се радва повече на единия загубен свят, отколкото на 99-те други, които не са имали нужда от изкупление? (Лука 15:1-7).

Никаква причина вече за плач - „И ще обърше Бог всяка сълза от очите им.” Разбира се, Той не ще обърше буквално сълзите на народа Си; защото на новата земя не ще има сълзи; Той ги пресушава, като премахва всички причини за това.

Откр. 21:5 - „И Седящият на престола рече: Ето, всичко ново творя. И ми каза: Напиши, защото тия думи са истинни и верни. **6.** След това ми рече: Свърши се! Аз съм Алфа и Омега, началото и краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота.”

Новото творение - Представеното в горните стихове величие е очевидно същото, което е описано в стихове 11 и 12 на Откр. 22 гл. За забелязване е, че Седящият на престола казва: „Ето всичко ново творя”, в смисъл - обновявам всичко. Нека да се радваме за тези истински и верни думи! Когато новото творение бъде завършено, тогава всички ще чакат да чуят тържествените думи: „Свърши се!” Тогава грехът не ще хвърля вече тъмните си сенки върху земята. Тогава безбожните ще са изкоренени от земята - страната на живите,

и обща хвалебна и благодарствена песен (Откр. 5:13) ще се възнеса от изкупения свят и пречистената Вселена към верния Бог.

Откр. 21:7 - „Който побеждава ще наследи тия неща, и Аз ще Му бъда Бог, и той ще Ми бъде син. **8.** А колкото за страхливите, неверните, мръсните, убийците, блудниците, магьосниците, идолопоклонниците и всичките лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт.”

Славното наследство - Победителите са „Авраамовото потомство и наследници по обещание” (Гал. 3:29); а тъй като то обхваща целия свят (Римл. 4:13), то светиите идват на новата земя, не като роби и чужденци, а като наследници и притежатели на новата земя.

Страхът, който води към гибел - „Страхливите и неверните имат участта си в езерото, което гори с огън и жупел.” (Ст. **8**) - Това не е страхът за нашата собствена слабост или от властта на изкусителя; не е страхът от греха, от отпадането от правия път или от това да не останем в края назад. Такъв страх служи само, за да ни доведе по-близо до Бога. Но това е страхът, който произлиза от неверието; страхът от това да не станем смешни пред света и да не изгубим приятелството му; страхът да уповаем на Бога и да тръгнем по пътя на Неговите обещания, страхът, че Той не би изпълнил онова, което е обещал и че следователно вярата в Него ще ни донесе само срам и загуба; - това е страхът, който ни прави колебливи в служенето на Бога и който твърде много Го обезславя. Такъв страх Бог ни е забранил (Исая 51:7; Матей 10:28). Страхливите още тук и сега се измъчват, а някога той ще тласне всички, които са се оставили да бъдат завладени от него, в огненото езеро, което е втората смърт.

Откр.21:9 - „Тогава дойде един от седемте ангела, които бяха натоварени със седемте последни язви и държаха седем чаши и ми проговори, казвайки: Дойди, ще ти покажа невястата, жената на Агнеца. **10.** И отведе ме чрез духа на една голяма и висока планина и показа ми Светия град, Ерусалим, който слизаше от небето, от Бога. **11.** И имаше Божествена слава като светеше, както свети някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал. **12.** Градът имаше голяма и висока стена, с дванадесет порти, и на портите дванадесет ангела, и надписани над портите имена, които са имената на дванадесетте племена на израилтяните: **13.** от към изток три

порти, от към север три порти, от към юг три порти и от към запад три порти. **14.** И градската стена имаше дванадесет основни камъка с дванадесет имена на тях, имената на дванадесетте апостоли на Агнеца.”

Жената, невестата на Агнеца - В ст. 9 ние имаме едно съвсем ясно свидетелство, че новият Ерусалим е невестата на Агнеца. С думите: „Ще ти покажа жената, невестата на Агнеца”, ангелът заявява на Йоан нещо съвсем определено, показвайки му Новият Ерусалим.

И ап. Павел пише в посланието си до галатяните. „А горният Ерусалим е свободен. Той е майка на всички ни”- Гал. 4:26. И още в следващия стих той обосновава това твърдение с пророчеството от книгата на пророк Исаия (54 гл.) Никой не може да отрече, че тук апостолът го прилага пророчески и с това иска да ни покаже, че Господ чрез устата на пророка под образа на една „жена” и на една „майка”, чиито чада ще се умножат, говори за Новия Ерусалим, Небесния град, в противовес на земния Ерусалим. С това тълкувание се съгласуват и останалите положения: Христос в Исаия 9:6 е наречен „Баща на народа Си”; Небесният Ерусалим е нашата майка, а ние сме децата. И за да се представи това чрез картината на една сватба, според както гласи притчата, Христос е представен като младоженец, градът - като невеста, а ние, чадата - като гости. Тук определението „участници” имат своите особени роли. Възгледът, че сватбата на Агнеца е Христовото покачване на престола можем да разберем и от притчите в Матей 22:1-14; 25:1-13; Лука 12:35-37; 19:12,13 и др. Всички те се отнасят за това събитие.

Един християнски град - Имената на дванадесетте апостоли, записани върху основата на града, трябва да показват, че това е един християнски град; а имената на дванадесетте племена, записани на портите, че изкупените и от двата завета принадлежат към дванадесетте племена, тъй като всички ще трябва да влизат през коя и да е от дванадесетте порти на града. Този факт хвърля една светлина и върху стиховете, в които християните са наречени „израилтяни” и към тях се обръщат като към дванадесетте племена, като например: Римл. 2:28,29; 9:6-8; Галат. 3:29; Ефес. 2:12,13; Яков 1:1; Откр. 7:4.

Откр. 21:15 - „И този, който говореше с мене, имаше за мярка златна тръст, за да измери града, портите и стената му. **16.** Градът беше

четвъртит, с дължина равна на широчината му; и като измери града с тръстта, излезе дванадесет хиляди стадии. Дължината, широчината и височината му са еднакви. **17.** Измери и стената му, която излезе сто и четиридесет и четири лакти; а това беше човешка мярка употребена от ангела. **18.** Стената му беше съградена от яспис, а самият град от чисто злато, подобно на чисто стъкло.”

Размерите на града - Според горното описание градът има формата на един четвороъгълник, на който и четирите стени са еднакво дълги. Дължината на града, според Йоан е дванадесет хиляди стадии (един стадий е двеста метра) или около 2400 км. Но това е дължината на обиколката на града, а не на едната му страна, тъй като в стари времена, както свидетелства Кито, са имали обичай така да измерват градовете си. Щом се водим по това правило, тогава значи дължината на всяка от страните му е около 600 км.

Томас Уикис, автор на „Четива върху Апокалипсиса” казва за ст. 16: „Този стих може да се обясни също така и по много естествен начин; защото Йоан в никой случай не иска да каже, че дължината, широчината и височината са равни по между си, а че са равномерни една към друга, т.е. отношението на дължината, на широчината и на височината бе все еднакво; или с други думи, цялата постройка беше във всичко симетрична. Колко право е това схващане, доказва обстоятелството, че е казано изрично, че височината на стените е 144 лакти или около 66 метра; а това е най-подходящата височина за един градски зид; само дължината на стените е толкова голяма, колкото широчината.”

От това се вижда ясно, че височината на града съответства на широчината и на дължината, а не че тя е равна на дължината - едно заключение, което се основава върху самия текст и е в съгласие с всички други описания.

„Стените му бяха съградени от яспис”- Според обикновеното описание ясписът е един благороден камък с великолепен зелен цвят, понякога изпъстрен с белезникави или жълтеникави жилки. Този камък, както вярваме, съставлява главния материал на стените, които са издигнати върху по-късно описаните дванадесет основи. Тъй като той има качествата на един кристал (ст.11), апостолът можеше да види цялата слава на града през стените.

Откр. 21:19 - „Основните камъни на градските стени бяха украсени с всякакви скъпоценни камъни: първият основен камък беше яспис, вторият - сапфир, третият - халкидон, четвъртият - смарагд, **20.** петият - сардоникс, шестият - сард, седмият - хрисолит, осмият-вирил, деветият - топаз, десетият - хрисопрас, единадесетият - яцинт, дванадесетият - аметист.”

Един действителен град - Нека да разгледаме града така, както пророкът ни го показва, като едно действително и осезаемо обиталище, и като наше славно наследство, чиито прелести ние някога ще видим със собствените си очи: О, каква великолепна картина се разкрива тогава пред очите ни!

„А, според както е писано: Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любя” - 1 Коринт. 2:9.

Това е гледището, от което смъртният (тъй като той не може да има никаква представа за великолепието на нещата, които Бог е приготвил за ония, които Го обичат) гледа с удоволствие славата на бъдещата родина. Ние всички имаме особена слабост да слушаме такива описания, които до колкото може човешкият език, ни представят прелестта и красотата на нашия вечен дом. И като се задълбочаваме в разглеждането на едно осезаемо и сигурно наследство, духът оживява отново, надеждата отново се пробужда, вратата ни се усилва, и изпълнени с благодарност към Бога, Който ни дава възможност да влеземе някога в небесните жилища, ние подновяваме добрите си решения и се противопоставяме на света и на всичките му пречки, за да можем някога да имаме част в обещаната радост.

Откр. 21:21- „А дванадесетте порти бяха от дванадесет бисера; всяка порта беше от един бисер; и улицата на града беше от чисто злато, прозрачно като стъкло.”

Портите от бисери - Свидетелството на Писанието не се нарушава съществено от това, дали ще приемем, че тези порти се състоят от по един цял бисер или от една мозайка от различни скъпоценни материали, обсипани изобилно с бисери. Естествено за първия случай може да се възрази, че няма бисери от такава големина, за да може от един бисер да се направи една порта; но такива хора забравят, че за Бога няма невъзможно нещо, и с възражението си, само ограничават

Неговото всемогъщество. Но, както казахме, това е безразлично, тъй като и в двата случая портите са изглеждали като направени от бисери; и може да се каже, че те са от бисери.

Улиците от чисто злато - Според този, както и според 18 стих, постройките на града са от чисто злато, „като прозрачно стъкло”, но този израз съвсем не иска да ни накара да си представим, че златото е прозрачно.

Откр. 21:22 - „И храм не видях в него, защото Неговият храм е Господ Бог Вседържител и Агнецът. **23.** И градът нямаше нужда от слънце, нито от луна да го осветява, защото Божията слава го осветяваше, и неговото светило е Агнецът. **24.** И народите ще ходят в неговата светлина; И земните царе ще принасят в него своята слава и почест. **25.** Портите му не ще се затварят денем, и нощ не ще има там; **26.** И народите ще донасят в него славните си и ценни неща. **27.** И в него никак няма да влезе нищо нечисто, нито оня, който върши мерзост и който лъже, а само записаните в Книгата на живота на Агнеца.”

Нощ не ще има там - Тези думи се отнасят за Светия град; понеже и на Новата земя денят и нощта ще се редуват последователно, само че тогава те ще бъдат по-величествени от сега. Пророкът описва това време с думите: „И светлината на луната, ще бъде като светлината на слънцето, а светлината на слънцето ще бъде седмократна - като светлината на седем дни, в деня, когато Господ превърже раните на людете Си; и изцелява раната от удара им”- Исаия 30:26. Макар че цитираните стихове свидетелстват, че тогава светлината на луната ще бъде като тази на слънцето, те съвсем не доказват, че нощ не ще има, още повече, че пророкът изрично добавя, че светлината на слънцето, ще бъде седем пъти по-голяма. Затова макар нощта на новата земя да бъде като сегашния ден, все пак ще съществува сегашната разлика между ден и нощ, тъй като тогава и денят ще бъде седем пъти по-светъл.

Откр. 21:24 говори за народите и царете. Народите са множествата изкупени, които са царе на Новата земя, в смисъл, че притежават царството и ще „царуват” веќе веков. Обаче от притчите на нашия Господ, например в тази от Мат. 25:21,23 се вижда, че някои ще носят титлата владетели и в особен смисъл, и поради това те са

наречени „царе”, за разлика от множествата изкупени. Те са, които ще носят славата и почитите си в града, когато ще отиват там от събота на събота, и от новолуние на новолуние, за да се покланят пред Господа.

„И от новолуние до новолуние, и от събота до събота, ще дохожда всяка плът, да се покланя пред Мене, казва Господ” - Исаия 66:23.

Скъпи читателю, искаш ли и ти да имаш част в неизказаните и вечни радости на този небесен град? Тогава постарай се да бъде записано името ти в Книгата на живота! Защото само ония, чиито имена са записани в онези небесни и почетни списъци, ще имат достъп в Небесния град. Амин!

РЕКАТА И ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

НОВАТА ЗЕМЯ

Глава двадесет и втора

Откр. 22:1 - „След това ангелът ми показа река с вода на живот, бистра като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнеца и течеше всред улицата му. **2.** И от двете страни на реката имаше дърво на живот, което раждаше плод дванадесет пъти, като даваше плод всеки месец; и листата на дърветата бяха за изцеление на народите.”

Тук ангелът продължава да представя на Йоан чудните неща в Божия град и най-напред му показва намиращото се посред главната му улица дърво на живота.

Главната улица - Макар че тук „улица” е употребена в единствено число, от това ние съвсем не бива да заключаваме, че в града има само една единствена улица, и то поради това, че дванадесетте порти предполагат непременно и дванадесет улици. Затова ние можем само

да приемем, че тази, за разлика от другите, е наречена „главната улица”.

Реката с водата на живота - Дървото на живота е посред главната улица, и тъй като то стои от двете страни на реката на живота, значи и то трябва да е сред главната улица. Тя излиза от престола на Бога. Картината, която пророкът разкрива пред духовните ни очи е следната: В началото на главната улица или алея, се намира славният Божий престол; изпод него извира реката с водата на живота и тече по средата на главната улица. От двете ѝ страни е дървото на живота, което във върховете си се съединява подобно на огромна арка над величествената река като същевременно разстила животодавните си клони надясно и наляво. За ширината на улицата не ни е дадена определена мярка и затова не можем да я определим. Но като имаме предвид, че градът във всяка посока е 555 км дълъг, то и алеята трябва да е сравнително доста широка.

Улиците на града ще бъдат вероятно наредени по описания план, а именно: Престолът е в средата, и от него изхожда една голяма улица, през която тече реката на живота и където се намира и дървото на живота, което простира клоните си към четирите направления на града. От всяка част на града разстоянието до голямата улица е еднакво. Това прави възможно, така че в средата на всяка страна на града, да има по една великолепна врата, водеща към голямата улица.

Дървото на живота - Неволно ни се налага въпросът: Как може да се говори само за едно дърво, щом то е от двете страни на реката? Ние трябва безусловно да вярваме на тези данни, защото Писанието от първата Мойсеева книга до Откровението на Йоан, говори само за едно дърво. Затова нека да си представим, че на всеки бряг стои по едно стебло, като тези две стебла или техните клони към върха се съединяват в едно. Тогава трябва ли да ни се вижда чудно, когато Йоан, гледайки с възхищение чудните неща, описва дървото като стоящо от двете страни на реката?

И друго едно лице, на което му е било позволено да види славните чудеса на небесната страна, свидетелства същото: „Ние всички влязохме в него (Светия град), понеже чувствахме, че имахме право на това, и там видяхме дървото на живота и Божия престол. Изпод него

извираще една бистра река, от двете страни на която беше дървото на живота. От начало аз мислех, че виждам две дървета, но като се вгледах по-добре, видях, че двете стебла горе се сливаха в едно. И така дървото на живота стоеше от двете страни на реката с водата на живота; неговите клони се свеждаха до мястото, където бяхме ние, а разкошните му плодове приличаха на злато, размесено със сребро.” - „Опитности и видения”, от Е.Г. Вайт.

За него се казва още, че то „раждаше плод дванадесет пъти като даваше плод всеки месец”- Откр. 22:2; (Езек. 47:12). Този факт ни обяснява още по-добре думите в Исаия 66:23, според които спасените ще идват всеки месец в града, за да вкусват от плодовете на дървото на живота, чиито листа ще служат за изцеление на народите.

Откр. 22:3 - „Нищо проклето не ще има вече; и престолът на Бога и на Агнеца ще бъде в него, и Неговите слуги ще Му служат.”

Самите думи показват ясно, че тук се говори, както за Бога, така и за Сина.

Откр. 22:4 - „И те ще гледат лицето Му, а Неговото име ще бъде на челата им.”

Местоимението „Му” в израза „и ще гледат лицето Му” се отнася за Отца; защото Неговото име е, което спасените ще носят на челата си - Откр. 14:1. В това ние виждаме изпълнението на даденото в Матей 5:8 обещание: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога.”

Откр. 22:5 - „Нощ не ще има вече; и не ще имат нужда от светене на светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ги осветява. И те ще царуват до вечни векове. **6.** И рече ми: Тия думи са верни и истинни; и Господ Бог на светите пророци изпрати ангела Си, за да покаже на Своите слуги това, което трябва скоро да стане. **7.** И ето, ида скоро; Блажен, който пази думите на написаното в тази книга пророчество!”

Откр. 22:8 - „И аз, Йоан, гледах и чух това. А когато чух и видях, паднах да се поклоня пред нозете на ангела, който ми казваше това; **9.** А той ми каза: Стой, не прави това! Понеже аз съм съслужител

твой и на братята ти пророците, и на ония, които пазят думите на тази книга. Поклони се Богу! **10.** И ми каза още: Не запечатвай пророческите думи на тази книга, понеже времето е близо. **11.** Неправедният нека върши и за напред неправда, и който е нечист, нека бъде и за напред нечист; и праведният, нека върши и за напред правда, и светият, нека бъде и за напред свет. **12.** Ето, ида скоро; и у Мене е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му.”

Ст. 9 е вече обяснен за бележките върху гл. 19:10. В ст. 10 Йоан получава поръчка да не запечатва думите на пророчеството в тази книга, защото това е в съгласие със стих 11, което доказва, че завършването на благодатното време и окончателното определяне на присъдата стават преди идването на Христа. Затова как безумно и дръзко постъпват ония, които отлагат края на света още със столетия и поставят Изследователния съд след това събитие! И в този стих ние имаме ясно доказателство, че изпитът не следва след Христовото пришествие; понеже Христос със Своето идване носи отплатата Си, за да въздаде на всекиго според делата му - Откр. 22:12. Живеещите тогава безбожни, както и ония, които не познават Бога (езичниците), а също и тия, „които не се покоряват на благовестието на Господа нашия Исуса Христа” (2 Солунци 1:8), т.е. грешниците в християнските страни, Той ще посети с бърза гибел, когато слезе в огнени пламъци, за да отмъсти на враговете Си.

Думите на единадесетия стих изтъкват особено края на благодатното време, който е същевременно край и на ходатайствената служба на Исус Христос. Още при разглеждането на светилището ние видяхме, че с това завършва и Изследователния съд за живите; тогава вече няма никаква поръчка, която да спира неотменимото „Свърши се!”; защото действията ще се развият така бързо, че това ще стане почти едновременно.

Откр. 22:13 - „Аз съм Алфа и Омега, първият и последният, началото и края. **14.** Блажени ония, които изпълняват Неговите заповеди, за да имат право да ядат от дървото на живота, и да влязат през портите на града.”

Тук сам Христос се нарича Алфа и Омега. Той е Алфа и Омега, защото Той е начало и край на великия изкупителен план. По-рано

вече обяснихме, че думите на ст. 14 излизат от Христовите уста; значи заповедите, за които Той говори са заповедите на Отца Му, и именно ония, които Той ни е дал на Синайската планина. Думите: „Блажени ония, които изпълняват Неговите заповеди”, съставляват до известна степен последното изречено благословение в последната глава на Божието слово и края на последното свидетелство, което Верният и Истинен свидетел е оставил на народа Си. О, дано ония, които мислят, че законът вече е премахнат, да разберат добре тази истина!

Вместо думите: „Блажени ония, които изпълняват Неговите заповеди” (Откр. 22:14), някои библейски преводи, като например, този на Д-р Кистемахер в ревизираната английска Библия гласят: „Блажени са ония, които са опрали дрехите си в кръвта на Агнеца”.

Алфордовият „Завет за английски четци” отбелязва това така: „Това различие в преводите е наистина за забелязване; защото първият превод в оригинала на гръцки гласи:

„Мака́рий и пиу́нтес тас ендолáс афтú, ина естé и ексоси́я афтóн епí то кси́лон тис зойс кетис́ полоси́н пселтоси́н и́стин по́лин.”

Сирийският текст на Новия завет, може би най-старият превод на гръцкия оригинал, гласи както нашия обикновен превод. Киприян, чиито писания са по-стари от всички други съществуващи гръцки ръкописи казва, че текстът гласи: „Блажени са, които изпълняват Божиите заповеди, за да имат право да дойдат при дървото на живота и да влязат през портите на града”. Впредвид тези факти ние можем със сигурност да приемем, че това е било първоначалното изречение на Откр. 22:14.

Откр. 22:15 - „А въвн са псетата, магьосниците, блудниците, убийците, идолопоклонниците и всеки, който обича лъжата и лъже.”

„Псето” в Свещеното писание е символ на недостойни служители. Ап. Павел най-добре се изразява по това във Фил. 3:2: „Пазете се от злите работници...”. И в Исаия 56:10,11 се казва: „Всичките му стражи са слепи, те са невежи; те всички са неми кучета, които не могат да лаят... Да! Лакоми кучета, които никога не се насищат... всички са се обърнали към своя си път, всеки за печалбата си, всички до един.”

Откр. 22:16 - „Аз, Исус, изпратих ангела Си, да ви засвидетелствува това за църквите. Аз съм коренът и потомъкът Давидов, светлата и утринна звезда.”

Като свидетелства всичко това на църквите, Исус иска да обясни, че цялата книга Откровение е дадена за седемте църкви. Това, покрай другото, е още едно доказателство, че те са представители на църквата през целия Евангелски завет. В горният стих Христос се нарича „коренът и родът Давидов”. Той е от рода Давидов, защото се яви на земята като издънка от него, и корен, защото с големия първообраз на Давид, е Творецът и Вседържителят на всички неща.

Новата земя - Откр. 22:17 - „И духът и невястата казват: Дойди! И който чуе, нека рече: Дойди! И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром от водата на живота!”

С тези думи са поканени всички. В любовта Си към човечеството Господ не се задоволи само с това, да му пригответи радостите на вечния живот, да му посочи пътя за него, и да каже, че там може да отиде всеки, който иска; но Той отправя до всекиго една особена и сърдечна покана. И дори нещо повече: Той счита за оказано лично на Него благоволение, когато човеците идват и участват в безкрайните благословения, които Той е издействал за тях в безграничното Си благоволение. О, как милостива, как любвеобилна и как всеобща е тази покана! Никой от ония, които в края ще погинат не ще има никаква причина да се оплаква, че за неговото спасение не са били положени достатъчно грижи. Те не ще могат да възразят, че дадената им светлина не е била достатъчна, за да им осветли пътя към живота. Така те не могат да имат извинение, че поканите и молбите за покаяние и за живот от страна на благодатта, не са били отправени до всички. От първия миг Божията бащинска ръка е напътвала човека, доколкото това е било възможно, без да се ограничава неговата свободна воля - и му е помагала да се издигне от бездната, в която той сам се беше хвърлил. „Ела!” гласи зовът от устните на Бог Отец, от устните на пророците и от устните на Божия Син, дори и тогава, когато от безкрайно състрадание към нас Той се унижи и плати вината за нашите престъпления.

Милостивата вест, която понастоящем се отправя към нас, е последната покана на Божието дълготърпение, и гласи: „Ела, защото всичко е готово!” „Ела”, е последната дума, която достига до ушите на грешника, преди да се разрази страшната буря на отмъщението! О, каква безкрайна доброта на един милостив Бог по отношение на противящия се човешки род! И все пак, те не искат да дойдат.

Те отказват, защото предпочитат да бъдат необвързани. Но, когато видят Авраам, Исаак, Яков и всички спасени в Царството Божие, а себе си въвн от него, тогава те не ще могат да обвинят никого и да се оплачат от никого, освен от себе си. Дълбоко ще ги пронизе мечът на отмъщението, защото времето за наказанието на безбожните, ще е дошло.

„И невястата казва: Ела!“ О, да бихме имали само сила да понесем гледката на чудесния град и неговите обитатели! Да ни беше дадено да погледнем неговата ослепителна светлина и да бъдехме напълно убедени, че имаме право да влезем в него, да бъдем осияни от блясъка на неговата слава и да блаженстваме в него вовеки веков - не би ли ни викало тогава всичко това „Ела!“ И коя сила би могла да ни задържи от него? Кой би отвърнал погледа си от него и би казал: „Аз нямам желание за такова наследство?“

Макар че сега ние не можем да видим този град, все пак Божието вярно слово ни свидетелствува за него. И затова ние трябва да го вярваме твърдо и непоколебимо.

„Ела!“, ако искаш да притежаваш мястото, където няма нито болест, нито грижи, нито болки, нито смърт; ако искаш да имаш част от дървото на живота и да береш от неговите безсмъртни плодове, за да живееш вечно като ядеш от тях; ако искаш да пиеш от реката на живота, която извира кристално бистра изпод Божия престол! Ела, ако копнееш да влезеш през блестящите бисерени порти във Вечния град и да вървиш по светещите от злато улици; ако искаш да се наслаждават очите ти на лъчезарните благородни камъни на неговите основи и да видиш Царя, Който управлява на небесно синия Си престол. Ела, пей славословия и химни заедно с милионите и участвай в тяхната радост! Ела, вземи участие в мелодиите на струнните инструменти на спасените. Изгнанничеството е свършено завинаги, а това сега е твоята вечна родина. Ела, получи победната палма и знай, че завинаги си свободен! Ела, украси напласеното си от грижи чело със скъпоценната корона на победител! Ела, виж множествата изкупени и преобразени, които никой смъртен не може да изброи! Ела, пий от чистия източник на вечното блаженство, светни завинаги като звезда на величествения небосвод и вземи участие в неизразимото възхищение на триумфиращите множества, което ги обзема, чувствайки безкрайните и всеподмладяващите се

столетия, и вкусвайки от плодовете, които постоянно се обновяват!

Така невястата ни кани: „Ела!” Кой от нас ще откаже на тази покана? Но ние имаме Словото на вечната истина за залог, че ония, които пазят Божиите заповеди и имат Исусовата вяра, ще имат право на дървото на живота и ще влязат през портите на града. Независимо от величествения блясък, ние ще се чувстваме добре в дома на Отца ни и в жилищата, приготвени за нас (Йоан 14:1-3); само тогава ще можем да разберем в пълния смисъл любезните думи: „Блажени са поканените на сватбената вечеря на Агнеца!” - Откр. 19:9.

„И който чуе, нека каже: Дойди!” Ние чухме за славата, за прелестта и за благословенията на чудно красивата страна, и затова нека да кажем: „Ела!” До нас е достигнала вестта за реката с цветущите брегове, за дървото с целебните листа, за чудно благоухаещата растителност в Божия рай и нека да извикаме: „Ела!” И който желае нека вземе от водата на живота даром!

Откр. 22:18 - „И аз свидетелствам на всекиго, който слуша думите на пророчеството в тази книга: Ако някой притури на тях, Бог ще притури върху него язвите, написани в тази книга; **19**. И ако някой отнеме нещо от думите на тази пророческа книга, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от Светия град, които са описани в тази книга.”

Какво означават думите „прибави” и „отнеме” от думите на книгата на това пророчество? На първо място, те се отнасят за книгата на Откровението, и значението им е следното: Да се прибави, т.е. да се правят добавки и да се представят като истински; да се отнеме - значи да се направи и най-малкото съкращение.

Откр. 22:20 - „Оня, който свидетелства за това, казва: „Наистина ида скоро!” Амин! Дойди, Господи Исусе! **21**. Благодатта на Господа нашия Исуса Христа да бъде с всички вас! Амин!”

Същинската цел на Божието слово е тази, да ни поучи относно плана на изкуплението. Второто идване на Христос съставлява донякъде последното стъпало, завършека на онзи велик план; и затова тази книга завършва много сполучливо с думите: „Да, наистина ида скоро!” Дано всички да извикаме от сърце заедно с апостола: „Амин, дойди Господи Исусе!”

Така Откровението завършва с Христовото пришествие, което за християнина е най-хубавото от всичките обещания и златната цел на надеждата му; защото тогава Господ ще събере избраните и с това ще сложи край на всички бедствия на земния живот. Как ценно е това обещание за християнина, който като изгнаник в лукавия свят и отделен от малкото число на неговите скъпи братя по вяра, копнее за обществото на праведните и за общение със светиите! Там неговият копнеж ще бъде доволен; защото там ще се съберат всички добри, не само от една страна, а от всички страни по света; не само от един век, но от всичките столетия - и това е голямата жетва на всички праведни, които потеглят във величествена процесия, докато ангелите пеят жетвени песни и от радост бият небесните барабани. Тогава изкупените запяват една нова песен, каквато светът никога не е чувал, и с това увеличават радостта и възхищението на Вселената. Светиите се събират, за да се радват и завинаги да бъдат заедно.

Това събиране би трябвало да бъде нашия най-силен копнеж; за него светиите се молят с въздишки. И те, както патриархът Йов, призовават Божието присъствие, и като цар Давид, ще се наситят само когато се събудят от смъртта, подобно на него. Докато сме в тази черупка, ние сме изпълнени с копнеж и тягости. Изпълнени с желание, ние очакваме да бъдем освободени от това смъртно тяло. Нашите очи поглеждат към Неговото явление, ушите ни очакват да чуят всеки миг небесната музика и сърцата ни забиват по-усилено при мисълта за безкрайното блаженство.

Нашият глад за сватбената вечеря става все по-голям и по-голям, ние призоваваме Господа и искаме да сме при Него. Ела, Господи Исусе, ела скоро! Някоя вест не би ни била по-приятна от тази, че Господ е изпратил ангелите Си да съберат избраните Негови от четирите краища на земята. Не по-малко желателно е и мястото на събирането. Там е Исус, най-прекрасният между множествата; Божият престол и Агнецът, пред Чийто блясък слънцето се губи, както звездите при настъпването на деня побледняват. Там е градът от яспис и злато, които Бог е съградил; реката с водата на живота, в които води се отразява Божията слава и които извираат изпод Неговия престол; там е и дървото на живота, с неговите целебни листа и даващи живот плодове. Там ще бъдат Авраам, Исаак, Яков, Ной, Йов и Данаил, пророците, апостолите, мъчениците и всички спасени от всичките народи. Там ще има най-красиви гледки, вечно зелени поля, цветя, които никога не увяхват;

реки, които никога не пресъхват; произведения на полето в изобилие; градински плодове, които никога не изгниват; корони, чийто блясък никога не потъмнява; афри, които не издават нито един фалшив тон, и въобще всичко, каквото може да си представи и пожелае само един очистен от греха и достоен за безсмъртие вкус. Ние трябва да бъдем там! Ние трябва да се насърчим чрез опрощението на Бога, с Когото сме вече примирени, тъй като не можем вече да грешим; ние трябва да получим достъп към неизчерпаемия извор на живота и към плода на дървото на живота, за да не умираме никога вече; ние трябва да си починем под сянката на неговите листа, които служат за изцеление на народите, като никога вече не се уморяваме; трябва да прием от извора на живота, за да не ожаднеем никога вече; трябва да се изкъпем в неговите сребристи води, за да се освежим; трябва да минем по златната улица и да не се чувстваме вече изгнаници; трябва да заменим кръста с короната, защото дните на нашето робство са се свършили. Затова да захвърлим тоягата на скитника и да получим палмовото клонче, понеже сме свършили странстването си! Нека да заменим омърсените в борбата дрехи с белите победни одежди; защото борбата е свършена и победата извоювана. Нека да изтърсим праха от уморителното странстване и да влезем във вечния си дом, където не ще ни гнетят вече грях и проклятие. О, ден на успокоение, на триумф и на всяко блаженство, не се бави с настъпването си! Елате веднага, вие ангели, за да съберете избраните! Изпълни обещанието Си, Господи, и пусни ни в страната на онази неописуема слава!

Ела, Господи Исусе, ела по-скоро! Амин!

„Ето, ида скоро. Блажен, който пази думите на написаното в тая книга пророчество” - Откр.22:7.

Амин!

Автобиография на Урия Смит (1832 - 1903 г.)

Урия Смит е роден в западен Уилтън, щата Ню Хемпшир. Още в детските си години се запознал с Адвентното движение от 1834 - 1844г., но на 13-годишна възраст пострадал тежко. Получил инфекция на левия крак. Лекарите в онези години не могли да я ограничат и се наложило кракът му да бъде ампутиран над коляното. Това му донесло много трудности в бъдеще. От 1848 г. до 1851 г. посещавал академията „Филипс Ексетер”, но след време я напуснал. Продължил образованието си в академията „Маунт Вернон” в Ню Хемпшир с надеждата да спечели средства за обучението си. Трудно било за един младеж на 18 години да се издържа сам, особено когато е с физически недъг, затова и не могъл да продължи.

В края на 1852 г. приел съботната истина и станал адвентист от седмия ден. Неговият първи принос към адвентната литература е поемата „Предупредителният глас на времето и пророчествата” публикувана в „Ривю енд Херълд”. През 1853 г. Урия Смит се включил в издаването на списанието. През 1855 г. редакцията се установила в Батъл Крийк, Мичигън. В същата година У. Смит бил на 23 години и името му се появило за първи път като издател. В този първи брой, отпечатан в Батъл Крийк, той пише: „Аз не поемам тази длъжност, защото е по-лека, спокойна или с по-голям светски престиж. Аз виждам, че моята връзка с „Ривю” няма да ми даде нито една от тези привилегии.”

Примитивните условия на работа не уплашили бодрия дух на младия човек. Често се случвало да разрязва с джобното си ножче страниците на някоя новоотпечатана брошура поради липса на машини. В ранните години пред него се изправили много финансови проблеми. Той бил едновременно издател, коректор и разпространител.

В 1863 г., когато Адвентното движение се оформило в църква, Урия Смит бил избран за секретар на Генералната конференция. Той бил също един от най-даровитите писатели и вещ познавач на световната история. Бил всепризнат изследовател в областта на пророчествата и изтъкнат богослов. Книгите, с които Урия Смит е известен не само в Адвентните среди са „Данаил” и „Откровението”. Те и днес са едни от най-популярните изследвания върху библейските пророчества. Други книги, написани от него, са: „Съединените щати в пророчеството”, „Тук и в бъдеще” и „Гледащи към Исус”.

В своите публикации Урия Смит решително издигал глас за отделянето на църквата от държавата. Защищавал невоюващата позиция на църквата, бил против робството и участието на адвентистите в политическия живот. Обявил се и срещу издаването на неделни закони.

Последните думи отправени от У. Смит към Генералната конференция през 1903г., разкриват целта, която е преследвал цял живот: „Аз съм с вас в стремежа да изявим пред тази генерация Евангелието на царството за свидетелство на всичките народи. И когато това се изпълни, то ще бъде сигнал за коронацията на нашия идващ Цар.“

Урия Смит починал на път към „Ривю“, носещ своята последна редакционна статия.

ПРИЛОЖЕНИЕ:

ДЕСЕТТЕ БОЖИИ ЗАПОВЕДИ

(Изход 20:1-17)

Законът на Десетте Божии заповеди не бе изговорен само за благословение на евреите. Бог ги почете, като ги направи стражи и пазители на закона Му, но те трябваше да го съхранят като свято поръчение към целия свят. Предписанията на Декалога са валидни за цялото човечество и бяха дадени за поучение и напътствие на всички. Десетте правила - кратки, всеобхватни и авторитетни - обхващат дълга на човека към Бога и към неговия ближен. И всичките са основани върху великия и основен принцип на любовта. „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум; и ближния си както себе си.“ (Лука 10:27; Втор. 6:4, 5; Левит 19:18). Десетте заповеди, тези принципи са предадени в подробности и са приложими за човешките условия.

1. „Да нямаш други богове, освен Мене“

Бог - Вечният, Самосъществуващият, Несътвореният, Който сам е Източник и Поддържател на всичко, единствен има право на върховна

почит и поклонение. На човека се забранява да отдава първото място в своите чувства или служба на какъвто и да е друг обект. Ако поддържа нещо толкова скъпо, което се стреми да отнеме от любовта ни към Бога или ни попречи да Му отдаваме дължимата служба, ние си правим от него бог.

2. „Не си прави кумир или какво да е било подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу, или което е във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш.”

Втората заповед забранява поклонение на истинския Бог чрез образи и подобия. Много езически народи твърдят, че техните изображения били просто фигури или символи, чрез които отдавали поклонение на Божеството.

Но Бог е заявил, че такова поклонение е грях. Опитът да се представи Вечния с материални предмети би понижило представата на човека за Бога. Отклонен от безкрайното съвършенство на Бога, умът би бил привлечен по-скоро към творението, отколкото към Създателя. И колкото повече човек снижава представите си за Твореца, толкова повече деградира.

„...Аз, Господ, твойт Бог, съм Бог ревнив”. Близката и свята връзка на Бога с Неговия народ е предствена метафорично чрез брака. Идолопоклонството, което е духовно блудство, предизвиква Божието негодувание, представено подходящо като ревност.

„...Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата, до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят...” Неизбежно е децата да страдат от последствията на родителските прегрешения, но те не биват наказвани за вината на родителите си, освен ако участват в греховете им. Най-често обаче децата вървят по стъпките на своите родители. Чрез наследствеността и примера на бащите си, синовете стават съучастници в греховете им. Порочните склонности, извратеният апетит и сниженият морал, както и физическите болести или деградации се предават като наследство от баща на син до трето и четвърто поколение. С тържествена сила тази страшна истина трябва да въздържа хората от погрешно поведение.

„...А показвам милости към хиляда поколения на ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди.” Като забранява поклонението на

фалшиви богове, втората заповед внушава поклонение на истинския Бог. А на верните в Неговата служба е обещана милост, за разлика от гнева, с който са заплашени мразещите Го, не само до трето и четвърто, а до хиляди поколения.

3. „Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог, защото Господ няма да счита безгрешен онзи, който изговаря напразно името Му.”

Тази заповед не само забранява фалшиви клетви и обикновено ругаене, но ни забранява да употребяваме Божието име по лек и небрежен начин, без да имаме предвид страхотното Му значение. Ако небрежно споменаваме Бога в обикновен разговор, ако се позоваваме на Него за незначителни неща, ако често и безсмислено повтаряме името Му, ние Го безчестим. „Свято и страшно е Неговото име” (Псалом 111:9). Всички трябва да разсъждават за Неговото величие, чистота и святост, за да бъдат сърцата им изпълнени с чувството за възвишения Му характер и святото Му име да бъде споменавано с почитание и тържественост.

4. „Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела, а на седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа, ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, ни добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко що има в тях, а на седмия ден си почина; затова Господ благослови съботния ден и го освети.”

Съботата не е въведена като нова институция, тя бе установена при сътворението. Трябва да я помним и пазим в памет на делото на Създателя. Тя посочва Бога като Творец на небесата и на земята и отличава истинския Бог от фалшивите богове. Всички, които пазят седмия ден, показват с този си акт, че са поклонници на Бога. Така Съботата е знак за верността на човека към Бога до тогава, докато на земята има хора, които да Му служат. Четвъртата заповед - единствената от всичките десет, споменава и името, и титлата на Законодателя. Тя единствена показва чрез чий авторитет е даден законът. Тя съдържа Божият печат върху Неговия закон и доказва автентичността и задължителната му сила.

Бог е дал на хората шест дни, в които изисква да работят и да вършат личните си дейности. Дела на помощ и милост се допускат в събота.

За болните и страдащите трябва да се грижим по всяко време, но в събота неналежашката работа трябва стриктно да се избягва.

„Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята си воля в светия Ми ден, и наречеш съботата наслада, свята на Господа, почитаема, и Го почиташ, като не следваш в нея своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие...”. Забраната не свършва тук: „...и не говориш своите си думи”, казва пророкът (Исая 58:13). На хора, които в събота обсъждат делови въпроси или съставят делови планове, Бог гледа като на действително извършващи делова работа. За да пазим съботата свято, не трябва дори да допускаме умовете ни да се занимават с неща от светски характер. А заповедта включва всички хора, които се намират отвътре вратите ни. По време на светите часове, обитателите на дома трябва да оставят настрана светските си и делови работи. Всички трябва да се обединят, за да почетат Бога, отдавайки Му с готовност служба в Неговия свят ден.

5. „Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ, твоя Бог.”

Родителите имат право на такава любов и уважение, каквито човек не дължи на никое друго лице. И който отхвърля законния авторитет на родителите си, отхвърля Божия авторитет. Петата заповед изисква децата не само да отдават уважение на родителите си и да ги слушат, но също да им оказват любов и нежност, да облекчават грижите им, да пазят репутацията им и да им подпомагат и утешават на старини.

6. „Не убивай.”

Всички дела на несправедливост, които целят да съкратят живота, духът на омраза и отмъщение или отдаването на някаква страст, която води до дела, увреждащи другите, или дори ни кара да им желаем злото (защото, „който мрази брата си е човекоубиец”- 1 Йоан. 3:15); самолюбивото пренебрегване на грижите за нуждаещите се и страдащите, всяко себеугаждане или ненужно лишение, или пък прекалена работа, която води до увреждане на здравето - всичко това в по-малка или по-голяма степен нарушава шестата заповед.

7. „Не прелюбодействай.”

Тази заповед забранява не само нечисти действия, но и чувствени помисли и желания или каквато и да е практика, която води до възбуждането им. Чистота се изисква не само във външния живот, но и

в тайните намерения и чувства на сърцето. Христос, Който поучаваше за далеч простиращата се задължителност на Божия закон, заяви, че злата мисъл или злият поглед са също така грях, както и беззаконното действие.

8. „Не кради.”

Тази забрана включва грехове в обществения и личния живот. Осмата заповед осъжда отвличането на хора и поробването им, забранява завоевателни войни. Осъжда кражбата и грабежа. Изисква стриктно благочестие в най-малките подробности на житейските дела. Забранява алчността в търговията и изисква честно изплащане на дългове и заплати. Тя заявява, че всеки опит да се извлече полза от нечие невежество, слабост или нещастие, се отбелязва в небесните книги като измама.

9. „Не свидетелствай лъжливо против ближния си.”

Говоренето на неверни неща от каквото и да е естество; всеки опит или намерение за измама на нашия ближен са включени тук. И намерението да се измами съдържа лъжа. С поглед, с движение на ръката и с израз на лицето може да се излъже също така сполучливо, както и с думи. Всяко съзнателно преувеличаване, всеки намек или инсинуация, предназначени да създадат погрешно или преувеличено впечатление са лъжа. Това предписание забранява всяко усилие да увредим репутацията на нашия ближен с фалшиво представяне или зла догадка, с клевета или клюка. Дори преднамереното прикриване на истината, от което могат да настъпят вреди за другите, е нарушение на деветата заповед.

10. „Не пожелавай къщата на ближния си; не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито какво да е нещо, което е на ближния ти.”

Десетата заповед удря в самия корен на всички грехове - забранява егоистичното пожелаване, от което произлиза грешното действие. Който в послушание към Божия закон се въздържа да се отдава дори на грешно пожелание на нещо, което принадлежи на друг, няма да бъде виновен за грешна постъпка към ближните си.

Такива бяха светите предписания на Декалога, изговорени сред гръм и пламъци на планината Синай и с чудна изява на силата и величието

на славния Законодател. Бог възвести Своя закон сред сцени на сила и слава, които Божият народ никога да не забрави. Неговите люде трябваше да бъдат убедени в необходимостта от дълбока почит към Автора на закона, Създателя на небето и земята. Той желае да покаже и на всички хора светостта, важността и непреходността на Своя закон.

Господ казва:

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди.”- Йоан 14:15.

„И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пази, лъжец е, и истината не е в него.”- 1 Йоан. 2:3,4.

„По това познаваме, че любим Божиите чада, когато любим Бога и изпълняваме Неговите заповеди, защото ето що е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки. Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света;”- 1 Йоан. 5:2-4.

Бог произнесе на планината Синай Десетте заповеди със СВОЯ ГЛАС, написа ги ЛИЧНО на две каменни плочи и нареди на Мойсей да ги постави на НАЙ-СВЯТОТО място - в ковчега на завета - Изход 40:21.

Исус Христос обобщи закона в две големи заповеди: **„Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум** (това е обобщение на първите 4 заповеди) **и ближния си както себе си** (останалите 6 заповеди)”- Матей 22:35-40.

Божият морален закон отразява характера на Бога и в основата му е ЛЮБОВТА. Той е ВЕЧЕН и НЕПРОМЕНИМ като своя Автор. Сам Исус Христос заявява: **„Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона и пророците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото истина ви казвам: докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне”** - Матей 5:17,18.

Божият закон е НЕДЕЛИМ и ВСИЧКИ ЗАПОВЕДИ са ЕДНАКВО ВАЖНИ, **„Защото, който опази целия закон, а съгрешил в едно нещо, бива виновен във всичко”** - Яков 2:10.

Забележка

В допълнителните сведения, които са вложени в тази книга, относно седемте глави в стр. 213 от Откр. 17:8-11, се дават по-обширни и по-достоверни сведения от книгите „Великата борба” на Елена Вайт и „Библейски Апокалипсис” на п-р Агоп Тахмисян.

Както вече посочихме, седемте глави от петте вече преминали, е папството от 19 век, на което „раната оздравя”.

След подписването на простовутия Лутерански договор между папа Пий VI и Мусолини в 1929г., раната напълно оздравя (Откр. 13:3) и започна възхода на папството.

„И така, пророческото слово повече се потвърждава за нас; и вие добре правите, че внимавате на него като на светило, което свети в тъмно място, догде се зазори, и зорницата изгрее в сърцата ви.”

2 Петрово 1:19